ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

"ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ"

ΣΕΝΑΡΙΟ: Μαρίζας Χάνδαρη - Γιώργου Χασάπογλου

ΣΚΗΝΗ Ι

Πρίν πέσουν ~~Θέα~~ οἱ τίτλοι στήν ὀθόνη ἀπό ἕνα καμιόνι κατεβαίνει ἕνας "μασκοφόρος". ~~Προχωρεῖ~~
Προχωρεῖ καί φτάνη στήν πλατεῖα τῆς Κοκκινιᾶς ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι ἀρκετοί Ἕλληνες.
Ὁ μασκοφόρος δείχνει μέ τό χέρι του μερικούς.
Οἱ Γερμανοί τούς συλλαμβάνουν.

ΣΚΗΝΗ Νο 2

Στόν τόπο τῆς ἐκτελέσεως.
Τό ἀπόσπασμα ἔχει λάβει θέσι καί εἶναι ἕτοιμο νά δεχτεῖ τό παράγγελμα τοῦ ἐπικεφαλῆς.
~~[illegible]~~

ΕΝΑΣ ΜΕΛΟΘΑΝΑΤΟΣ: Ζήτω ἡ Ἑλλάδα!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Ζήτω ἡ Ἑλλάδα!

Τό ἀπόσπασμα πυροβολεῖ καί καθώς πέφτουν οἱ πατριῶτες, πέφτουν καί...

ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

ΣΚΗΝΗ Νο 3

Νύχτα. Στό νεκροταφεῖο τῆς Κοκκινιᾶς. Μέσα στό ὀστεοφυλάκιο μιά ὁμάδα πατριωτῶν.
Στή μέση τοῦ χώρου ἕνα χαμηλό στρογγυλό τραπέζι ἐνῶ γιά καθίσματα οἱ ἄνδρες χρησιμοποιοῦν τά κασονάκια μέ τά ὀστά.
Πάνω στό τραπέζι ὑπάρχη μιά λάμπα πε~~τρελ~~τρελαίου καί μερικά χαρτιά.
Τό φῶς τῆς λάμπας φωτίζει ἀμυδρᾶ τά πρόσωπα.

ΝΙΚΟΛΙΟΣ: Πόσους πιάσανε;

Σέ μιά σκοτεινή γωνιά στέκεται ὁ Παῦλος ὄρθιος μέ τόν ἀγκῶνα του ἀκουμπισμένο σ'ἕνα χαμηλό ράφι. Φαίνεται στενοχωρημένος.

ΠΑΥΛΟΣ: Τό Δημήτρη Καρακίτσο...Τό Θανάση τῆς χήρας...Τή γυναίκα τοῦ

Λεωνίδα Σωτηρίου...Δέ θυμᾶμαι ἄλλους.

Σηκώνεται.

ΝΙΚΟΛΙΟΣ: Δέ σ'εἶδε κανείς; Εἶσαι βέβαιος;

ΠΑΥΛΟΣ: Καί τί μ'αὐτό; 'Αντίποινα θάκαναν ἔτσι κι'ἄλλειῶς.

~~ΝΙΚΟΛΙΟΣ:~~

Μπαίνει στό ΠΛΑΝΟ ὁ Γρηγόρης.
Οἱ ἄντρες τόν περιστοιχίζουν.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Γειά σας !
...Τά καθάρματα !

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πιάσανε κι'ἄλλους;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Τό γέρο-Βαγγέλη. Ζήτημα ἄν θ'ἀντέξη.

Στέφεται στόν Παῦλο, τοῦ δίνει ἕνα χαρτί.

...Πάρε αὐτό Παῦλο.

'Ο Παῦλος τό παίρνει μέ προθυμία.
'Ο Γρηγόρης τόν κυττάζει ἔντονα.

...θέλεις νά πάη κάνας ἄλλος; Φαίνεσαι κουρασμένος ἀπό τήν ἀνατίναξη !

Χαμογελάει.

ΠΑΥΛΟΣ: Αὐτά θά λέμε τώρα;

'Ο Γρηγόρης τόν χτυπάει λεβέντικα στήν πλάτη καί τοῦ ἀνταποδίδει τό χαμόγελο.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: 'Η δουλειά εἶναι γιά τά μεσάνυχτα. Ἔχεις ἀρκετή ὥρα μπροστά σου.

'Ο Παῦλος βάζει τή διαταγή στήν τσέπη του.
'Ο Γρηγόρης δίνει ἕνα ἄλλο ἔγγραφο σέ τρεῖς ἄνδρες. Τό παίρνει ὁ Περικλῆς.

...'Εσεῖς θά πᾶτε μαζί.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γιά πότε εἶναι;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Φύγετε τώρα. Λεπτομέρειες θά βρῆτε στό σῆμα.

Χτυπάει ἡ πόρτα. Ὅλοι κυττάζονται ἐρωτηματικά.
Ξαναχτυπάει, αὐτή τή φορά συνθηματικά.
Οἱ ἄνδρες συνέρχονται.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δικός μας εἶναι.

'Ο Νικολιός πάει πρός τήν πόρτα καί τήν ἀνοίγει μέ προφύλαξι ἐνῶ ὁ Παῦλος χαμηλώνει τή λάμπα.
Στό ἄνοιγμα τῆς πόρτας φαίνεται ἡ 'Ισμήνη.
Τρυπώνει μέσα.

ΙΣΜΗΝΗ: Σᾶς τρόμαξα; Στήν ταραχή μου ξέχασα τό σύνθημα.

Τήν πλησιάζει.

ΠΑΥΛΟΣ: Τί θές τέτοια ὥρα ἐδῶ; 'Από ποῦ ἦρθες;

'Αφίνοντας ἕνα κατσαρόλι στό τραπέζι.

ΙΣΜΗΝΗ: "Εκοψα ἀπό τό στενό τῆς χήρας...Τώρα ἐκεῖ ἔχει πολύ ἐρημιά...Περπατοῦσα ὁλομόναχη. Μή φοβόσαστε,κανείς δέ μέ εἶδε.

Χαμογελάει.

Σᾶς ἔφερα φαγητό. Λίγο εἶναι μοιραστεῖτε το.

Ξαφνικά.

ΤΑΚΗΣ: Δέν πρέπει νἄρχεσαι τακτικά ἐδῶ. Εἶναι ἐπικίνδυνο.

'Εξανίσταται.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δουλειά σου ἐσύ Τάκη ἡ 'Ισμήνη εἶναι ἀδελφή μου καί μόνο σέ μένα πέφτει λόγος.
ΤΑΚΗΣ: Λέω ποιό εἶναι τό σωστό.
ΠΑΥΛΟΣ: Κράτα τό σωστό γιά τόν ἑαυτό σου. Στό κάτω κάτω δέν ἔρχεται γιά νά μᾶς καμαρώνει... Γιά τό στομάχι μας νοιάζεται.

Εἰρωνικά.

ΤΑΚΗΣ: "Οχι δά ! Τά στομάχια μας δέ γεμίζουνε μέ τό τίποτα.
ΠΑΥΛΟΣ: Βλέπεις,δέν ἔχουμε ὅλοι μας τό μισθό τοῦ πατέρα σου!.. (παύση) 'Από τούς Γερμανούς !
ΤΑΚΗΣ: Μέ τόν πατέρα μου ἔχω ξεκόψει καί τό ξέρετε ὅλοι σας μιά χαρά. Πᾶψε λοιπόν νά μοῦ τό θυμίζεις. "Επειτα,ποιά ἡ θέσι μου ἐδῶ μέσα ἄν μοὖκανε ὅπως λέτε κουμάντο ὁ γέρος μου; "Εχω δουλέψει γιά τόν ἀγῶνα κι'ἐγώ.
ΑΝΔΡΕΑΣ: "Ολοι δουλεύουμε γιά τό καλό τῆς Πατρίδας μας. Γιά νά μείνουμε "Ελληνες ρέ Τάκη ! Φτωχοί, πεινασμένοι ἀλλά "Ελληνες !
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Καλλύτερα νά μήν ἔρχεσαι συχνά 'Ισμήνη !..

Χαμηλώνει τό κεφάλι.
Πάει πρός τήν πόρτα.

ΙΣΜΗΝΗ: "Οπως θέλετε...

'Ο Παῦλος γίνεται ἔξαλλος.Κυττάζει μιά τόν Τάκη καί μιά τόν Γρηγόρη.
'Ο τελευταῖος καταλαβαίνει τίς προ-

θέσεις του.

Στούς ἄλλους.
'Ο Παῦλος σκύβει τό κεφάλι καί συνοδεύει τήν 'Ισμήνη.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: 'Η ἀποστολή σου ἀρχίζει τά μεσάνυχτα !
'Εσεῖς ἔπρεπε νάχετε φύγει...

ΣΚΗΝΗ Νο 4

'Η 'Ισμήνη φαίνεται νά περπατάει ἀνάμεσα στούς τάφους καί νά πηγαίνει κατά τήν ἔξοδο.
Παντοῦ σκοτάδι. 'Ακούγεται μόνο τό ἀνατριχιαστικό θρόϊσμα τῶν δέντρων.
Ξαφνικά σπάει τή νύχτα ἕνας θόρυβος.
'Η 'Ισμήνη κυττάζει δεξιά ἀριστερά φοβισμένη.Περιμένει λίγο, μετά κρύβεται πίσω ἀπό ἕνα ξύλινο σταυρό ἐνῶ τά μάτια της δείχνουν ὅλη της τήν ἀγωνία.
Σέ λίγο ξεθαρεύει καί ἀρχίζει νά περπατάει πάλι κανονικά.
Ξαφνικά καί πάλι ἀκούγεται ὁ ἴδιος θόρυβος.
Αὐτή τή φορά ἡ 'Ισμήνη τρομάζει πολύ καί πέφτει μπρούμυτα στό ἔδαφος, Σέρνεται γρήγορα καί χώνεται σ'ἕνα κενοτάφιο.
Τό πλάνο δείχνη τό σημεῖο ἀπ'ὅπου ἀκούγεται ὁ θόρυβος.Δέν φαίνεται τίποτα. Μονάχα μερικά φύλλα ξεραμένα.
'Ο φακός γυρίζει πάλι στήν 'Ισμήνη ἡ ὁποία βγάζει δειλά-δειλά τό κεφάλι της ἀπό τό κενοτάφιο.'Η σκηνή σβύνει ἀργά.

ΣΚΗΝΗ Νο 5

Σέ μιά ἀκραία περιοχή τῆς 'Αθήνας.
"Ενα παλιό ἀρχοντικό πού ἔχουν ἐπιτάξει οἱ Γερμανοί εἶναι ὁ ἀντικειμενικός σκοπός τοῦ Παύλου.
Τόν βλέπουμε νά σέρνεται μέ προφυλάξεις στόν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ.Σταματάει πίσω ἀπό ἕνα δέντρο καί προσπαθεῖ νά δῆ στό ἐσωτερικό.

ΠΛΑΝΟ: Γερμανοί 'Αξιωματικοί πού συνεδριάζουν.
ΠΛΑΝΟ: 'Ο Παῦλος ρίχνει μιά ματιά στό ρολόϊ του. Δείχνει Ι2 μεσάνυχτα. Σηκωνεται λίγο στά γόνατα καί ἀφαιρῶντας τήν ἀσφαλιστική περόνη μιάς χειροβομβίδας τήν ἐξφενδινίζει στό δωμάτιο πού συνεδριάζουν.'Η χειροβομβίδα σπάζει τό τζάμι καί πέφτοντας μέσα ἐκρήγνυται.
'Ο Παῦλος κυλιέται στό ἔδαφος καί περιμένει.
ΠΛΑΝΟ: Τό σπίτι ἀνατινάζεται.

ΦΩΝΕΣ: ΠΑΝΙΚΟΣ: ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ:

ΠΛΑΝΟ: 'Ο Παῦλος περιμένει ἀκόμα λίγο καί μετά σηκώνεται καί ἀρχίζει νά τρέχει ἀνάμεσα στά δέντρα.
'Ακούγονται πυροβολισμοί ~~καί φωνές~~ πού πέφτουν πρός τό μέρος του.
Τελικά ξεφεύγει, σταματάει νά τρέχει καί ρίχνοντας μερικές ματιές πρός τά πίσω χάνεται σέ μιά στροφή.

Σ Κ Η Ν Η Νο 6

Σ'ἕνα φτωχόσπιτο.
Ξαφνικά εἰσβάλουν τέσσεροι πέντε Γερμανοί στρατιῶτες μέ ἐπικεφαλῆς ἕναν 'Αξιωματικό κι'ἕναν Ἕλληνα Διερμηνέα. 'Ακούγονται γερμανικές διαταγές ἐνῶ ὁ διερμηνέας μεταφράζει.
Οἱ ἕνοικοι, ἕνας γέρος γύρω στά 70 μιά γρηοῦλα περίπου 60 καί μιά κοπέλα Ι7 χρόνων ἀντιμετωπίζουν ἔντρομοι τό Γερμανικό μπλόκο.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΞΙΩΜ: ....
....

Μεταφράζει.

ΔΙΕΡΜΗΝ:Ταυτότητες.

'Ο γεροντάκος μέ τρεμάμενα χέρια βγάζει ἀπό ἕνα συρτάρι τά χαρτιά του.
'Ο Διερμηνέας τ'ἁρπάζει καί ρίχνοντας ματιές ἱεροεξεταστοῦ καί στά τρία μέλη τῆς οἰκογενείας, τά κυττάζει.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΞΙΩΜ: ....

....

ΔΙΕΡΜΗΝ; Τό Θᾶνο Χατζῆ, τί τόν ἔχεις;

ΓΕΡΟΣ: Ὁ γυιός μου εἶναι !.

ΔΙΕΡΜ: Ποῦ εἶναι τώρα;

ΓΕΡΟΣ: Δέν ξέρω.

Καγχάζει.

ΔΙΕΡΜ: Καί ποιός ξέρει γέρο;

ΓΕΡΟΣ: Τί τόν θέλετε;

ΔΙΕΡΜΗΝ: Κάνεις πώς δέν καταλαβαίνεις; Τήν ἐπίθεσι στό Φρουραρχεῖο ποιός τήν ἔκανε; Ἐγώ;

Μέ μῖσος.

ΓΡΗΑ: Δέν θἄχες αὐτό τό θάρρος!

Ἀπό τήν ἀπάντησι τῆς γρηᾶς ὁ διερμηνέας γίνεται ἔξαλλος. Τήν πιάνη ἀπό τά μαλλιά.

ΔΙΕΡΜΗΝ: Βάλ'το καλά στό μυαλό σου. Εἶσαι γρηά ξοφλημένη. Ἄν θές νά σώσης τό γυιό σου, πές μας ποῦ κρύβεται!

Ἡ γρηά τόν κυττάζει περιφρονητικά.
Ἐκεῖνος τήν ἀφίνει βάναυσα.
Ὁ Γερμανός φωνάζει νά σταθοῦν στόν τοῖχο.
Δίνει διαταγή νά πυροβολήσουν τούς γέρους.
Ἡ μικρή τρέχει κραυγάζοντας κοντά τους κι'ἐκεῖ τήν βρίσκουν οἱ ὑπόλοιπες σφαῖρες.

Σ Κ Η Ν Η Νο 7

Ἡ ἴδια σκηνή σέ ἄλλο σπίτι. Συμβαίνουν κι'ἐκεῖ τά ἴδια μέ διαφορετικά πρόσωπα.
Παρόμοια ΠΛΑΝΑ τέσσερα.

Σ Κ Η Ν Η Νο 8

Ὁ Θᾶνος Χατζῆς ὁ Περικλῆς καί ὁ Τάκης φτάνουν μέ προφυλάξεις στό Σύνταγμα καί ἀνεβαίνουν τή λεωφόρο Βασσιλίσης

Σοφίας.Κάθε τόσο κρύβονται σέ σκοτεινές πόρτες ἀκούγοντας τά βήματα τῶν κατακτητῶν στήν ἄσφαλτο.
Ὁ Περικλῆς μιλάει μυθιριστά στούς ἄλλους περιμένοντας νά περάση ἡ περίπολος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Εἰδοποίησες τήν Πόπη;
ΘΑΝΟΣ: Ναί. Περιμένει στό διάδρομο τοῦ ὑπογείου.
ΤΑΚΗΣ: Ἐσύ τί ὥρα θἄρθης;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μισή ὥρα μετά ἀπό σᾶς. Θά περιμένω τό σύνδεσμο. Σύμφωνοι;
ΘΑΝΟΣ-ΤΑΚΗΣ: Σύμφωνοι.

Ὁ Περικλῆς ρίχνει μιά ματιά στό δρόμο.
Ἡ περίπολος ἔχει ἀπομακρυνθεῖ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ἄντε. Καλή τύχη.

Ὁ Θᾶνος καί ὁ Τάκης φεύγουν ἀπό διαφορετική κατεύθυνσι.
Ὁ Περικλῆς τούς κυττάζει γιά λίγο.

Σ Κ Η Ν Η Νο 9

Στό σπίτι τῆς Πόπης Χαραλάμπους.
Ἡ Πόπη κάνει βόλτες κατά μῆκος τοῦ διαδρόμου κυττάζοντας μέ ἀγωνία κάθε τόσο τό ρολόϊ της.
Ξαφνικά ἀκούει συνθηματικό χτύπημα στήν πόρτα. Ἀναθαρεύει καί τρέχει ν'ἀνοίξει.
Πρῶτα κυττάζει ἀπό τό μικρό παραθυράκι τῆς πόρτας καί χαμογελάει στόν Θᾶνο καί στόν Τάκη.Μετά ἀνοίγει γιά νά περάσουν.
Κλείνει πίσω τους βιαστικά τήν πόρτα.

ΠΟΠΗ: Περιμένετε ν'ἀνάψω ἕνα φῶς.

Προχωρεῖ ἀφίνοντας γιά λίγο μόνους τούς δύο ἄντρες. Ἐπιστρέφει κρατῶντας μιά μικρή λάμπα πετρελαίου.

...Ἐλᾶτε...

Τήν ἀκολουθοῦν.
Δειά.

ΠΟΠΗ: Ὁ Περικλῆς τίὥρα θἄρθη;
ΘΑΝΟΣ: Περιμένει νά τόν εἰδοποιήσουμε.
ΠΟΠΗ: Σέ πόση ὥρα;
ΤΑΚΗΣ: Εἶναι ἐδῶ ὁ μικρός;

ΠΟΠΗ: Κοιμᾶται. Νά τόν ξυπνήσω;
ΘΑΝΟΣ: Γρήγορα.

'Η Πόπη τοῦ δίνει ἕνα κλεφτοφάναρο.

ΠΟΠΗ: Μ'αὐτό θά περάσης τόν ὑπόνομο.
ΘΑΝΟΣ: Πόσα μέτρα εἶναι;
ΠΟΠΗ: Δέκα πέντε περίπου.Βγαίνει ἀκριβῶς στόν κῆπο του.
Καλή ἐπιτυχία.

Τοῦ χαμογελάει.

ΤΑΚΗΣ:Καλή ἐπιτυχία Θάνο.
ΘΑΝΟΣ: Εὐχαριστῶ.

'Ο Θᾶνος παίρνει τό φαναράκι ἀνοίτην πόρτα, ρίχνει ματιές ἀριστερά δεξιά ἐνῶ ἡ Πόπη τοῦ δίνει νά φορέση ἕνα μουσαμᾶ.
'Ο Θᾶνος προχωρεῖ μέ προφυλάξεις καί φτάνη στό μέσον τῆς αὐλῆς. Σηκώνη μέ προφυλάξεις τό καπάκι τοῦ ὑπονόμου καί μπαίνει μέσα.Τό ξανακλείνη πάνω ἀπό τό κεφάλι του.

Σ Κ Η Ν Η Νο ΙΟ

"Ενας μικρός τρέχει ἀπό στενό σέ στενό καί κάθε τόσο κρύβεται σέ πόρτες καί σκοτεινές γωνιές.
Κάποτε φτάνει στό σπίτι πού θέλει.
Κυττάζει μέ θάρρος ἀπ'ὅλες τίς πλευρές καί χώνεται θριαμβευτικά σέ μιά σιδερένια πόρτα.

Σ Κ Η Ν Η Νο ΙΙ

Τοῦ χαμογελάει.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: "Ελα ἀγόρι μου.Σέ εἶδε κανείς;

Λαχανιάζοντας.

ΠΑΙΔΙ: "Οχι. Εἶπε ἡ Πόπη νά πᾶς γρήγορα.

Χαϊδεύει τό κεφάλι του.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: 'Εν τάξει. Κάτσε λίγο νά ξελαχανιάσης καί φύγε ἀπό

τόν ἴδιο δρόμο.

Στρέφεται στό γέρο τοῦ σπιτιοῦ πού ἔχει σκύψει τό κεφάλι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ὑπομονή γέροντα. Θαρθοῦν καί καλύτερες μέρες.

Θλιμμένα.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ:Χωρίς τόν Δημήτρη μου.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ὁ Δημήτρης ἤξερε γιατί πέθαινε. Λίγο τὄχεις;

Ὁ γέρος κουνάει θλιβερά τό κεφάλι του.

Σ Κ Η Ν Η Νο Ι2

Ὁ πιτσιρίκος τρέχει πάλι μέ προφυλάξεις στό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Ξαφνικά προβάλλει ἀπό μιά γωνιά ἡ Γερμανική περίπολος. Βλέποντάς την ὁ μικρός κάνει μεταβολή καί προσπαθεῖ γιά νά χωθεῖ σέ κάποιο στενό.
Ἡ περίπολος τόν ἀντιλαμβάνεται.

ΓΕΡΜΑΝ: "Αλτ !

Ὁ μικρός κρύβεται σέ μιά πόρτα. Στό μουτράκι του ἔχει ἀποτυπωθεῖ ὁ φόβος καί ἡ ἀγωνία. Ἀναπνέει γρήγορα.
Σέ μιά στιγμή πού νομίζει πώς ἡ περίπολς ἔχει ἀπομακρυνθεῖ βγαίνει ἀπό τόν κρυφῶνα του κι'ἀρχίζει νά τρέχει.
Οἱ Γερμανοί τόν βλέπουν.

ΓΕΡΜΑΝ: "Αλτ !

Ὁ μικρός βάζει ὅλη του τή δύναμι γιά νά τό σκάση. Ἐκεῖνοι πυροβολοῦν καί ὁ μικρός σωριάζεται αἱμόφυρτος.

Σ Κ Η Ν Η Νο Ι3

Ὁ Περικλῆς βρίσκεται στό σπίτι τῆς Πόπης.
Μαζί μέ τόν Τάκη καί τόν Θάνο πού φοράει ἀκόμα τό ἀδιάβροχο, μελετοῦν τό

σχεδιάγραμμα πού ἔκανε ὁ τελευταῖος μέ βάζει ὅσα εἶδε.

Δείχνοντας.

ΘΑΝΟΣ: Ἐδῶ ὑπάρχη σκοπιά.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πόσοι;

ΘΑΝΟΣ: Ἕνας.

ΤΑΚΗΣ: Εἶναι ἀπαραίτητο νά περάσετε ἀπό μπροστά του;

ΘΑΝΟΣ: Ὑπάρχει βέβαια καί ἡ πόρτα τῶν ἐπισήμων ἀλλά ἔχει διπλοσκοπιά.

Δείχναντας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θά πᾶμε ἀπό δῶ. Ἐλπίζω νά εἴμαστε τυχεροί.

Ἡ Πόπη φέρνει ἄλλο ἕνα στρατιωτικό ἀδιάβροχο καί τό δίνει στόν Περικλῆ.

Φορῶντας το.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ἡ ὥρα εἶναι μία. Ἄν ὥς τίς δύο καί τέταρτο δέν ἔχουμε γυρίση, ξέρεις Τάκη τί πρέπει νά κάνης.

ΤΑΚΗΣ: Ναί, Περικλῆ ,ξέρω.

Πλησιάζει τόν Περικλῆ.

ΠΟΠΗ: Πρόσεχε ἀγάπη μου.

Τήν φιλάει στό μέτωπο.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ὁ Θεός βοηθός.

Ὁ Τάκης μέ τόν Θᾶνο βγαίνουν διακριτικά ἀπό τό δωμάτιο.

Ἀγκαλιάζει τρυφερά τόν Περικλῆ.

ΠΟΠΗ: Πόσο θέλω νά τελειώσουν ὅλα αὐτά Περικλῆ μου.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ὅλοι τό θέλουμε Πόπη. Καί μεῖς πού ἀγαπᾶμε κι'ἐκεῖνοι πού μᾶς μισοῦν κι'ὅσοι ἀκόμα μένουν ἀδιάφοροι μπρός στήν καταστροφή... Ὅλα θά πᾶνε καλά.

ΠΟΠΗ: Σ'ἀγαπῶ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μοῦ δίνεις τό καλύτερο ὅπλο στήν πιό δύσκολη στιγμή. Κουράγιο κορίτσι μου.

Τήν φιλάει στά χείλη καί βγαίνει.

Ἡ Πόπη σκουπίζει ἕνα δάκρυ της.

Σ Κ Η Ν Η Ι4

'Ο Περικλῆς μπρός καί πίσω του ὁ Θᾶνος προχωροῦν στόν ὑπόνομο βοηθούμενοι ἀπό τά μικρά τους φανάρια.
Βρώμικα νερά καί ποντίκια εἶναι ἡ συντροφιά τους.
Προχωροῦν ἀκόμα λίγο καί φτάνουν κάτω ἀκριβῶς ἀπό τό ἄνοιγμα τοῦ ὑπόνόμου πού βγαίνει στόν κῆπο τοῦ μεγάρου,πού ἔχουν τά γραφεῖα τους οἱ Γερμανοί.
ΠΛΑΝΟ: Μιά σκοτεινή ταμπέλα πού γράφει "'Οδός Μέρλιν."
Σέ ἄλλο πλᾶνο Γερμανοί στρατιῶτες πού φρουροῦν τήν κεντρική εἴσοδο τοῦ μεγάρου.
Τρίτο ΠΛΑΝΟ ὁ κῆπος καί τέταρτο τό σημεῖο κοντά στόν ὑπόνομο πού φρουρεῖται ἀπό ἕνα στρατιώτη.
'Ο φρουρός βηματίζει.

Σ Κ Η Ν Η Ι5

Καί πάλι ὁ Περικλῆς μέσα στόν ὑπόνομο.
Κάνει νόημα στό Θᾶνο νά βγῆ.
'Εκεῖνος τοῦ δίνει τό φανάρι του καί ἀνεβαίνει τά λίγα σιδερένια σκαλιά.
Φτάνει στό καπάκι καί τό σπρώχνει μέ τίς παλᾶμες του πρός τά πάνω ἀργά ἀργά.
Βγάζει λίγο τό κεφάλι του καί κυττάζει ἔξω.
'Ο σκοπός ἐκείνη τή στιγμή εἶναι ἕτοιμος νά γυρίση πρός τό μερος τοῦ ὑπονόμου.
Γρήγορα ὁ Θᾶνος σκεπάζεται μέ τό καπάκι.
Παρακολουθεῖ μέ τή σκέψη του τό φρουρό.
Σέ λίγο ἀνεβάζει πάλι τό κεφάλι του καί βλέποντας τό Γερμανό ν'ἀπομακρύνεται βγαίνει ἀστραπιαῖα,τρέχει πίσω του,τόν ἀγκαλιάζει ἀπό τό λαιμό καί μέ τό ἄλλο του χέρι τοῦ μπήγει ἕνα μαχαῖρι στά πλευρά.
'Ακούγεται ἕνας πνιχτός βίγγος καί ὁ Γερμανός παραλύει.

'Ο Θᾶνος τόν σέρνει μαζί του. Φτάνει στόν ἀνοιχτό ὑπόνομο καί τόν πετάει μέσα .Τή στιγμή πού ἑτοιμάζεται νά πηδήξη κι'αὐτός ἀκούγεται φασαρία καί πυροβολισμοί.Δέν προφταίνει παρά μόνο νά σκεπάσει τόν ὑπόνομο.

Σ Κ Η Ν Η Ι6

'Ο Περικλῆς καταλαβαίνει τή δύσκολη στιγμή,κυττάζει μέ δέος τό καπάκι πού εἶναι πάνω ἀπό τό κεφάλι του καί κλείνει τά μάτια του δείχνοντας ὅλο τόν πόνο γιά τήν τύχη πού περιμένει τό Θᾶνο. Μέ γρήγορο ρυθμό ἀρχίζει νά γδύνεται. Ὅταν μένει μέ τή φανελίτσα ἀρχίζει νά γδύνη τό Γερμανό.&&& Φοράει τά ροῦχα του. Τελειώνοντας περνάει τό ὅπλο τοῦ Γερμανοῦ στόν ὦμο του.
'Ανεβαίνει τή σκαλίτσα καί σηκώνει ἀργά τό καπάκι. Βγάζει τό κεφάλι του καί διακρίνει μέσα στό σκοτάδι νά σέρνουν τό Θᾶνο πρός τά κεντρικά γραφεῖα μέ φωνές. Πηδάει ἔξω, κλείνει τόν ὑπόνομο καί τρέχει κοντά τους.
Μπαίνει μαζί τους στό κτίριο.

Σ Κ Η Ν Η Ι7

Περπατοῦν ὅλοι μαζί σ'ἕνα μεγάλο διάδρομο. Σέ μιά στιγμή πού δέν τόν βλέπουν φεύγει ἀπό κοντά τους καί ἀνοίγοντας μιά πόρτα χάνεται πίσω ἀπ'αὐτήν .

Σ Κ Η Ν Η Ι8

Σκοτάδι.
Βγάζει τό φανάρι του καί φωτίζει γύρω τό δωμάτιο. Βρίσκεται σ'ἕνα γραφεῖο.Βγάζει ἀπό τήν τσέπη του ἕνα χαρτί καί τό φωτίζει. Φαίνεται ἕνα σχεδιάγραμμα. Μέ τό χέρι του

δείχνει τήν πόρτα πού βρίσκεται δε-
ξιά του.Ρίχνει άκόμα μιά ματιά στό
σχέδιο πού κρατάει καί τό βάζει στήν
τσέπη του.
Προχωρεῖ καί άνοίγει τήν πόρτα. Φωτί-
ζει καί στό πρόσωπό του διαγράφεται
ἡ ἱκανοποίησι.Βρίσκεται ἐκεῖ πού πρέ-
πει.
Τό γραφεῖο εἶναι πολυτελές μέ ἄνετες
πολυθρόνες καί βαριές κουρτίνες.
Πλησιάζει καί άνοίγει τά συρτάρια.Ψά-
χνει φωτίζοντας μέ τό φανάρι του.
Ξαφνικά ἀκούγονται βήματα.

Σ Κ Η Ν Η Νο Ι9

Δυό ἀξιωματικοί προχωροῦν στό διάδρο-
μο βιαστικοί καί συζητοῦν.

~~Σ Κ Η Ν Η Νο Τά μάτια τοῦ Περικλῆ~~

Σ Κ Η Ν Η Νο ~~19~~ 20

Τά μάτια τοῦ Περικλῆ ἔχουν γίνη τεράστια.
Κρύβεται πίσω ἀπό μιά πολυθρόνα ἀκούγον-
τας τά βήματα νά πλησιάζουν. Τά παρακο-
λουθεῖ μέ τή σκέψη του.
Σέ λίγο ἀπομακρύνονται ὅσπου χάνονται
τελείως.
Ὁ Περικλῆς βγαίνει ἀπότήν πρόχειρη κρυ-
ψῶνα του καί ἀρχίζει πάλι νά ψάχνη.
Βρίσκει τά ἔγγραφα πού θέλει "ἄκρως ἀπόρ-
ρητα" καί βγάζοντας ἀπό τήν τσέπη του μιά
μικρή φωτογραφική μηχανή σέ σχῆμα στυλοῦ
τά φωταγραφίζει.
Τά βάζει πάλι στή θέσι τους καί βγαίνει
ἀπό τήν ἴδια πόρτα μέ προφύλαξι.

Σ Κ Η Ν Η Νο 2Ι

~~Μιά~~ Μιά μαυροντυμένη μάννα εἶναι σχεδόν

ριγμένη πάνω σ'ένα παιδικό τάφο καί κλαίει.
Δείχνει ότι έχει παραφρονήσει. Θρηνεί.

ΜΑΝΝΑ: Μού φέρνουν τό παιδί μου σκοτωμένο. Μού φέρνουν τό παιδί μου σκοτωμένο.Μούπαν πώς τό φέρνουν άπ'τό ρέμμα. Κι'ήρθα νά τό προϋπαντήσω.
Ξέρετε πώς τό λέγαν τό παιδί μου;
Ξέρετε πόσα χρόνια είχε;
Ξέρετε πόσο ψηλό ήταν;
Τό παιδί μου φορούσε καθαρά ρούχα. "Ηξερε πώς πάει σέ γάμο. Πώς πάει σέ πανηγύρι !
Τό παιδί μου είχε χαρτζηλίκι. Τού δωσα χτές τό βράδυ.
Ξέρετε πώς θάναι ό κόσμος χωρίς τό παιδί μου; Ἡ μέρα όχιά καί ό ήλιος πόνος κι'ό κόσμος πληγή δίχως γιατρειά...
Μού φέρνουν τό παιδί μου σκοτωμένο. Μού φέρνουν τό παιδί μου σκοτωμένο. Μούπαν πώς τό φέρνουν άπ' τό ρέμμα. Δέν άντεξα νά πάω πάρα κάτω.
Ξέρετε πώς τό λένε;

'Εκεί ξεσπάει ξαφνικά σέ γέλοια. Μετά άπλώνεται ήσυχία, καί άκούγεται τό τραγούδι.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ:"Κοιμήσου άγγελούδι μου"

Τό νεκροταφείο φαίνεται σ'όλη του τήν έκτασι άπό τήν μιά άκρη ώς τήν άλλη, όσο διαρκεί τό τραγούδι.
'Η μάννα σηκώνεται καί περπατάει παραπαίοντας.

Σ Κ Η Ν Η Νο 22

Στά ύπόγεια τής όδού Μέρλιν.
'Ακούγονται σπαραχτικές φωνές καί κλάμματα.

ΦΩΝΕΣ I- ΚΡΑΥΓΕΣ ΠΟΝΟΥ

Σ'ἕνα μακρόστενο μάρμαρο εἶναι δεμένος ὁ Θᾶνος.
Ἕνας Γερμανός βασανιστής τόν χτυπάει μ'ἕνα μαστίγιο στά πέλματα κάνοντάς τον νά μορφάζει ἐνῶ προσπαθεῖ νά μήν ξεφωνίση. Κοντά στόν βασανιστή βρίσκεται ὁ Ἕλληνας διερμηνέας πού κάθε τόσο ὑποβάλλει ἐρωτήσεις καί προσπαθεῖ μέ ὕπουλο τρόπο νά ἀποσπάση μυστικά ἀπό τόν Θᾶνο. Στέκεται πάνω ἀπό τό κεφάλι του.

Δείχνει τό Γερμανό βασανιστή.

ΔΙΕΡΜΗΝΕΑΣ: Γιατί δέν θέλεις νά φανεῖς πιό λογικός; "Πατριώτη" τό παιδί ἀπό δῶ εἶναι πρόθυμο νά σοῦ φερθεῖ πιό ἐν τάξει ἄν...

Μουγκρίζοντας.

ΘΑΝΟΣ: Κάθαρμα !

ΔΙΕΡΜΗΝΕΑΣ: Δέν δείχνης καθόλου κατανόησι...'Εγώ κάνω ὅ,τι μπορῶ νά σέ βοηθήσω...

Μέσα ἀπό τά δόντια του.

ΘΑΝΟΣ: Σκουλίκι !...

ΓΕΡΜΑΝΟΣ:.............................

ΔΙΕΡΜΗΝΕΑΣ: Εἶδες; Τά παιδιά εἶναι λίγο περίεργα...'Από ποῦ μπῆκες; Ποιός σ'ἔστειλε; (Παύση.) Ποιός ἐνήργησε τό σαμποτάζ;

Σκύβει πιό κοντά του.

Ἕνα μαστίγωμα ἀκόμα κάνει τό Θᾶνο νά βγάλη τήν πρώτη κραυγή πόνου.

ΔΙΕΡΜΗΝΕΑΣ: Κρίμα δέν εἶναι νά πονᾶς; Ὅλοι ἀγαπᾶμε τήν Πατρίδα μας. Περνᾶμε ὅμως δύσκολες μέρες...

ΓΕΡΜΑΝΟΣ: ....

ΔΙΕΡΜΗΝΕΑΣ: Ποῦ μείνανε οἱ ἄλλοι;

ΘΑΝΟΣ: Προδότη !..

'Αλλάζει ὕφος.

ΔΙΕΡΜΗΝΕΑΣ: Φαίνεσαι ξεροκέφαλος! Ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα νά σέ βοηθήσω...

Σηκώνει τούς ὤμους του.

...'Από δῶ καί πέρα ἐσύ θά φταῖς γιά ὅ,τι γίνη....

Στρέφεται στόν ἐπί κεφαλῆς Γερμανό, κάτι τοῦ λέει.

ΔΙΕΡΜΗΝΕΑΣ: ....

'Ο Γερμανός ἀπευθύνεται στόν βασανιστή. Τοῦ δίνει μιά διαταγή καί κεῖνος σταματάει τό μαστίγωμα.
'Ο Διερμηνέας βγάζει ἀπό τό πακέττο του ἕνα τσιγάρο καί τό ἐφαρμόζειστά χείλη τοῦ Θάνου. Τοῦ τό ἀνάβει.
'Ο Θάνος κάνει ἀσυναίσθητα νά τρβήξη μιά ρουφιξιά, ἀλλά ὁ διερμηνέας τό παίρνει καί τό δίνει στόν βασανιστή. 'Εκεῖνος τραβάει μερικές ρουφιξιές προκλητικά καί μετά πλησιάζει τό ἀναμένο τσιγάρο στόν ἀφαλό τοῦ Θάνου.
Μέ τήν κραυγή του καί μέ τό ἔντονο σατανικό γέλοιο βασανιστοῦ καί διερμηνέα ἡ σκηνή σβύνει.

ΣΚΗΝΗ Νο 23

'Αργά μετά τά μεσάνυχτα.
'Η Πόπη, ὁ Περικλῆς κι'ἕνας Ἄγγλος ἀξιωματικός προχωροῦν μέ προφύλαξι καί κρύβονται πίσω ἀπό κάτι βράχια κοντά στή θάλασσα.
'Από τό δρόμο ἀκούγονται τά βήματα τῶν Γερμανῶν.
Οἱ δυό ἄντρες καί ἡ Πόπη προσπαθοῦν νά κρυφτοῦν ὅσο μποροῦν καλλύτερα.
Τά βήματα ἀπομακρύνονται μέχρι πού παῦουν ν'ἀκούγονται.
Στιγμές ἀγωνίας.
'Από ἕνα σημεῖο τῆς θάλασσας ἔρχεται πρός τά βράχια μία μικρή βάρκα.Πλησιάζοντας φαίνεται ν'ἀναβοσβύνη ἀπό τό μέρος της ἕνα φαναράκι συνθηματικά.

Μέ τόν ἴδιο τρόπο ἀπαντᾶ τό φανάρι τοῦ Περικλῆ.
Ἡ ἀναγνώριση γίνεται καί ἡ βάρκα μετά ἀπό λίγο ἔχει πλευρίση.
Ἡ Πόπη καί ὁ Περικλῆς συνοδεύουν μέχρι τή βάρκα τόν Ἄγγλο. Ὁ τελευταῖος πατάει τό πόδι του σ'αὐτήν, ἐνῶ τούς δίνει τό χέρι.

(Ἀγγλικά)

ΑΓΓΛΟΣ: Εὐχαριστῶ πάρα πολύ γιά ὅλα.

Βιαστικά.

ΠΟΠΗ: Ἐν τάξει...Ἐν τάξει, καλή τύχη.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καλή τύχη.

Ἡ βάρκα ἀπομακρύνεται.

ΣΚΗΝΗ Νο 24

Σούρουπο.
Ἕνα Γερμανικό καμιόνο (Κλούβα) τρέχει σ'ἕνα δρόμο τῆς Ἀθήνας.
Ἐλατώνει κάπως τήν ταχύτητά του καί καθώς στρίβει σέ μιά πάροδο, ἀπό τό πίσω μέρος του, δυό Γερμανοί στρατιῶτες πετᾶνε στό δρόμο τό ταλαιπωρημένο ἀπό τά βασανιστήρια σῶμα τοῦ Θάνου. Κάνει μιά ἐλαφρά κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ καί προσπαθεῖ ν' ἀνοιγοκλείση τό στόμα του.
Ἀπό μακρυά φαίνεται νά ἔρχεται μιά Στρατιωτική μοτοσυκλέτα στῆς ὁποίας τό καλάθι ποζάρει ἕνας Γερμανός ἀξιωματικός. Πίσω ἀπό τόν ὁδηγό κάθεται ὁ γνωστός διερμηνέας.
Μέ ἀσταπιαία ταχύτητα τό τρίκυκλο περνάει πάνω ἀπό τόν μισοπεθαμένο Θάνο.
Ἀπό τήν ὁρμή , κινδυνεύει νά ντεραπαριστεῖ ἀλλά ὁ ὁδηγός μ'ἕναν ἑλιγμό καταφέρνει νά τήν ἰσοροπήση.
Ὁ Διερμηνέας τόν ἐπιπλήττει μ'ἕνα σαρδώνειο χαμόγελο.

ΔΙΕΡΜΗΝΕΑΣ: (Γερμανικά) Πρόσεχε τά ἐμπόδια !!!

ΣΚΗΝΗ Νο 25

Στό νεκροταφεῖο τῆς Κοκκινιᾶς. Ψιλοβρέχει.
Γύρω ἀπό ἕναν ἀνοιχτό τάφο ἡ ὁμάδα τῶν πατριωτῶν παρακολουθεῖ τήν ταφή τοῦ Θάνου. Ὅλοι τους εἶναι συγκινημένοι καί στέκουν μέ σταυρωμένα χέρια.
Δυό παληκάρια κατεβάζουν τή "σωρό" μέ σκοινιά στόν κενό τάφο.
Ἕνας παππᾶς ψέλνει χαμηλόφωνα.
Τελειώνοντας, ὁ Γρηγόρης κάνει ἕνα βῆμα μπρός ἐνῶ οἱ ἄλλοι ὀρθώνουν τό παράστημά τους, παρακολουθῶντας βουβοί.

<u>Μουσική ὑπόκρουση</u>

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Θᾶνος Χατζῆς. Ἔπεσε γιά τήν Πατρίδα.(Παύση)
Θά σέ θυμόμαστε πάντα, θά τρέχο με πίσω ἀπό τό δικό σου παράδει μα.
Ὁ Θᾶνος Χατζῆς πάει νά βρῆ ἐκείνους πού πέσανε πρῶτοι.Πάει νά τούς φέρει τό μήνυμα πώς ἡ Ἑλλάδα νικάει ἀπό ὥρα σέ ὥρα ἀπό στιγμή σέ στιγμή...
Θᾶνο Χατζῆ θά κλάψουν ἀπό χαρά ὅταν τούς πᾶς τά σιχαρίκια..."Ο ταν τούς πῆς ὅτι ἄφησες πίσω σο ἐμᾶς τούς λίγους πού εἴμαστε τό σοι πολλοί. Πές τους Θᾶνο Χατζῆ πώς αὐτό ἔχει ἀρχίσει ὁ ἐχθρός νά τό νοιώθη..."Ἔχει ἀρχίσει νά τό φοβᾶται!
Ὡραία ἡ δόξα σου Θᾶνο Χατζῆ. Τ δροσερή σου δάφνη θά ποτίζουμε νύχτα μέρα μέ τό δικό μας τό αἷ μα...θά φουντώνει ἡ δάφνη σου Θ νο Χατζῆ, θά ζῆ αἰώνια ὅπως ἐσύ ὅπως ὅλοι [illegible] οἱ ἥρωες, ὅπω

ὅλοι οἱ Ἕλληνες, κι'αὐτοί πού ἔφυγαν κι'αὐτοί πού μένουν ξέρουν νά ζοῦν ξέρουν γιατί ζοῦν μά πιό καλά ξέρουν γιατί πεθαίνουν!..
'Αλαφρύ τό χῶμα πού σέ σκεπάζει Θάνο Χατζῆ!..Τίμιο τό χῶμα τῆς 'Ελλάδας.

ΟΛΟΙ: Αἰώνια ἡ μνήμη σου Θάνο Χατζῆ!.

Μέ μουσική ἔντονη ἡ σκηνή σβύνει.

ΣΚΗΝΗ Νο. 26

'Ο Γρηγόρης κι'ὁ Νικολιός βρίσκονται μέσα στό "ὀστεοφυλάκιο" καί δίνουν σήματα μέ ἕναν ἀσύρματο τηλέγραφο.
'Ο Γρηγόρης ἔχει μπροστά του τά φωτοτυπημένα ἔγγραφα ~~[illegible]~~ πού πῆρε ὁ Περικλῆς ἀπό τά γραφεῖα τῆς ὁδοῦ Μέρλιν. Παρακολουθεῖ τό σῆμα.

ΣΚΗΝΗ Νο 27

Σκοτάδι βαθύ.
'Ανάμεσα στούς τάφους εἶναι σκορπισμένο ἕνα Γερμανικό ἀπόσπασμα. 'Ο ἐπικεφαλῆς δίνει ψυθιριστά διαταγές. Σκορπίζονται σέ ὅλα τά σημεῖα. Πλησιάζουν ἀργά-ἀργά πρός τό ὀστεοφυλάκιο σέ σχῆμα κύκλου.

ΣΚΗΝΗ Νο 28

'Ο Νικολιός κάτι ἀκούει. Πιάνει τό χέρι τοῦ Γρηγόρη καί τόν σταματάει. Στήνουν αὐτί. Καταλαβαίνουν τόν κίνδυνο.
~~Κρύβουν βιαστικά τά ἔγγραφα.~~

'Ο Γρηγόρης κρύβει βιαστικά τά ἔγγραφα στόν κόρφο του καί οἱ δυό μαζί ἔπειτα καταστρέφουν τόν ἀσύρματο καί τρέχουν στήν πρώτη γωνιά τοῦ χώρου.
'Ανοίγει ἡ πόρτα καί μπαίνουν τρομαγμένοι ὁΟ Παῦλος μέ τόν Τάκη.

ΠΑΥΛΟΣ: Μᾶς προδῶσανε! Γρήγορα τόν ἀσύρματο...

Ρίχνει μιά ματιά γύρω καί καταλαβαίνει.Στρέφεται στόν Τάκη.

...'Εν τάξει. Πᾶμε Τάκη.

'Ακολουθοῦν τούς δύο πρώτους κι'ἀπό ἕνα στενό ἄνοιγμα ἀρχίζουν νά κατεβαίνουν μιά χωμάτινη σκάλλα.
"Οταν κλείνη πίσω ἀπό τόν τελευταῖο τό μικρό ἄνοιγμα, ἀκούγονται κοντακιές στήν πόρτα.
Σέ λίγο ἡ ξύλινη πόρτα ὑποχορεῖ καί μπαίνουν μερικοί Γερμανοί μέ προτεταμένα τά ὅπλα τους.
Βλέπουν γύρω τους καί καταλαβαίνουν πώς ἦρθαν ἀργά. 'Αρχίζουν νά βρίζουν στήν γλῶσσα τους.

ΦΩΝΕΣ ΓΕΡΜΑΝΩΝ

Μέ πραγματική μανία χτυποῦν τά κασονάκια μέ τά δστᾶ μέ ἀποτέλεσμα νά πέσουν κάτω διάφορα ἀνθρώπινα κόκκαλα καί νεκροκεφαλές.
'Ο ἐπικεφαλῆς δίνει διαταγή νά περιχύσουν τό χῶρο μέ βενζίνη. Βάζουν φωτιά καί φεύγουν.

Σ Κ Η Ν Η Νο 29

Στό ὑπόγειο πού ἔχουν μπῆ τά παληκάρια Νικολιός, Γρηγόρης, Τάκης καί Παῦλος.
'Ανταλλάσουν μεταξύ τους ματιές καί προχωροῦν. Μετά ἀπό λίγο βρίσκονται...

Σ Κ Η Ν ΗΗ Νο 30

...Σέ μιά ἐκκλησία.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Ποιόν ὑποψιάζεσαι Τά-

κη;

'Αόριστα.

ΤΑΚΗΣ: Κάποιον...

ΓΡΗΓΟΡ: Πές το λοιπόν!

ΤΑΚΗΣ: Τό εἶχα πῆ ἀπό τήν ἀρχή. Τά μυστικά μας νά μείνουν μακρυά ἀπό γυναῖκες...

Τόν πλησιάζει.

ΠΑΥΛΟΣ: Τί θές νά πῆς; Μίλα.

ΤΑΚΗΣ: Καλλύτερα νά ρωτήσουμε ἐσένα. Δικό σου κορίτσι εἶναι ἡ 'Ισμήνη...

Τόν πιάνη ἀπό τά πέτα.

ΠΑΥΛΟΣ: Μήν τό ξαναπῆς αὐτό γιατί δέν ξέρω ποῦ θά πάει ἡ φιλία μας...

ΤΑΚΗΣ: Μήν ἀνακατεύεις τή φιλία μέ τόν ἀγῶνα. "Αλλο τὄνα κι'ἄλλο τἄλλο.

ΠΑΥΛΟΣ: "Ο,τι ἔχεις νά πῆς κι' εἶναι τίμιο, πές το. Τί λόγους ἔχεις νά ὑποφιάζεσαι τήν 'Ισμήνη

ΤΑΚΗΣ: Κανείς δέν ἤξερε ποῦ εἶναι τό στέκι μας. 'Η 'Ισμήνη μᾶς ἔφερνε καί φαγητό

Είρωνικά.

ΠΑΥΛΟΣ: Κρύβουν πολλά τά λόγια σου Τάκη...Φέρε μας ἀποδείξεις κι'ἄν δέν τή θάψω μέ τά ἴδια μου τά χέρια νά μή μέ λένε Παῦλο Παπαμερκουρίου.

Κυττάζονται ἔντονα. Στό βλέμμα τους διακρίνεται καί λίγο μῖσος.

Σ Κ Η Ν Η Νο 3Ι

Σ'ἕνα βουνό.
'Ο φακός δείχνει τίς διάφορες ἀπίκαιρες θέσεις ποῦ ἔχουν πιάση οἱ γενειαφόροι ἀντάρτες.Εἶναι ντυμένοι ἀτιμέλητα καί φυσίγγια χιαστί κοσμοῦν τό στῆθος τους.
'Ο φακός σταματάει γιά λίγο σ'ἕναν ἀν-

τάρτη πού κάνη άποφίλωση τοῦ τομέα του.
'Ο φακός προχωρεῖ καί σταματάει μπρός σ' ἕνα μεγάλο βράχο πού στό βάθος του ἔχουν οἱ 'Αντάρτες τό 'Αρχηγεῖο τους.
Τώρα ἐπιστρέφει στούς πρόποδες τοῦ βουνοῦ. Ἕνας ἀντάρτης ἀνεβαίνει ἀγκομαχῶντας. Δείχνη πώς ξέρει καλά τήν περιοχή.
'Ο φακός τόν παρακολουθεῖ γιά λίγο.

Σ Κ Η Ν Η No 32

Στό στέκι τους.
Τρεῖς ἄντρες μέ γένεια καί καθαρά κάπως ροῦχα, κάθονται γύρω ἀπό ἕνα ξύλινο τραπέζι καί συνεδριάζουν.
ΠΠίνουν σέ κατσαρόλια.

ΧΑΡΗΣ: Σάν ἐπιστρέφει τό κλιμάκιο πρέπει νά δυναμώσουμε τίς ἐνέδρες.
ΠΕΤΡΟΣ: 'Απ'ὥρα σέ ὥρα θά φτάση κι'ὁ σύνδεσμος.
ΧΑΡΗΣ: Νά μάθουμε νέα ἀπό τήν Πόλη καί μετά νά προχωρήσουμε γιά τήν ἀνατίναξη.
ΦΩΤΗΣ: Οἱ ἄλλοι θἄρθουν μαζί μας.
ΧΑΡΗΣ: Πρέπει.
ΠΕΤΡΟΣ: Ἄν μᾶς ἀφίσουνε;
ΧΑΡΗΣ: Θά προχωρήσουμε μόνοι μας.

Μπαίνει ἕνας γενειαφόρος.

ΕΝΑΣ: Ἦρθε ὁ σύνδεσμος.
ΧΑΡΗΣ: Πές του νἄρθη μέσα.

'Ο γενειαφόρος βγαίνει καί στήν εἴσοδο κάνη τόπο νά περάση ὁ σύνδεσμος.

...Καλῶς τον. Τί ἔχουμε;
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ: Οἱ Γερμανοί μάθανε τό στέκι τους στό νεκροταφεῖο.
ΧΑΡΗΣ: Λοιπόν;
ΣΥΝΔΕΣ: Τό κάψανε!
ΦΩΤΗΣ: Εἴχαμε θύματα;
ΣΥΝΔΕΣ: Ὄχι. Τούς πήρανε εἴδηση ἀμέσως καί ξεφύγανε. Τί τά θές, ἀπό τότε κάτι δέν πάει καλά ανα-

μεσά τους.

ΧΑΡΗΣ: Δηλαδή;

ΣΥΝΔΕΣ: Ὑποφιάζεται ὁ ἕνας τόν ἄλλο.

ΠΕΤΡΟΣ: Γιατί; Μπορεῖ νά τούς πρόδωσε ὁ ἀσύρματος.

Ὁ Χάρης δείχνη σκεπτικός. Μετά.

ΧΑΡΗΣ: Καλά. Κάτσε τώρα νά ξεδιψάσεις.

Κάποιος τοῦ δίνει ἕνα κατσαρόλι γεμάτο κρασί. Ἐκεῖνος τό παίρνει καί τό κατεβάζει μονορούφι.

Σ Κ Η Ν Η Νο 33

Σ'ἕνα ἀπομεμακρυσμένο σημεῖο τῆς Ἀθήνας.

Ἡ Ἰσμήνη πλησιάζει τόν Παῦλο χαμογελῶντας.

ΙΣΜΗΝΗ: Τί σοὔρθε σήμερα νά σηναντηθοῦμε τόσο μακρυά;

Τήν πιάνη ἀπό τό χέρι.

ΠΑΥΛΟΣ: Πᾶμε...

ΙΣΜΗΝΗ: Τί ἔχεις; Γιατί εἶσαι ~~ἔτα~~ ἔτσι σοβαρός;

ΠΑΥΛΟΣ: Τό νεκροταφεῖο καίγεται ἀκόμα...θές νά γελάω;

Τήν κυττάζει λοξά.

...Μήπως ὑποφιάζεσαι κανέναν ἀπό τήν παρέα;

ΙΣΜΗΝΗ: Ὄχι. Ποιόν νά ὑποφιαστῶ; Ὅλοι φαίνονται τόσο καλοί!Ὅλοι δουλεύουνε γιά τήν Πατρίδα!..

ΠΑΥΛΟΣ: Κι'ὅμως ὑπάρχουν ἄλλοι πού τήν καρφώνουν τήν Τήν Πατρίδα!..

ΙΣΜΗΝΗ: Τί θές νά πῆς;

Τήν κυττάζει στά μάτια. Ἔντονα.

ΠΑΥΛΟΣ: Μᾶς προδῶσανε Ἰσμήνη. Κάποιος μᾶς πρόδωσε, δέν μπορεῖ νά μᾶς βρῆκαν τυχαῖα οἱ Ναζῆδες.

Τελείως μέ φυσικό τρόπο.

ΙΣΜΗΝΗ: Ὑπάρχη κανένας πού τόν νομίζετε γιά προδότη;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναί. Καί τήν ἰδέα ξέρεις ποιός τήν ἔριξε;

ΙΣΜΗΝΗ: Ποιός;

'Απότομα.

ΠΑΥΛΟΣ: Προχτές τό βράδυ πού ἤσουνα;

ΙΣΜΗΝΗ: Στό σπίτι. Ἦρθε καί ἡ Πόπη γι'αὐτό ἔμεινα, ἀλλειῶς θαρχόμουνα νά σέ συναντήσω ἔξω ἀπό τό νεκροταφεῖο ὅπως ἀποφασίσαμε.

ΠΑΥΛΟΣ: Ὁ Τάκης, πέρασε καθόλου ἀπό τό σπίτι σου;

ΙΣΜΗΝΗ: Ναί. Προχτές τό βράδυ. Τρύπωσε μέσα γιά νά ξεφύγη ἀπό τήν Γερμανική περίπολο. Εἶχε μείνη ἀργά ἔξω.

Ὁ Παῦλος φαίνεται νά σκέπτεται.

ΠΑΥΛΟΣ: Ἔκατσε πολύ ὥρα;

ΙΣΜΗΝΗ: 'Αρκετή. Μία μιάμιση δέν θυμᾶμαι. Βέβαια ἡ περίπολος ἔφυγε μετά ἀπό λίγο ἀλλά ὁ Τάκης ἔμεινε.

Ὕποπτα.

ΠΑΥΛΟΣ: Ὅταν ἔφυγε ὁ Τάκης, ἐσύ ποῦ πῆγες;

ΙΣΜΗΝΗ: Πουθενά. Ἔμεινα στό σπίτι. Γιατί μέ ρωτᾶς;

ΠΑΥΛΟΣ: Ποιός πῆγε τήν Πόπη στό σπίτι της;

ΙΣΜΗΝΗ: Δέν ἔφυγε οὔτε ἡ Πόπη. Κοιμήθηκε μαζί μας. Μά...Τί συμβαίνει;Πές μου.

'Αργά ἀργά τήν πλησιάζει.

ΠΑΥΛΟΣ: 'Ισμήνη....μ'ἀγαπᾶς;

ΙΣΜΗΝΗ: Εἶσαι γιά μένα ἕνας κόσμος ολόκληρος. Καλέ μου, εἶσαι γιά μένα ἡ Πατρίδα. Ὁ ἀγῶνας πού κάνουμε γιά τήν Πατρίδα. Γίνεται νά μήν ἀγαπῶ τόν ἀγῶνα; 'Αφοῦ ἐσύ εἶσαι ὁ ἀγῶνας. Σέ σένα βλέπω τή λευτεριά τῆς Πατρίδας μας. Ὅ,τι κι'ἄν γίνη δέν πρόκειται νά προδώσω τήν ἀγάπη μας...Οὔτε κι'ἐσύ, ἔ, Παῦλο μου;

Τήν ἀγκαλιάζει τρυφερά.

ΠΑΥΛΟΣ: Κάνω ὅτι μπορῶ γιά νά σταθῶ ἀσπίδα μπροστά σου.

ΙΣΜΗΝΗ: 'Ασπίδα;
ΠΑΥΛΟΣ: Εἶναι πολλά τά βλήματα. Νά προσέχεις τούς ἄλλους 'Ισμήνη...

Σ Κ Η Ν Η No 34

Μπλόκο Γερμανῶν. Πέντε Γερμανοί στρατιῶτες μ'ἐπικεφαλῆς ἕνα Λοχία, ἔχουν σταματήσει τούς Ἕλληνες διαβάτες καί ἐξετάζουν τίς ταυτότητές τους.
Πίσω ἀπό τούς Γερμανούς βρίσκονται [illegible] οἱ πιθανοί γι'αὐτούς ὕποπτοι.
Μεταξύ ὅλων βρίσκονται καί ὁ Περικλῆς μέ τόν 'Αντρέα. Φτάνει ἡ σειρά τους.
'Ο ἐπικεφαλῆς Γερμανός κυττάζει καί τούς δυό ὕποπτα καί παίρνει τίς ταυτότητες. Ρίχνει ματιές ἐξεταστικές πότε στόν Περικλῆ καί πότε στόν Γρηγόρη.
Σέ λίγο τούς ἐπιστρέφει τίς ταυτότητες καί τούς ἀφίνει ἐλεύθερους.
Φτάνει ἡ σειρά ἑνός ἄλλου. Δείχνη τήν ταυτότητά του ἐνῶ τά χέρια του τρέμουν.
Ξαφνικά, τήν στιγμή πού ὁ Γερμανός ἐξετάζει τήν ταυτότητα ἐκεῖνος κάνοντας μεταβολή"τό βάζει στά πόδια".
Ἕνας στρατιώτης βάλει ἐναντίον του καί τόν ξαπλώνει αἱμόφυρτο.
Ὅλοι γύρω ἔχουν παγώση.
Τό μπλόκο τελειώνει καί οἱ Γερμανοί φεύγουν ὁδηγῶντας στή γραμμή ἐκείνους πού συνέλαβαν.
'Η ὀθόνη γεμίζει ἀπό τόν σκοτωμένο πού ἐκείνη τή στιγμή ξεφυχάει.

Σ Κ Η Ν Η No 35

Σέ ὅλη τήν ὀθόνη ἕνα χωνί.Στό στόμιό του δυό χείλη [illegible] μισάνοιχτα.

ΣΠΗΚΑΖ: 'Απόψε τό ἀπόγευμα στίς πέντε, συγκέντρωσι στήν πλατεῖα τῆς Κοκκινιᾶς. Ὅλοι στήν πλατεῖα τῆς Κοκκινιᾶς

ἀπόψε στίς πέντε.

ΣΚΗΝΗ Νο 36

Στήν πλατεῖα. Κόσμος συγκεντρωμένος.
Εἶν'ὅλοι τους φοβισμένοι καί ἀνταλλάσουν ματιές.
Οἱ Γερμανοί τούς παρατάσουν κατ'ὁμάδες. 'Απέναντι στέκουν ἄλλοι Γερμανοί καί ἀναμεσά τους τρεῖς μασκοφόροι Ἕλληνες.
Παντοῦ ἐπικρατεῖ νεκρική σιγή.
Ξαφνικά ὁ ἕνας ἀπό τούς μασκοφόρους κάνει ἕνα βῆμα μπρός σηκώνει τό χέρι του καί μέ τό δάχτυλό του ἀρχίζει νά δείχνη μερικούς ἀπό τούς Ἕλληνες πού ἤδη ἔχει προγράφει. Σέ λίγο ἀρχίζει νά κάνη τό ἴδιο ὁ δεύτερος μασκοφόρος, κατόπιν ὁ τρίτος ἐνῶ οἱ Γερμανοί συλλαμβάνουν αὐτούς πού ὑποδυκνύουν.

ΣΚΗΝΗ Νο 37

Στά ὑπόγεια τῆς ὁδοῦ Μέρλιν.
'Ομαδικά βασανιστήρια. Φωνές Γερμανῶν.
'Επικεφαλῆς διερμηνέας.
Κραυγές βασανιζομένων.

ΣΚΗΝΗ Νο 38

Ξημέρωμα.
Σ'ἕνα οἰκόπεδο σταματάει ἕνα Γερμανικό καμιόνι. Κατεβαίνουν ἀπ'αὐτό πρῶτα μερικοί ὁπλισμένοι Γερμανοί, καί μετά Ἕλληνες μέ δεμένα χέρια παραμορφωμένοι ἀπό τά βασανιστήρια.
Τούς σπρώχνουν μέ τό κοντάκι τοῦ ὅπλου καί τούς πᾶνε στό σημεῖο τῆς ἐκτελέσεως.
Τούς τοποθετοῦν μπροστά σέ μιά μάντρα τόν ἕναν πλάϊ στόν ἄλλο.

"Ενας Γερμανός πλησιάζει, στέκει μπρός στόν καθ'ένα μ'ένα μαῦρο μαντῆλι καί τό φέρνει στό ὕψος τῶν ματιῶν τους.
"Ολοι ἀρνοῦνται.
Σέ λίγο γίνεται ἡ ἐκτέλεσι

ΤΡΑΓΟΥΔΙ: "Σοῦ κάρφωσαν τά χέρια"

Σ Κ Η Ν Η Νο 39

Κόσμος τρέχει νά κρυφτεῖ στά διάφορα καταφύγια.

ΗΧΟΣ: ΣΕΙΡΗΝΕΣ

Σ Κ Η Ν Η Νο 40

Μέσα σ'ένα καταφύγιο. Πρόσωπα πού ἀγωνιοῦν ἐνῶ ἀπ'ἔξω ἀκούγονται πυροβολισμοί.

ΗΧΟΙ: Βόμβες πού σφυρίζουν. 'Εκρήξεις-Κραυγές.

Σ Κ Η Ν Η Νο 41

Στό βουνό. Οἱ ἀντάρτες δέχονται τήν ἐπίθεσι τῶν Γερμανῶν καί ὀπισθοχωροῦν.

Σ Κ Η Ν Η Νο 42

Σ'ένα χωριό. Οἱ Γερμανοί σφάζουν ἀλύπητα. Μπαίνουν σέ καλύβες καί σέρνουν κοπέλες ἀπό τά μαλλιά ἔξω, Τῆς σκοτώνουν ἐπί τόπου.
Βάζουν φωτιά στά σπίτια. "Αλλοι τοποθετοῦν ἕνα κομμάτι βαμπάκι βουτυγμένο στή βενζίνη στά στόματα μικρῶν παιδιῶν καί μετά βάζουν φωτιά.'Εκεῖνα κραυγάζουν ἀπό τούς πόνους.

Σ Κ Η Ν Η Νο 43

Στό σπίτι τῶν ἀδελφῶν 'Αντρέα Καί Παύλου.Κάθονται στό τραπέζι.
Ὁ 'Ανδρέας φαίνεται ἐκνευρισμένος.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ὁ Παῦλος σου μάννα ἤ θά βάλη μυαλό ἤ θά πάει ἀπό τούς

πρώτους.

ΜΑΝΝΑ: Γιατί παιδιά μου δέ λέτε νά μονιάσετε; Ἡ διχόνια σας τρέφει τόν κατακτητή.

Χτυπάει ἡ πόρτα καί μπαίνει ἡ Ἰσμήνη. Ἀπ'ἔξω ἀκούγονται οἱ σειρῆνες τῆς ἀπελευθερώσεως.

ΗΧΟΣ: Σειρῆνες.

Χαρούμενα.

ΙΣΜΗΝΗ: Φεύγουνε. Ἀκοῦτε τίς σειρῆνες; Φεύγουνε οἱ Γερμανοί Παῦλο μου. Ἀντρέα φεύγουνε...Εἴμαστε ἐλεύθεροι!..Εἴμαστε ἐλεύθεροι.

Χορεύει τρελλά. Μετά πέφτει στήν ἀγκαλιά τοῦ Παύλου. Κλαίει ἀπό χαρά ἀκουμπῶντας στό στῆθος του τό κεφάλι της. Ὁ Παῦλος τήν παίρνει μαζί του καί πλησιάζουν τό ραδιόφωνο. Τ'ἀνοίγει.

ΣΠΗΚΕΡ: ....

..........1944 ἱστορική ἡμέρα γιά τήν ὑπόδουλη Ἑλλάδα. Ὁ κατακτητής φεύγει. Ἕλληνες, εἴμαστε ἐλεύθεροι!..

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΑΝΔΡΕΑΣ: Καθάρματα. Φανταστήκατε πώς θά λυγίζαμε;

Σταυροκοπιέται.

ΜΑΝΝΑ: Δόξα σοι ὁ Θεός!

ΠΑΥΛΟΣ: Καί τώρα τί γίνεται;

ΙΣΜΗΝΗ: Τό ρωτᾶς Παῦλο μου. Θά δουλέψουμε, θά φτιάξουμε τό σπιτικό μας, θά ζήσουμε!

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πρέπει νά σκεφτοῦμε ἀπό ποῦ θ'ἀρχίσουμε Ἰσμήνη. Δέν ἄφησε τίποτα πίσω του ὁ ἐχθρός.

Μέ θέρμη.

ΙΣΜΗΝΗ: Μᾶς ἄφησε αὐτό πού δέν θά μποροῦσε νά πάρη μέ τίποτα. Τή θέλησι Ἀντρέα! Τή θέλησι καί τήν ψυχή μας!

Δεικτικά.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ἡ ψυχή "μας" πουλήθηκε Ἰσμήνη.

ΙΣΜΗΝΗ: Ὄχι, γιά τ'ὄνομα τοῦ Θεοῦ τί θές νά πῆς;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μερικοί μέ καταλαβαίνουν

περισσότερο. Ποιό πολύ μέ καταλα-
βαίνει ὁ Παῦλος πού βγήκαμε ἀπό
τήν ἴδια κοιλιά καί ἔχουμε τό ἴ-
διο αἷμα:..

Μέ πολύ ἠρεμία.

ΠΑΥΛΟΣ: Ἀδερφέ μου. Εἶσαι ἐργάτη
καλός δουλευτής:
Ἀγαπῶ τήν καρδιά σου πούμεινε
δική σου: Μισῶ τή σκέψη σου πού-
ναι δάνειο ξένων: Ὅμως πάνω ἀπ'
ὅλα βάζω τή μάννα μας πού μ'ἔμαθε
νἆμαι μέ τόν ταπεινό,ταπεινόςκαί
μέ τόν ἄδικο κεραυνός: Εἶναι ὡ-
ραῖο νά δίνης τό χέρι σου σ'ἐκεῖ-
νον πού τὄχει ἀνάγκη.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ὑπάρχη καί χέρι πού
σκότωσε τόν πατέρα μας.

Κραυγάζει ἀπότομα.

ΠΑΥΛΟΣ: Οἱ Γερμανοί τόν σκότωσαν:

ΑΝΔΡΕΑΣ: Σέ ἀντίποινα γιά νά ἐκ-
δικηθοῦν τούς δικούς τους.

ΠΑΥΛΟΣ: Πού καίγανε καί σφάζανε.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Αὐτός εἶναι ὁ Νόμος τοῦ
πολέμου:

ΠΑΥΛΟΣ: Καί ντροπή γι'αὐτόν πού
τόν δέχεται.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ξεσκεπάζεσαι μόνος σου.
Ἔχεις τό ἴδιο τήν ντροπή μέ τή
ζωή τοῦ πατέρα μας:

ΠΑΥΛΟΣ: Ὁ πατέρας μας πέθανε πε-
ρήφανος γιατί γνώριζε καλά αὐτό
τό Νόμο:

Μέ φωνή ραγισμένη.

ΜΑΝΝΑ: Ποιό Νόμο παιδί μου;

Σχεδόν ψυθιριστά.

ΠΑΥΛΟΣ: Τό δέντρο τῆς Λευτεριᾶς
γιά νά τραφεῖ χρειάζεται αἷμα μη-
τέρα.

Μπαίνει ὁ Τάκης.

ΤΑΚΗΣ: Τά μάθατε; Ὁ Γρηγόρης ἔ-
φυγε μέ τούς ἄλλους.

Κυττάζει τόν Παῦλο.

Ἐσύ ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι; (Εἰρωνικά)
Τό δέντρο τῆς Λευτεριᾶς θέλει αἷ-
μα γιά νά τραφεῖ: "~~Αν εἶναι θεό-~~
~~[illegible]~~

"Ας εἶναι καί βρώμικο σάν τό δικό σου.

ΙΣΜΗΝΗ: Τάκη!

ΤΑΚΗΣ: "Εννοια σου καί ἡ μάχη ἄρχισε. Ὁ κύβος ἐρρίφθη!

ΜΑΝΝΑ: Τί λές παιδί μου; Ποιά μάχη ἄρχισε;

ΤΑΚΗΣ: Πόλεμο δέ θέλουν; θά τόν ἔχουν. Στόν "Αη-Γιάννη ξανάρχισαν τά ἴδια...Μαζική συγκέντρωσι καί τά τοιαῦτα. Μά νά ποῦ σήμερα οἱ δικοί μας ἀποφάσισαν νά βάλουν τέρμα. Τούς κύκλωσαν καί σέ λίγο δέ θά μείνη ρουθούνι.

ΜΑΝΝΑ: Παῦλο. ἔλα δῶ!

Μέ ὀργή.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Σοῦ τὄπα μάννα. "Η βάζη μυαλό ὁ Παῦλος σου ἤ πάει ἀπό τούς πρώτους.

ΙΣΜΗΝΗ: 'Αντρέα, δέν μπορεῖς νά πιστεύεις στά λόγια σου. Ὁ Παῦλος εἶν' ἀδελφός σου. Κι' ὅλοι εἴμαστε ἀδέλφια μέσα σέ τούτη τή γειτονιά. Εἴμαστε μιά ζωντανή ἁλυσσίδα. Καί τώρα ποῦ φεύγει ὁ κατακτητής ἀντί νά μακρύνουμε τήν ἁλυσσίδα μας ζητᾶμε νά τή σπάσουμε; "Οχι 'Αντρέα, ὄχι Τάκη. Μή μᾶς κερνᾶτε θλίψη καί πίκρα.

ΠΑΥΛΟΣ: 'Εγώ νοιώθω θλίψη καί πίκρα ποῦ δέν βλέπουν καί δέν ξέρουν ὅσα πρέπει νά βλέπουν καί νά ξέρουν. Θά μέ ποῦν προδότη καί θά μέ σκοτώσουν.

Ἡ 'Ισμήνη σφίγγεται κοντά του. Μπαίνουν φουριόζοι ὁ Νικολιός κι' ὁ Περικλῆς. Ὁ Περικλῆς βλέποντας τήν ἀδελφή του στήν ἀγκαλιά τοῦ Παύλου τήν τραβάει ἀπό τό χέρι πρός τό μέρος του.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: 'Αρκετά. Ὁ καθ' ἕνας τώρα στή θέσι του.

ΠΑΥΛΟΣ: Ξέρεις καλά Περικλῆ ὅτι

αγαπῶ τήν 'Ισμήνη. Κι'αὐτή μ'ἀγαπάει.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: 'Η ἀγάπη μας δέ σοῦ πρέπει, οὔτε ἡ δική σου μᾶς ἐνδιαφέρει. Πᾶμε παιδιά.

Βγαίνοντας, ὁ Τάκης βγάζει τό περίστροφό του καί τό στρέφει στό Νικολιό καί τόν Παῦλο προληπτικά.
'Ο Νικολιός τόν κυττάζει είρωνικά.

ΝΙΚΟΛΑΙΟΣ: Τάκη! Μήπως νά βιάζεσαι πολύ.

ΜΑΝΝΑ: Παῦλο, παιδί μου ποῦ πᾶς; Σκέφου τόν ἀδελφό σου! Εἶναι πιό μεγάλος! Σ'ἔθρεφε καί σέ σπούδασε.

Δέν τήν ἀκούει κανείς. Βγαίνουν.

ΣΚΗΝΗ Νο 44

'Ο φακός δείχνη ἀπό μακρυά τούς 'Ανδρέα Τάκη Περικλῆ καί 'Ισμήνη νά πηγαίνουν δεξιά ἐνῶ ὁ Παῦλος μέ τόν Νικολιό παίρνουν τήν ἀντίθετη κατεύθυνσι.
Κάθε τόσο ὁ Παῦλος καί ἡ 'Ισμήνη γυρίζουν τό κεφάλι τους καί ἀνταλλάσουν ματιές ὅσπου χάνονται.

"ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ"
ΤΡΑΓΟΥΔΙ:"Δυό γυιούς εἶχες μαννούλα μου".

ΣΚΗΝΗ Νο 45

Παιδάκια ἀποσκελετωμένα περπατοῦν στούς δρόμους.
Δυό τρία κάθονται σέ διάφορες γωνιές μέ ἁπλωμένο τό σκελετωμένο τους χέρι περιμένοντας ἄδικα τήν "ἐλεημοσύνη" κάποιου περαστικοῦ.
ΠΛΑΝΟ: Σ'ἕνα σκουπιδοντενεκέ εἶναι σκυμμένο ἕνα ἄλλο παιδάκι καί ἀνακατεύει ἐπίμονα τό περιεχόμενο. Σέ λίγο πλησιάζει ἕνα ἄλλο παιδάκι καί σκύβει κι'αὐτό στόν σκουπιδοτενεκέ. 'Ο φακός δείχνει τό περιεχόμενο-κουτιά, διάφορα κουρέλια.
'Ο δεύτερος πιτσιρίκος σπρώχνει μέ τόν

ἀγκῶνα του τόν ἄλλον καί βουτῶντας τό χέρι του μέσα στόν τενεκέ παίρνει μιά λεμονόκουπα. Ὁ πειρασμός γιά τό ἄλλο παιδάκι εἶναι μεγάλος, κάνει νά τοῦ τήν πάρη, πιάνονται στά χέρια καί σέ λίγο κυλιῶνται κάτω. Τελικά "κερδίζει" ὁ πρῶτος καί πηγαίνοντας σέ μιά γωνιά τρώει μέ βουλημία τή λεμονόκουπα.

Σ Κ Η Ν Η Νο 46

Στό βάθος τοῦ δρόμου διακρίνονται ἕνας τυφλός καί μία κοπέλα. Προχωροῦν κουρασμένα.

Σ Κ Η Ν Η Νο 47

Ὁ φακός δείχνη καί πάλι τούς νέους Ἀνδρέα Τάκη Περικλῆ καί Ἰσμήνη νά μπαίνουν σ'ἕνα φοῦρνο.
Στήν πόρτα ὑπάρχη μιά ταμπέλα" ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ"

Σ Κ Η Ν Η Νο 48

Ὁ Νικολιδός καί ὁ Παῦλος στρίβουν διάφορα σοκάκια καί φτάνουν μπρός σέ μιά πόρτα πού γράφει. "ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ"

Σ Κ Η Ν Η Νο 49

Στό στέκι τῶν δεξιῶν. Στό φοῦρνο. Εἶναι μαζεμένοι περίπου εἴκοσι νέοι. Ἀνάμεσά τους καί ἡ Ἰσμήνη.

Στόν Ἀνδρέα.

ΤΑΚΗΣ: Ὁ Παῦλος Παπαμερκουρίου ἄρχισε νά γίνεται ἐπικίνδυνος. Εἶναι ἀδελφός σου Ἀνδρέα, ὅλοι τό ξέρουμε, ἀλλά...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Αὐτό μή σᾶς πολυσκοτίζει Καθένας νοιάζεται γιά τό δικό δικό δίκηο καί μέ τόν τρόπο τό δικό του δουλεύει.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τότε ένας λόγος παρά πάνω 'Ανδρέα νά σοῦ τό πῶ ξεκάθαρα: 'Ο ἀδελφός σου καί μένα ἐδῶ μοῦ κ κάθεται.

ΑΝΔΡΕΑΣ: 'Εν τάξει Γιάννη. Δικαίωμά σου καί σένα,ὅπως εἶναι δικαίωμα ὅλων μας, νά βλέπετε τόν ἐχθρό μέ ὅποιο μάτι θέλετε. 'Εκεῖνο ὅμως πού ἔχω νά πῶ εἶναι πώς ἡ τιμωρία τοῦ ἀδελφοῦ μου ἀνήκει σέ μένα.Τ'ἀκοῦτε; Σέ μένα!

Οἱ ἄλλοι σκύβουν τό κεφάλι.
'Η 'Ισμήνη κάθεται σέ μιά γωνιά καί παρακολουθεῖ βουβή. Μέ τρόπο σκουπίζει ένα δάκρυ.

Σ Κ Η Ν Η 50

Στό στέκι τῶν 'Αριστερῶν,στό τσαγκάρικο. Κι'ἐδῶ εἶναι συγκεντρωμένοι οἱ νέοι τῆς ὁμάδος μέ ἐπικεφαλῆς τόν Γρηγόρη.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Ποιός εἶχε ἀναλάβει τόν Τομέα 8 ;

ΕΝΑΣ: 'Εγώ. Δέν ἔγινε καλά ἡ δουλεά;

(Παρατηρῶντας τον ἔντονα)

ΓΡΗΓ:Πόσα παιδιά εἶχες μαζί σου;

ΕΝΑΣ: Τέσσερα.

ΓΡΗΓΟΡ: Γραφτῆκαν ὅλα τά συνθήματα

ΕΝΑΣ: "Ο...ὅλα!

ΓΡΗΓΟΡ: Δέ φαίνεσαι σίγουρος!

(Κυττάζοντας τόν Παῦλο.)

ΕΝΑΣ: Νά μιλήσω ἐλεύθερα;

ΓΡΗΓΟΡ: Τί θά πῆ αὐτό;

ΕΝΑΣ: Εἶναι ἀδελφός σου Παῦλο κι' αὐτό πού ἔκανε στιγματίζει καί σένα.Τόν εἶδα πού πυροβόλησε τό μικρό καί τόν ἔρριξε κάτω ἀπό τό τελευταῖο του "Ζήτω ἡ 'Ελλάδα"...Τί νάκανα; Τόβαλε ἄνανδρα στά πόδια. Νά τοὔριχνα; Εἶν'ἀδελφός σου Παῦλ

ΠΑΥΛΟΣ: Καί τί ἔχει νά κάνει;

ΕΝΑΣ: Εἶπα νά μή σοῦ χαλάσω τήν κ καρδιά!

ΠΑΥΛΟΣ: Δέν ἔκανες ἄσχημα.Τόν ἀδεφό μου τόν ἔχω χρωθεῖ ἐγώ. Σύντομ

τό λέω σ'δλους, θά ἔχει νά κάνει
μαζί μου.
ΕΝΑΣ: Πότε, σύντομα;

'Ο Παῦλος ρίχνει μιά σύντομη ματιά σ'δλους,πού τό βλέμμα τους δείχνει σέν νά τόν δικάζουν, πάει πρός τήν πόρτα, τήν ἀνοίγει βιαστικά καί βγαίνει.

ΣΚΗΝΗ 51

Στό βουνό,στό στέκι τῶν ἀνταρτῶν. 'Ανάμεσα στούς ἄνδρες βρίσκεται ἕνας ἀπό τήν ἀντίθετη. Τόν ἀνακρίνουν. Μέ μῖσος.

ΑΙΧΜΑΛ: "Οταν ἀκούω νά βγαίνει ἀπό τά χείλια σας ἡ λέξη "Πατρίδα" &&& νιώθω ναυτία!
ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ: "Οταν κυνηγούσαμε στί γειτονιές τούς Γερμανούς, ποῦ βρισκόσουνα τότε, δφιμε πατριώτη;
ΑΙΧΜΑΛ: Μονάχα γι'αὐτό εἶσαστε δλοι σας ἐγκληματίες! Γιά κάθε Γερμανό νεκρό σκότωναν πενῆντα δικούς μας.
ΠΑΥΛΟΣ: Πενῆντα! 'Εκατό! Χίλιους! Δέν ὑπάρχουν δυό τρόποι γιά νά κερδίζεις τή λευτεριά σου! Μόνο ἕνας: Σκότωνε τόν ἐχθρό.
ΑΙΧΜΑΛ: Σκότωνε! Σκότωνε! Σκότωνε!
ΠΑΥΛΟΣ: Σκότωνε γιά μά μή σέ σκοτώσουν.
ΝΙΚΟΛΙΟΣ: "Οταν ξέρεις πῶς εἶσαι μέ τό δίκηο.
ΑΙΧΜΑΛΩΤ: Τό δίκηο τό δικό σου!
ΝΙΚΟΛΙΟΣ: Τό δίκηο τῆς ζωῆς.

'Ενῶ μπαίνει
"Ενας ἀπ'δλους ἐκτελεῖ.

ΧΑΡΗΣ:Λῦστε τον!
ΑΙΧΜΑΛ: Δέ φοβᾶσαστε μήν τό σκάσω
ΧΑΡΗΣ: Θά δεχτῆς τίμια σφαῖρα,γιατί θἆσαι ἀπέναντι καί θά μᾶς πολεμᾶς.Θά μᾶς χτυπήσετε αὔριο τό πρωί Φύγε λοιπόν νά προλάβης τούς δικού σου. "Αν θέλεις νά μείνης δέ θἆναι ἄσχημα κι'ἔτσι. Σέ λίγο θά ἔχουμε γλέντι. Τά Λαϊκά ὄργανα περιμένου

τό σύνθημα γιά ν'άρχίση τό γλέντι μας.

Στρέφεται στό Λαϊκό τραγουδιστή. ...Χαίρε λαϊκέ τραγουδιστή,πού ἦρθες ἀνάμεσά μας νά γίνης ἁπλός ὅσο καί μεῖς."Οσο ἁπλᾶ εἶναι τά λόγια μας!..

Μ Ο Υ Σ Ι Κ Η

Στή διάρκεια τῆς μουσικῆς ὁ φακός δείχνει τούς ἀντάρτες σέ θέση μάχης.

Σ Κ Η Ν Η 52

Σκοτάδι.Τέσσερεις ἀπό τούς Δεξιούς προχωροῦν τοῖχο τοῖχο καί σ'ἕνα σημεῖο σταματοῦν. Μεταξύ τους βρίσκεται ὁ Αἰχμάλωτος τῆς 51 σκηνῆς.

Σ Κ Η Ν Η 53

'Από ἕνα χαμόσπιτο βγαίνει ὁ "ΕΝΑΣ" καί προχωρεῖ μέ ψηλά τό κεφάλι. Βγάζει τό μαντῆλι του καί σκουπίζει τό ἱδρωμένο του πρόσωπο. Τό πλᾶνο δείχνει τόν"Αἰχμάλωτο" νά κάνει νόημα στούς ἄλλους.'Αργά πλησιάζουν τόν "ΕΝΑ" καί ἀπότομα ὁ "ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ" πυροβολεῖ πισώπλατα καί τόν ρίχνει νεκρό.

ΚΑΠΟΙΟΣ: Γιατί τόν σκοτώσαμε;

ΑΙΧΜΑΛ: Ἦταν προδότης!

Σ Κ Η Ν Η 54

Τήν προηγούμενη σκηνή ἔχουν παρακολουθήσει δύο γενειαφόροι ἀντέρτες. Μετά τή δολοφονία,παρακολουθοῦν βῆμα πρός βῆμα τήν τετράδα ὥς ἕνα σημεῖο πού οἱ τρεῖς ἀποχωρίζονται τόν αἰχμάλωτο.
'Ο "ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ" προχωρεῖ μόνος μέσα στό σκοτάδι. Οἱ γενειαφόροι τόν παρακολουθοῦν.
Ξαφνικά ἕνας ἀπ'αὐτούς τόν πλησιάζει

καί τόν σκοτώνει.

ΕΝΑΣ: Γιατί;
ΑΛΛΟΣ: ...Προδότης!..

Σ Κ Η Ν Η 55

'Η 'Ισμήνη βαδίζει στά πόδια ἑνός βουνοῦ.
Σταματάει κοντά σέ μία μικρή σπηλιά.
'Από τήν ἀντίθετη μεριά ἔρχεται μέ προφυλλάξεις ὁ Παῦλος. Μέχρι νά συναντηθοῦν ἀκούγεται μουσική ἀνάλογη

Μ Ο Υ Σ Ι Κ Η

Συναντιῶνται,πέφτουν ὁ ἕνας στήν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου. Χώνονται γρήγορα μέσα στή σπηλιά.

Σ Κ Η Ν Η 56

ΙΣΜΗΝΗ: Εἶδα κι'ἔπαθα νά ξεφύγω ἀπό τόν Περικλῆ.

Κάθονται.
Λυπημένα.

ΠΑΥΛΟΣ: 'Αναρωτιέμαι 'Ισμήνη.Τί ἀπόγινε ὅλη ἐκείνη ἡ φιλία..."Ολη ἐκείνη ἡ δύναμη! Πῶς μοιράστηκε!..
ΙΣΜΗΝΗ: Παῦλο μου! "Ελα νά φύγουμε! 'Αφίνω τή μάννα μου! Τόν πατέρα μου, τό σπίτι μου! Φτάνει νἆμαι μαζί σου!..Νά φύγουμε μαζί... Μακρυά ἀπό τήν 'Αθήνα! Μακρυά ἀπ' τόν πόλεμο! Θά πᾶμε σ'ἕνα χωριό. "Οπου νἆναι.Στήν Πελοπόννησο,στή Ρούμελη,στή Μακεδονία!..
..."Αγνωστοι! "Αγνωστοι! "Αγνωστο

Πετιέται ἐπάνω-φωνάζει
'Ηρεμεῖ,τόν πλησιάζει καί τοῦ χαϊδεύει μέ στοργή τά μαλιά ὀνειροπολῶντας.

...Πρῶτα πρῶτα θά βροῦμε ἕναν παπᾶ νά μᾶς στεφανώση! Θά φτιάξουμε τήν καλύβα μας μόνοι μας! Μέ καλαμιές! 'Εσύ θά βρῆς δουλειά στά χωράφια, ἐγώ θά κεντῶ,θά πλέκω!..
Θά φτιάξω καί περιβολάκι-δικό μου! Θά σοῦ μαγειρεύω! Θά σέ πλένω!Θά καθαρίζω τά ροῦχα σου! Θά σιδερώ-

νω τά πουκάμισά σου!..Κι'ὅταν θά φεύγεις γιά τή δουλειά, θά βγαίνω στήν πόρτα νά σέ καμαρώνω.

Πού ἔχει κερδιθεῖ ἀπό τήν ὀπτασία.

ΠΑΥΛΟΣ: Ἡ πιό ὅμορφη στιγμή εἶναι τό βράδυ, ὅταν γυρνᾶς ἀπ'τή δουλειά μουσκίδι στόν ἱδρῶτα, βρώμικος!Περνᾶς τό κατῶφλι καί σέ περιμένει μιά ζεστή ἀγκαλιά, δυό μάτια φτιαγμένα μέ φῶς.

Τῆς πιάνη τά χέρια καί τά βάζει στό κεφάλι του.

...Δυό χέρια-περιστέρια, πού σοῦ χαϊδεύουν τό κουρασμένο σου κεφάλι καί νοιώθης μέ μιᾶς ἀλαφρύς σάν πουλί.'Ελεύθερος σάν ἀέρας!

Σφίγγεται ἐπάνω του.

ΙΣΜΗΝΗ: Παῦλο! Δέν ξέρω,.."Ομως ὅταν εἴμαστε μαζί τό κάθε τι-τό κάθετι ἐκτός ἀπό μᾶς τούς δυό μοῦ φαίνεται πώς δέν ἔχει σημασία. Πῶς νά σέ κάνω νά μέ καταλάβης; Νοιώθω πώς ἡ ζωή ἐνδιαφέρεται πιότερο γιά μᾶς τούς δυό, γιά τήν ἕνωσί μας, γιά τή εὐτυχία μας, παρά γιά ὅ,τι δήποτε ἄλλο! Δέν εἶναι ἐγωϊστικό αὐτό;

Τήν φιλάει.

ΠΑΥΛΟΣ: "Οταν θέλω νά χαρῶ μέσα μου βαθειά, ξέρεις τί σκέπτομαι;

Μισοκλείνη τά μάτια.

ΙΣΜΗΝΗ: Τό μαντεύω.

ΠΑΥΛΟΣ: Θυμᾶσαι κι'ἐσύ;

ΙΣΜΗΝΗ: Μόνο αὐτό κάνω!

ΠΑΥΛΟΣ: Θυμᾶσαι ὅλες τίς λεπτομέ~~ρε~~ρειες;

ΙΣΜΗΝΗ: "Ολες-ὅλες!

'Αναπαολῶντας.

ΠΑΥΛΟΣ: ~~Μέσα~~ "Μέσα στίς θαλασινές σπηλιές ὑπάρχη μιά ἀγάπη ὑπάρχη μιά ἔκστασι!.."

ΙΣΜΗΝΗ: Τὄκανες κιόλας τό ποίημα!

ΠΑΥΛΟΣ: "Ηταν ποίημα! 'Από τήν πρώτη στιγμή! 'Απ 'τή στιγμή πού μπήκαμε στό λεοφωρεῖο καί βγήκαμε στήν ἀμουδιά!Εἴχαμε τή σπηλιά μας! Τή θαλασινή σπηλιά μας! Τή δική μας σπηλιά!Καί τό μυστικό μας τό ξέραμε ἐμόνο ἐμεῖς καί ἡ θάλασσα!..

Συνέρχεται.

...'Ισμήνη, γιατί τά θυμῶμαστε τώρα

όλα αυτά;

Τόν αγκαλιάζει μέ απελπισία.

ΙΣΜΗΝΗ: Παύλο, πάρε με! Ποτέ μου δέν ένοιωσα τόσο δική σου όσο αυτή τή στιγμή.

'Απ'έξω ακούγονται ήχοι μάχης.
Ξεφεύγοντας.

ΠΑΥΛΟΣ: Είναι αργά, 'Ισμήνη. Καί πρέπει νά φύγω. Μόνος. 'Εκεί πού πηγαίνω, δέν ξέρω καλά καλά...

ΙΣΜΗΝΗ: "Αν είχες νά διαλλέξεις; 'Ανάμεσα σέ μένα καί στούς άλλους;

ΠΑΥΛΟΣ: Δέν υπάρχει διάκριση! Γιά νά σ'αγαπώ πρέπει νά νοιώθω τίμιος καί γιά νάμαι τίμιος πρέπει νά πάω μέ τούς άλλους!

'Απελπισμένα

ΙΣΜΗΝΗ: "Ωστε σέ χάνω! Γιά πάντα;

'Ο Παύλος τήν κυττάζει έντονα καί ξαφνικά τήν αρπάζει καί τήν σφίγγει στήν αγκαλιά του.

Σ Κ Η Ν Η No 57

Σούρουπο. Ψιλοβρέχει.
Καί πάλι ό τυφλός μέ τήν κόρη του βαδίζουν ανάμεσα στά χαλάσματα.
Σταματούν κάπου. Ή Τασία βοηθάει τόν πατέρα της νά καθήση καί κάθεται κι'εκείνη στά πόδια του.
'Ο φακός τούς πλησιάζει.

ΤΑΣΙΑ: 'Εδώ είναι καλά. "Ωσπου νά σταματήσει ή βροχή μπορούμε νά πάρουμε μιά ανάσα.

ΤΥΦΛΟΣ: Πρέπει νά μάθουμε πού βρισκόμαστε. Βλέπεις κανέναν γύρω σου;

ΤΑΣΙΑ: Είναι παντού ερημιά. Μά όσο μπορώ νά διακρίνω φτωχέ μου πατέρα, χαμόσπιτα καί ξερολιθιές ζώνουν τήν Πόλη. 'Αλλά άς κάτσουμε εδώ ν'αναπάψης τά μέλη σου γιατί ήταν μακρύς γιά γέρο ό δρόμος πούχεις κάνη.

ΠΛΑΝΟ: 'Ανάμεσα στά χαλάσματα καί πίσω από τούς γκρεμισμένους τοίχους καλύπτεται ό Παύλος γιά νά περάση απαρατήρητος.

Ὁ φακός ἐπιστρέφει στόν τυφλό καί τήν κόρη του.

ΤΥΦΛΟΣ: Λοιπόν, μπορεῖς νά μοῦ πῆς πῶς λέγεται τό μέρος πού φτάσαμε;
ΤΑΣΙΑ: Ξέρω πῶς εἶναι ἡ 'Αθήνα. Δέν ξέρω μόνο σέ ποιά συνοικία.
ΤΥΦΛΟΣ: Μά βέβαια γιά τήν 'Αθήνα ἀκοῦμε σήμερα ἀπ'τά'χαράματα πού ξεκινήσαμε.
ΤΑΣΙΑ: 'Επιμένεις νά χτυπήσω καμιά πόρτα γιά νά μάθω τ'ὄνομα τῆς συνοικίας;
ΤΥΦΛΟΣ: Φοβᾶμαι πῶς εἶναι ἀργά κόρη μου καί ὅλοι θά κοιμοῦνται.

'Απ'τή γωνιά τοῦ χαλάσματος προβάλλει μέ προφύλαξι ὁ Παῦλος.

ΤΑΣΙΑ: Δέν ἔχω ἀνάγκη νά ξυπνήσω κανέναν γιατί βλέπω κάποιον νά μᾶς πλησιάζει.
ΤΥΦΛΟΣ: Ἔρχεται κατά μᾶς;
ΤΑΣΙΑ: Ναί, ἀλλά φαίνεται φοβισμένος.

Ὁ Παῦλος τούς πλησιάζει.

...Ναί ρώτησέ τον.
ΤΥΦΛΟΣ: Ξένε μου, μόλις αὐτή τή σ στιγμή φτάσαμε σ'αὐτή τή συνοικία καί θάθελα νάξερα ποῦ βρισκόμαστε.
ΠΑΥΛΟΣ: Σέ παρακαλῶ, νά μιλᾶς ὅσο γίνεται πιό σιγά. 'Από ποῦ ἔρχεσαι;
ΤΥΦΛΟΣ: 'Από τή Θεσσαλία.Μοῦπαν πῶς τά δυό μου ἀγόρια γυρνοῦν στά μέρη σας καί ψάχνουμε νά τά βροῦμε.
ΠΑΥΛΟΣ: Ποῦ βρίσκονται τά παιδιά σου;
ΤΥΦΛΟΣ: Ποῦ νά στά λέω παιδί μου. Μᾶς εἶπαν πῶς τά εἴδανε στήν 'Αττική. Ἄλλος στόν Πειραιᾶ. Ἄλλος στήν 'Ελευσίνα. Ἄλλος στήν ἀθήνα.. Ὅμως κανένας τους δέν ἦταν βέβαιος.Στό χωριό γιά νά γυρίσουν οὔτε λόγος. Κανείς δέν ξέρει τί τόν περιμένει...Κοιμᾶσαι καί δέν ~~ξέρεις~~ εἶσαι σίγουρος ἄν θά ξυπνήσης ποτέ...Δέν μᾶς ἔφτανε ὁ πόλεμος καί ἡ Κατοχή.Δέ μοὔφταναν ὅσα μοὔκαναν ὅσα μὄκαναν οἱ ἐχθροί.
ΤΑΣΙΑ: Δέν εἶν'ὥρα πατέρα γιά τέτοι-

ες θύμησες πατέρα...'Εξ'ἄλλου ὁ κύριος δέν ἔχει ὄρεξη ν'ἀκούει τά βάσσανά μας.
ΤΥΦΛΟΣ: "Εχεις δίκηο κόρη μου. "Οτα ἀρχίζω δέ θἄθελα νά τέλιωνα ποτέ. Γιατί ξαλαφρώνω ὅταν μιλῶ.
ΠΑΥΛΟΣ: "Οταν ἔχεις μιά τόσο καλή κόρη γέρο καί δυό γυιούς,τί ἄλλο θέλεις; Σάμπως ὑπάρχει σπίτι χωρίς πίκρες καί συφορές;

'Ιδιαίτερα στόν Παῦλο

ΤΑΣΙΑ: Πῶς νά τοῦ τό πῆ κανείς κύριε...Πᾶνε δυό χρόνια πού σκοτωθήκανε τ'ἀδέρφια μου...

ΠΛΑΝΟ: ('Αναδρομή)
Σέ δυό δέντρα αἰωροῦνται δύο ἀνδρικά κορμιά.Φοροῦν πουλόβερ.

OFF ΤΑΣΙΑ: Τούς εἶδα μέ τά μάτια μου στό σιδηροδρομικό σταθμό στή Λάρισσα...'Ο ἕνας φάτσα στόν ἄλλο. Φοροῦσαν τά πλεχτά πού τούς εἶχα πλέξει ὅλο τό χειμῶνα δίπλα στή λάμπα.Τὄνα τὦχα κάνει κίτρινο,τ'ἄλλο γαλάζιο,νἆναι χαρούμενα χρώματα γιατί περιμέναμε τήν ἀπελευθέρωσι. Μά δέν τούς ἄφεσαν...Τέλος τἄβαλαν μόνο μέσ'στή φυλακή γιατ'ἦταν ὑγρή καί πάγωναν.
ΠΑΥΛΟΣ: Καί γιατί τούς κρέμμασαν;

ΠΛΑΝΟ: ('Αναδρομή) "Ενα τραῖνο μέ Γερμανούς ἀνατινάζεται ἀπό ἀντάρτες.

OFF ΤΑΣΙΑ: "Οταν οἱ ἀντάρτες τίναξαν τό τραῖνο μέ τούς Γερμανούς ἔξω ἀπό τά Φάρσαλα, τήν ἄλλη μέρα ὁ Κομαντατοῦρας κρέμασε πενῆντα στά Φάρσαλα καί πενῆντα στή Λάρισσα.
ΠΑΥΛΟΣ: Καί πῶς βρέθηκαν στή φυλακή τ'ἀδέρφια σου;
OFF ΤΑΣΙΑ: 'Ο πιό μεγάλος μας ἀδερφός ὁ Νῖκος, εἶχε βγῆ στό Βουνό κι'ὅταν οἱ Γερμανοί ἔφτασαν στό χωριό μας, ξαφνικά μές στή νύχτα...

ΠΛΑΝΟ: ('Αναδρομή) Οἱ Γερμανοί βάζουν φωτιά στό σπίτι τῆς Τασίας

ΣΚΗΝΗ Νοθ 58

Στό ἐσωτερικό τοῦ χωριατόσπιτου.
Ἡ Τασία κοιμᾶται δίπλα στήν ἄρρωστη μάννα της.

ΣΚΗΝΗ Νο 59

Σ'ἕνα ἄλλο δωμάτιο ὁ πατέρας της.
Ἀφουγκράζεται τό θόρυβο καί πετιέται ἐπάνω.Τρέχει στό διπλανό δωμάτιο.

ΣΚΗΝΗ Νο 60

ΓΕΡΟΣ: Τασία!..Τασία!..

Τρομαγμένη.

ΤΑΣΙΑ: Τ'εἶναι πατέρα;
ΓΕΡΟΣ: Τρέξε νά εἰδοποιήσεις τ'ἀδέρφια σου!..
ΤΑΣΙΑ: Κι'ἡ μάννα;
ΓΕΡΟΣ: Θά τή βοηθήσω ἐγώ...Φύγε σοῦ λέω.

Ἡ Τασία ρίχνει στίς πλάτες της ἕνα παλτό καί βγαίνει.
Ὁ Γέρος τραβάει ἀπό τίς μασχάλες τή γυναῖκα του καί προσπαθεῖ νά τή βγάλη ἀπό τό φλεγόμενο σπίτι.
Ἀρχίζουν νά πέφτουν ξύλα καμμένα ἀπό τήν ὀροφή καί τά πλάγια.

ΣΚΗΝΗ Νοο 61

Ἡ Τασία τρέχοντας μπαίνει στό σταῦλο.

ΣΚΗΝΗ 62

...Καί πέφτει στούς Γερμανούς πού μέ φωνές τήν σπρώχνουν κατά τό σπίτι πού καίγεται.

ΣΚΗΝΗ Νο 63

Ὁ γέρος κρατῶντας στά χέρια του τήν ἄρρωστη γυναῖκα του, προσπαθεῖ νά κατέβη τή σκάλλα, πού ὑποχωρεῖ κάτω ἀπό τό βάρος τους.
Ἡ γρηά καίγεται κραυγάζοντας ἐνῶ ὁ γέρος ἔχει χάση τίς αἰσθήσεις του.
Ἕνα τελευταῖο ξύλο πέφτει καί τόν χτυπάει στό ὕψος τῶν ματιῶν.

Σ Κ Η Ν Η Νο 64

ΠΑΥΛΟΣ: Πόση συφορά θέ μου! Κι'ἐγώποὔχασα τόν πατέρα μου κι'ἔλεγα ὅτι δέν ὑπάρχη ἄλλος πιό δυστυχισμένος ἀπό μένα...
ΤΑΣΙΑ: Πέθανε ἀπό φυσικοῦ του ἤ σκοτώθηκε κι'αὐτός;
ΠΑΥΛΟΣ: Ἀστειεύεσαι; Ποιός πεθαίνει σήμερα ἀπό φυσικοῦ του! Κύτταξε σύμπτωσι! Κι'αὐτόν τόν σκότωσαν οἱ Γερμανοί στή Θεσσαλία. Τόν εἶχαν πιάση ὅμηρο στό μεγάλο μπλόκο τῆς Καλλιθέας. Μετά μπῆκε στήν κλούβα-ξέρεις τ βαγόνι πού βάζανε οἱ Γερμανοί μπροστά στά τραῖνα γεμᾶτα ὁμήρους-γιά ν τιναχτεῖ πρῶτο στόν ἀέρα. Στό τέλος μάθαμε πώς τόν τουφέκισαν!..Ποῦ; Πότε; Μόνο ἕνα σημείωμα δίχως ἡμερομηνία λάβαμε. "Σοφία μου, εἶναι τ'ὄνομα τῆς μητέρας μου, μέ εἰδοποίησαν νά ἑτοιμαστῶ. Σέ λίγο δέν θἆμαι πιά ζωντανός. Συχώρα με πού σ'ἀφίνω μόν μέ δυό παιδιά. Ὅμως τό ξέρω πώς θά τά καταφέρεις. Θέλω νά γίνουν τίμιο καλοί κι'ἐργατικοί καί νά σ'ἀγαποῦν. Κι'ὅταν μεγαλώσουν πές τους πώς ὁ πατέρας τους ἔπεσε γιά τήν Ἑλλάδα καί τήν Λευτεριά μας."
ΤΥΦΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται πώς μέ μισοπῆρε ὁ ὕπνος. Σᾶς ἀκούω πού μιλᾶτε. Παιδί μου, δέν εἴμαστε πλούσιοι, ὅμ ἄν πεινᾶς, ἔχει λίγο φωμί καί κρεμύ-

δι καί γιά σένα.

Στήν Τασία.

Κόρη μου, ἑτοίμασε νά φᾶμε κάτι, γιατί ἀπό τό μεσημέρι, τό ξέρεις δέν βάλαμε μπουκιά στό στόμα μας. Μόλις τώρα δά ὀνειρευόμουν πώς εἴμαστε μαζί μέ τόν Λεωνίδα καί τόν Κώστα. Θἄναι κανένα προαίσθημα.

Στόν Παῦλο.

Πιστεύεις ἐσύ παιδί μου σ'αὐτά τά πράμματα. Λένε πώς καμιά φορά βγαίνουν ἀληθινά.

Ὁ Παῦλος ἀνταλλάση ματιές μέ τήν Μαρία. Ἐκείνη σκουπίζει ἕνα δάκρυ. Βγάζει ἀπό τό δισάκι της λίγο φωμί κι'ἕνα κρεμύδι.

ΠΑΥΛΟΣ: Ἐγώ πρέπει νά φύγω. Δέ μέ εἴδατε ποτέ σας. Δέν σᾶς εἶδα ποτέ.

ΤΥΦΛΟΣ: Στό καλό παιδί μου κι'ἄν δῆς τούς γυιούς μου χαιρετίσματα. Φοροῦν γαλάζιο καί κίτρινο πουλόβερ.

Ὁ Παῦλος φεύγει ἐνῶ ὁ τυφλός μέ τήν κόρη του τρῶνε τό λιτό φαγητό τους.

Σ Κ Η Ν Η Νο 65

Ὁ Παῦλος τρυπώνει στό σπίτι τῆς Ἰσμήνης.
Ἡ Ἰσμήνη τόν βλέπει καί τρέχει χαρούμενη κοντά του.
Ὁ πατέρας της δείχνη κι'αὐτός εὐχαριστημένος.

ΙΣΜΗΝΗ: Εἶχες τόσες μέρες νά φανεῖς Ἀνησύχησα...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ξεθάρεψες Παῦλο. Τό ἴδιο κι'ὁ Νικολιός.

Χαμογελάει.

ΠΑΥΛΟΣ: Τό δίκηο εἶναι μαζί μας. Τί ἔχω νά φοβηθῶ;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Εἶσαι παιδί καί τό μυαλό σου τρέχει. Δέν πειράζη...Ξέρεις τί ἔλεγα στήν Ἰσμήνη; Γιά τήν ἐκδρομή πού κάναμε στό μεγάλο Πεῦκο.

ΠΑΥΛΟΣ: Ναί, θυμᾶμαι.

Κυττάζει μακρυά.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Φύγαμε ξημερώματα,ὁλόκληρο τσοῦρμο. Κάτσαμε μιά ὥρα στήν

'Αγία Παρασκευή. Δυό ώρες στήν 'Ομόνοια τρεῖς ὥρες στό γκαζοζέν-θυμᾶσαι σκυμμένοι, τσαλακωμένοι κι'ὅμως. Τί τραγούδι ἦταν ἐκεῖνο Θέ μου!

Τραγουδᾶνε ὅλοι.

ΟΛΟΙ: "Τέτοια μάτια γαλανά σάν τό πέλαγο μεγάλα"...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Κι'ἐκεῖνο τό ἄλλο...

ΟΛΟΙ: "Θά πάω νά τό πῶ στόν ἐρυθρό Σταυρό πώς εἴσαστε συναῖτεροι κι'οἱ δυό. [illegible] Πατάω ἕνα κουμπί καί βγαίνει μιά χοντρή καί λέει στά παιδάκια νῦξ φαΐ".

Φωνάζουν καί οἱ τρεῖς.

ΟΛΟΙ: Μπουλουγούρι!..

Γελᾶνε.

ΠΑΤΕΡΑΣ: "Αν δέν ἦταν ὁ Νικολιός ἡ 'Ισμήνη μου σήμερα δέν θά ζοῦσε. "Ηθελε νά μπῆ στή θάλασσα.

Στήν 'Ισμήνη.

"Εβαλες τίς φωνές,Πνιγόσουν. Τρέχω στή θάλασσα. 'Η μάννα σου μέ φωνάζη: Ποῦ πᾶς φουκαρᾶ ἀφοῦ δέν ξέρεις κολύμπι; Μπροστά μου τρέχει ὁ 'Αντρέας-ὁ ἀδελφό σου Παῦλο- καί νά πού βουλιάζουνε μαζί.Τρέχει κι'ὁ Περικλῆς μου. Βουλιάζουνε κι'οἱ τρεῖς. Γιατί κανείς τους δέν τά κατάφερνε στή θάλασσα. Κι'ἐγώ προχωροῦσα. Τί νά κάνω; Τότε φάνηκε σά σίφουνας νἄρχεται μιά βάρκα ἀπό τήν Φανερωμένη. Στά κουπιά ὁ Τάκης, τοῦ λόγου σου κι'ὁ Νικολιός. Τρακόσα μέτρα! Διακόσα μέτρα! Πενῆντα μέτρα! Βουτάει πρῶτος ὁ Τάκης καί βγάζη τόν Περικλῆ πού ἦταν πιά στό μπάτο. Βουτᾶς κι'ἐσύ μέ τόν Νικολιό! Βουλιάζεται- βγαίνετε-ξαναβουλιάζετε-βγαίνετε. Ξαναπέφτει κι'ὁ Τάκης...

Στήν 'Ισμήνη.

Σᾶς φέρανε στήν ἀμουδιά. Σωθήκατε κι οἱ γυναῖκες ξεφώνιζαν ἀκόμα.Τέλος πάντων.Μαζεύτηκε κόσμος. "Ηρθαν καί ὄργανα. Στήσαμε χορό. Γλέντι, τρικούβερτο ὥς τό βράδυ. Μετά κάτσαμε πάλι στίς οὐρίτσες μας, φτάνουμε & στήν 'Αγία Παρασκευή. Κατηφορίζουμε

καί νἆσου ὁ μπλόκος: Μᾶς πιάνουν καί μᾶς στιβάζουν ὅλους στό ὑπόγειο τοῦ Σχολείου. Κι'ὅμως θυμᾶμαι πόσο εἴμαστε χαρούμενοι. Γιατί εἴχαμε ἀνάγκη νἆμαστε ὅλοι μαζί. Ἄν ἦταν δυνατόν νά μή χωρίσουμε ποτές.

Μπαίνει ὁ Νικολιός φουριόζος.

ΝΙΚΟΛΙΟΣ: Τά μάθατε; Τούς ἔχουμε στριμώξει...

Στόν Παῦλο.

Πῶς σοῦ φαίνονται τά πράγματα;

ΠΑΥΛΟΣ: Ἀκόμα δέ λέω τίποτα.

ΝΙΚΟΛΙΟΣ: Ἄκου πού σοῦ λέω. Λίγα εἶναι τά ψωμιά τους.

Κυττάζει τόν πατέρα τῆς Ἰσμήνης πού ἔχει ἀφίσει σ'ἕνα σημεῖο τό βλέμμα του ἐνῶ ἕνα χαμόγελο κερτερικότητας ἔχει ἁπλωθεῖ στό γέρικο πρόσωπό του.

...Τί σκέπτεσθε, κύριε Στεφάνου;

ΙΣΜΗΝΗ: Θυμᾶται τήν ἐκδρομή πού κάμαμε στό Μεγάλο Πεῦκο ὅταν εἴμαστε πιό μικροί. Ἐγώ δέ θυμᾶμαι τίποτα. Μόνο πού ὁ ἥλιος μέ εἶχε τυφλώσει καί τἄβλεπα ὅλα κάτασπρα καί ἀνάμεσα χιλιάδες φωτίτσες.

ΝΙΚΟΛΙΟΣ: Ἄ, ναί. Θυμᾶμαι. Ἐμένα μ'ἄρεσε ἐκεῖνος ὁ βαρύτονος-ὁ ψηλός πού μᾶς τραγούδησε Ἄριες ἀπό ὄπερε Μέ τή φωνή του ἔσπαγε καρδιά. Τό βράδυ στό ὑπόγειο τοῦ σχολείου ξέρετε γιατί δέν ἔβγαλα τσιμουδιά? Καθόταν πλάϊ μας ὁ πατέρας τῆς Ἄννας, πού μᾶς εἶχε πιάσει στά πράσα μέσα στό κοτέτσι, καί φοβόμουν πώς θά μοῦ τίς βρέξει. Ὅμως εὐτυχῶς, τἄχε κάνει ἀπάνω του ἀπό τό φόβο του.

Κλείνει πονηρά τό μάτι

ΠΑΥΛΟΣ: Μέ τό δίκηο του. Ὅταν μπῆκε ἡ "μάσκα" εἴδατε πῶς τράβηξε κατ εὐθεῖαν ἐπάνω του;

ΙΣΜΗΝΗ: Κυττάχτηκαν στά μάτια τουλάχιστον μισό λεπτό.

Μιμεῖται.

Μετά σήκωσε ἀργά τό χέρι του. Εἶχε ἕνα δάχτυλο μέ μαῦρο νῦχι. Καί τόν ἔδειξε. Θυμᾶσαι πατέρα πώς σφίχτηκα

σφίχτηκα πάνω σου;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Κι'ὅμως τό βράδυ ἐκεῖνο εἶδα βέβαια γιά πρώτη φορά τή μάσκα,μά...ἄλλο θυμᾶμαι...Σκεπτόμουν πώς ὁ Θεός τἄφερε τά ~~ἀρ~~ πράμματα μέ τέτοιο τρόπο πού ὁ ἕνας νά σώζει τή ζωή τοῦ ἄλλου!"Αν ἔλειπε ὁ 'Ανδρέας θά πνίγονταν τά παιδιά μου."Αν ἔλλειπε ὁ Τάκης θά πνίγονταν καί οἱ τρεῖς...Καί πάλι ὁ Τάκης μόνος δέν θά τά κατάφερνε."Επρεπε νά βρισκώταν καί ὁ Παῦλος καί ὁ Νικολιός!Σάν μιά ἁλυσίδα! Τῆς βγάζεις ἕναν κρίκο καί δέν εἶναι πιά ἁλυσίδα.

'Ο πατέρας τῆς 'Ισμήνης ἀρχίζει τό τραγοῦδι καί σιγά σιγά σμίγουν καί οἱ ἄλλοι.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ (Τήν ἁλυσίδα τή βαρειά τήν κάνω χελιδόνι)

Πρίν τελειώσουν τό τραγοῦδι μπαίνουν ὁ Περικλῆς καί ὁ Τάκης. 'Εκεῖνοι δέν διακόπτουν. 'Ο Τάκης μέ τόν Περικλῆ κυττάζονται. Περιμένουν νά τελειώσουν.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Χαρά στό κουράγιο σας. 'Ο κόσμος καίγεται καί σεῖς γλεντοκοπᾶτε.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μή βιάζεσαι παιδί μου νά μᾶς κρίνης.Μέ τό τραγοῦδι ἡμερεύει ἀκόμα καί ἡ φωτιά πού καει τόν κόσμο!

Κυττάζοντας λοξά τόν Παῦλο.

ΤΑΚΗΣ: Νά τραγουδᾶνε ἐκεῖνοι πού καίγονται ὄχι αὐτοί πού τήν ἀνάβουν!..

'Ο Γέρος κάνει νά σηκωθεῖ

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μήν ἀρχίζετε πάλι τά ἴδια, παιδιά μου...

Τήν ἴδια στιγμή μπαίνει τό ἀστυνομικό περίπολο.'Ο ἐπικεφαλῆς ἀρχιφύλαξ ἐνῶ μιλᾶ παίζει μέ μιά ἁλυσίδα.

ΑΡΧΙΦΥΛΑΞ: Τί συμβαίνει ἐδῶ;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Θυμώμαστε τά παληά ὡραῖα χρόνια!

ΑΡΧΙΦΥΛΑΞ: Τά προπολεμικά;

ΠΑΤΕΡΑΣ: "Οχι,τῆς Κατοχῆς!

ΑΡΧΙΦΥΛΑΞ: Εἴσαστε μαυραγορίτες;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ὄχι. Κρατούμενοι!

Τόν περιεργάζεται.

ΑΡΧΙΦΥΛΑΞ: Γνωρίζεται ὅτι ἀπαγορεύονται οἱ συγκεντρώσεις;

ΝΙΚΟΛΙΟΣ: Μπορεῖτε νά μᾶς πῆτε τί δέν ἀπαγορεύεται;

ΑΡΧΙΦΥΛΑΞ: Εὐχαρίστως. Οἱ συλλήψεις!

Γνέφει στούς ἄλλους νά τόν πιάσουν.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πρός Θεοῦ, κ. Ἀρχιφύλαξ! Ὁ Νικολιός ἔσωσε τή ζωή τῆς Ἰσμήνης, τῆς κόρης μου!

ΑΡΧΙΦΥΛΑΞ: Πῶς αὐτό; Μήπως στή μάχη πούγινε προολίγου;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ὄχι, στό μεγάλο Πεῦκο.

ΑΡΧΙΦΥΛΑΞ: Μοῦ φαίνεται πώς μέ κοροϊδεύεται κύριε. Ὑπάρχη μήπως μεταξύ σας κανένας ὕποπτος; Κανένας πού νά μήν ἔχει καινούργια ταυτότητα;

ΠΑΥΛΟΣ: Ὥς κι' ὁ θάνατος σήμερα εἶναι ἀπαιτητικός. Γιά νά σέ πάρη τοῦ χρειάζονται καινούργια χαρτιά. Καί πρό παντός καινούργια ταυτότης! Ἀλ λειώτικα σέ παρατάει!

ΑΡΧΙΦΥΛΑΞ: Μετά τή σφαγή τοῦ Ἁ-Γιάνη...θά μάθατε ἀσφαλῶς πώς στήν τελευταία στιγμή τούς ἦρθαν ἐνισχύσεις μέ ἀποτέλεσμα νά μήν ἀφίσουν οὔτε ἕναν ζωντανό.

ΤΑΚΗΣ: Τί λές; Ἐκεῖ πού τούς εἴχαμε [illegible] γιά σίγουρους; Ἀπό ποῦ; Πῶς φτάσανε οἱ ἐνισχύσεις;

ΑΡΧΙΦΥΛΑΞ: Μάθαμε θετικά πώς ὑπάρχουν δυό πράκτορές τους. Κάπου ἐδῶ γύρω. Ἔστειλαν μέσα στή νύχτα καί τούς εἰδοποίησαν γιά τά σχέδιά μα Ἔκαναν, λοιπόν, τάχα τούς πολιορκημένους καί στό μεταξύ περίμεναν νά φτάσουν οἱ ἄλλοι. Ἔτσι οἱ δικοί μας βρέθηκαν ἀνάμεσα σέ δυό πυρά. Δέν ἔμεινε ρουθοῦνι.

'Ο Περικλῆς πετάγεται στή μέση μέ δύναμη.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πατέρα,ἄσε με νά μιλήσω.

Δείχνει τόν Νικολιό.

Ντρέπομαι γιατί τοῦ χρωστῶ τή ζωή τῆς 'Ισμήνης.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Περικλῆ,τρελλάθηκες;Σοῦ ἀπαγορεύω!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Αὐτός εἶν'ὁ πράκτορας που ζητᾶτε. "Οσο γιά τόν ἄλλο...

'Ενῶ κάνει νά δείξει τόν Παῦλο,ἐκεῖνος ἔχει προφτάσει νά τό σκάσει.
'Ο ἐπικεφαλῆς καταλαβαίνει,βγαίνει ἔξω καί πυροβολεῖ.Μετά ἐπιστρέφει. Δείχνει τό Νικολιό.

ΑΡΧΙΦΥΛΑΞ: Βάλ'τε του χειροπέδες. Μᾶς ξέφυγε. Πιᾶστε τον.

Κάνει νεῦμα στούς ἀστυφύλακες
'Εκεῖνοι βγαίνουν.
Στόν Περικλῆ.

"Ελα καί σύ μαζί μας γιά νά καταθ σης.

Σταματάει μπροστά του

ΠΑΤΕΡΑΣ: Καί νά μήν ξαναγυρίσης!

'Η 'Ισμήνη πέφτει στήν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα της κλαίγοντας.

Σ Κ Η Ν Η 66

Στό δρόμο φαίνεται ἡ συνοδεία μέε τό Νικολιό καί πλάϊ του τόν Περικλῆ.
'Ο τυφλός μέ τήν κόρη του λίγα μέτρα πιό πέρα παρακολουθοῦν τή σκηνή.

ΤΥΦΛΟΣ: Τί συμβαίνει κόρη μου; 'Ακούω βήματα πολλά νά ξεμακραίνουν. Τά λαϊκά ὄργανα εἶναι;

Κουνάει τό κεφάλι της.

ΤΑΣΙΑ: Μμ! Ναί. 'Ετοιμάζονται φαίνεται γιά κάποιο γλέντι!

ΤΥΦΛΟΣ: Παντρεύεται ἄραγε κανείς

ΤΑΣΙΑ: 'Η ἑτοιμασία δείχνη πώς ὁ γαμπρός θἆναι σπουδαῖος. Μπορεῖ νάε εἶναι καί ξακουστός. 'Ο πιό ξακουστός τῆς Οἰκουμένης.

ΤΥΦΛΟΣ: Πῶς νά τόν λένε ἄραγε;

Συνεπαρμένη.

ΤΑΣΙΑ: Μαῦρο Καβαλάρη!

ΤΥΦΛΟΣ: Μή μοῦ πῆς πώς παντρεύεται ὁ "Αρης Βελουχιώτης!

ΤΑΣΙΑ: Εἶναι ὅλοι τους μαυροντυ-

μένοι, σοβαροί, χλωμοί καί ἀκίνητοι σάν νεκροί...
ΤΥΦΛΟΣ: Καί ποιά εἶναι ἡ νύφη;
ΤΑΣΙΑ: Πρέπει νά μένει ἐδῶ κοντά.

'Ο τυφλός μέ τήν κόρη του ἀπομακρύνονται.

Σ Κ Η Ν Η No 67

'Ο Τάκης στό σπίτι τῆς Πόπης.

Τἄχει χαμένα.

ΤΑΚΗΣ: Ἔτσι ἔπρεπε νά γίνη. 'Ο Περικλῆς ἔκανε τό καθῆκον του.
ΠΟΠΗ: Εἶναι δυνατόν;
ΤΑΚΗΣ: Τό ἤξερε καί ἡ ἀστυνομική περίπολος. Κάποιοι πράκτωρες κρύβονται ἐδῶ κοντά-ἔτσι μᾶς εἶπε ὁ ἀρχιφύλακας-.Καί νά φανταστεῖς τούς εἴχαμε καί τούς δυό μέσ'τά χέρια μας. 'Ο ἄλλος πρόλαβε κι'ἔφυγε.
ΠΟΠΗ: Ποιός ἄλλος;
ΤΑΚΗΣ: 'Ο...Παπαμερκουρίου ὁ Παῦλος
ΠΟΠΗ: 'Η 'Ισμήνη, τί ἔκανε; Τί λέει τώρα;
ΤΑΚΗΣ: Θά τῆς περάση. Θά καταλάβη καί μόνη της πώς ἤτανε μάταιο νά τρέφει στήν ἀγκαλιά της ἕνα τέτοιο φίδι.
ΠΟΠΗ: Κι'ὁ Περικλῆς; Ποῦ εἶναι;
ΤΑΚΗΣ: Πάει νά δώση γραπτή κατάθεσ
ΠΟΠΗ: 'Από χτές τό βράδυ;
ΤΑΚΗΣ: Δέν εἶναι δουλειά παῖξε γέλασε ἡ κατάθεσι. Ἔπειτα, δέν τά ξέρεις; Μπορεῖ νἄχουν ἄλλοι σειρά καί ν'ἀργήση ὁ Περικλῆς σου.

'Η Πόπη ρίχνει ἕνα παλτό στίς πλάτες της καί δένει μ'ἕνα μαντῆλι τά μαλιά της.

ΤΑΚΗΣ: Ποῦ θά πᾶς;
ΠΟΠΗ: Ἔχω δουλειά.

'Ανοίγει τήν πόρτα καί βγαίνει βιαστικά.

Σ Κ Η Ν Η No 65

Τρέχει κατά τό σπίτι τῆς 'Ισμήνης.

Φτάνει, χτυπάει τήν πόρτα.Τῆς ἀνοί-
γει ἡ 'Ισμήνη.

Σ Κ Η Ν Η Νο 69

Στό δωμάτιο τῆς 'Ισμήνης.

ΠΟΠΗ: Δέν ἦρθε ἀκόμα;
ΙΣΜΗΝ: Όχι.
ΠΟΠΗ: Λές νά μήν τόν ἀφίσουνε;
ΙΣΜΗΝ: Γιατί; Τί ἔκανε;
ΠΟΠΗ: Μά δέν μπορεῖς νά καταλάβης πώς αὐτό πού ἔκανε δέν ἦταν ἀντρί-κιο.
ΙΣΜΗΝ: Τό λές ἐσύ αὐτό;Τολμᾶς ἔστω γιά λίγο νά κάνης τή σκέψη πώς ὁ ἀγαπημένος σου φέρθηκε ἄνανδρα;
ΠΟΠΗ: Θέλω καί προσπαθῶ νά τόν δικαιολογήσω ἀλλά τίποτα δέν εἶναι μέ τό μέρος του.
ΙΣΜΗΝ: Κόστισε πολύ αὐτό στόν πατέ-ρα. Δέν ξέρω γιατί.

Τήν κυττάζη κατάματα.

ΠΟΠΗ: Δ έ ν ξ έ ρ ε ι ς; Τί θά πῆ αὐτό 'Ισμήνη; Πρόδοσε ἄνθρωπο ἀπό τήν ἴδια γειτονιά, σχεδόν ἀπό τό ἴδιο σπίτι.
ΙΣΜΗΝ: Πρόδοσε ἕναν προδότη.
ΠΟΠΗ: Προδότης ὁ Νικολιός;
ΙΣΜΗΝ: Παράξενη εἶσαι! Προτιμᾶς να κατηγοροῦν τόν ἀδελφό μου, ἀπό τόν ἄλλο;
ΠΟΠΗ: 'Ο Περικλῆς εἶναι βέβαιο ὅτι πρόδωσε τόν ἄλλο, γιά τόν ἄλλο ὅ-μως τί ξέρουμε; Μήπως μαζί δέν κυ-νηγοῦσαν τούς Γερμανούς; Μαζί δέν κινδυνέφανε τή ζωή τους; Τή δική σου ζωή ποιός τήν γλύτωσε; Όλα τ' ἄλλα μπορεῖς νά τά ξεχάσης, αὐτό ὅμως ~~ἀσό~~ ποτέ!
ΙΣΜΗΝ: Ἄλλα ἐκεῖνα τά χρόνια! Οἱ πιό πολλοί αὐτό λένε...

'Η Πόπη σηκώνεται καί ρίχνοντας μιά περιφρονητική ματιά στήν 'Ισμήνη καί βγαίνει τρέχοντας.
'Η ἄλλη καταλαβαίνει πώς κάτι δέν πάει

καλά καί κάνει νά τήν προφτάση. ΙΣΜΗΝΗ: Πόπη!..Πόπη!..

Σ Κ Η Ν Η 70

Στό φοῦρνο.

Οἱ δεξιοί κουβεντιάζουν τό τελευταῖο γεγονός.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ἔχουμε νέα γιά τόν Περικλῆ;

ΕΝΑΣ: Ὄχι ἀκόμα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τί τόν κρατᾶνε τόσες μέρες;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πέρασα σήμερα ἀπό κεῖ,δέν τόν εἶδα...Πρέπει νά ξαναπάω;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Καλύτερα νά περιμένουμε...

ΤΑΚΗΣ: Ὁ γέρο-Στεφάνου εἶναι πῦρ καί μανία μέ τό γυιό του.Πῶς τό βλέπετε αὐτό;

ΑΝΔΡΕΑΣ:Τί θές νά πῆς Τάκη;

ΤΑΚΗΣ: Θἄπρεπε νά τόν καμαρώνη τόν Περικλῆ του! Ὄχι νά μήν τόν θέλει στά μάτια του!..

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δέ λέει τίποτα αὐτό. Ἔτσι εἶναι οἱ γέροι,δέν τούς ξέρεις; Παράξενοι ὥς τά τελευταῖα τους.

ΤΑΚΗΣ:Γι'αὐτό εἶναι καί ἐπιζήμιοι.Δέ μοῦ τή βγάζεις ἐμένα τήν ἰδέα.Ὁ πατέρας τοῦ Περικλῆ τρέφει συμπάθεια στούς ἄλλους...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δέν ἀποκλείεται.

ΤΑΚΗΣ: Φῶς φανάρι.Τήν ὥρα πού τό περίπολο ἔπαιρνε τόν προδότη καί τό γυιό τοῦ Στεφάνου γυρίζει ὁ πατέρας του καί τοῦ λέει: "Νά πᾶς καί νά μήν ξαναγυρίσης".Ἀπό τότε μιλιά δέν τοῦ παίρνεις. Ἔρριξε χάμω τό κεφάλι καί γιά τόν Περικλῆ δέν θέλει οὔτε λέξη ν'ἀκούση...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δικός του λογαριασμός! Ὁ γέρο Στεφάνου τά βλέπει ὅλα μέ δικό του μάτι.Νομίζει πώς ὅλοι-ἀγωνιστές καί προδότες -εἶναι τό ἴδιο.Δηλαδή πατριῶτες!

Στόν Τάκη

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ὁ ἄλλος τῶσκασε;

Προσέχοντας κι'οἱ δυό τόν Ἀνδρέα

ΤΑΚΗΣ:Μπόρεσε νά τό σκάση...Ἥρωας νά σοῦ πετύχη!

Ὁ Ἀνδρέας δείχνει σκεπτικός.

Σ Κ Η Ν Η 71

Στό σπίτι τοῦ Παύλου.

Ἡ μητέρα του βοηθάει τόν τυφλό νά καθίση.

ΜΑΝΝΑ: Κάτσε λιγάκι ξένε μου. Ἄν θέλεις μπορεῖς νά πλαγιάσης στό φτωχικό μου.

ΤΥΦΛΟΣ: Σ'εὐχαριστῶ κυρά μου. Κοιμᾶμαι μῆνες τώρα στό χῶμα πού ξέχασα τά κρεββάτια καί τήν ἀνθρώπινη ζωή. Κι'ἄν ζῶ ἀκόμα, ζῶ μονάχα μέ τήν ἐλπίδα νά ξαναβρῶ τούς γυιός μου.

ΜΑΝΝΑ: Ἔχεις τή διεύθυνσί τους; Γνωρίζεις ποῦ κάθονται;

ΤΥΦΛΟΣ: Τούς εἶδαν νά γυρνοῦν στήν Ἀθήνα. Σάν ξημερώσει θά ρωτήσω καί θά τούς βρῶ.

Ψιθυριστά στή μάννα.

ΤΑΣΙΑ: Συφορά μας! Κάλλιο νά πεθάνη παρά νά μάθη τήν ἀλήθεια. Πᾶνε δυό χρόνια πού τούς κρέμασαν ἀντικρυστά, τήν ἴδια μέρα, στό ἴδιο μέρος...

Ἡ μάννα πάει νά ξεφωνίσει ἀλλά ἡ Τασία τῆς κάνει νόημα καί κείνη σωπαίνει.

ΤΥΦΛΟΣ: Ἐσύ κυρά μου, ἔχεις παιδιά;

Ἀναστενάζει.

ΜΑΝΝΑ: Ἔχω κι'ἐγώ δυό γυιούς μά τώρα πιά δέν τούς ὁρίζω. Πῆρε ὁ καθ'ἕνας τό δικό του δρόμο-Σ'ἀνατολή καί Δύση τράβηξαν κι'εἶμαι μονάχη νά τούς καρτερῶ.

ΤΥΦΛΟΣ: Δέ σοῦ γράφουνε; Δέν ἔχεις νέα τους;

Μπαίνει ἡ Ἰσμήνη κρατῶντας ἕνα σκεπασμένο πιάτο. Κυττάζει τούς ξένους.

ΙΣΜΗΝΗ: Καλησπέρα μάννα. Τί βλέπω, ἔχεις ξένους;

ΜΑΝΝΑ: Ἔρχονται ἀπό μακρυά. Ζήτησαν νά ξαποστάσουν.

ΤΑΣΙΑ: Πατέρα μου, σοὔλεγα γιά κάποιο γάμο πώς θά γίνη. Θαρρῶ πώς τούτη ἐδῶ εἶν'ἡ νύφη...

ΤΥΦΛΟΣ: Εἶναι στ'ἀλήθεια ὅμορφη;
ΤΑΣΙΑ: Κι'ἀκόμα πιό καλή.
ΙΣΜΗΝΗ: Γιά πιό γάμο μιλᾶτε,ξένε;
ΤΑΣΙΑ: Μάθαμε πώς παντρεύεται ὁ με μαῦρος καβαλάρης.
ΙΣΜΗΝΗ: Δέν καταλαβαίνω.

Τῆς κάνει νόημα

ΤΑΣΙΑ: Σᾶς λέει ὁ πατέρας μου γιά τίς ἑτοιμασίες πού γίνονται ἀπ'ἔξω Εἴδαμε καί τά λαϊκά ὄργανα.

Ἡ ἰΙσμήνη κυττάζει τή μάννα τοῦ ἀγαπημένου της καί σκύβει τό κεφάλι.

ΙΣΜΗΝΗ: Πάω,μάννα.
ΜΑΝΝΑ: Δέ γύρισ'ὁ Περικλῆς;
ΙΣΜΗΝΗ: Ὄχι. Τόν περιμένουμε.
ΜΑΝΝΑ: Σάν ἔρθη μέ φωνάζεις.
ΙΣΜΗΝΗ: Καλή νύχτα...

Ἡ μηχανή παρακολουθεῖ τήν Ἰσμήνη πού βγαίνει ἀπό τό δωμάτιο.Κατεβαίνει τά λίγα σκαλοπάτια.....

ΣΚΗΝΗ 72

...Φτάνει στήν αὐλή. Ἐκεῖ συναντιέται μέ τόν Παῦλο πού φοβισμένος κάνει νά τρέξει κατά τό σπίτι τῆς μάννας του. Βγάζει μιά φωνίτσα.

ΙΣΜΗΝΗ: Ξέρεις καλά πώς σέ κυνηγοῦν θεοί καί δαίμονες.Κι'ἔρχεσαι κατ'εὐθεῖαν στό στόμα τοῦ θηρίου; Φύγε γρήγορα ἄν μ'ἀγαπᾶς.

Δῆθεν ἀδιάφορα.

ΠΑΥΛΟΣ: Οὔτε λόγος. Θά φύγω... Ἄλλωστε δέν τὦχα στό νοῦ μου νά σ ἐνοχλήσω. Εἶν'ἀνάγκη νά δῶ τή μάννα μου ἀλλά δέν τολμῶ νά χτυπήσω τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου.Μπάς καί μέ δαγκώση κανένας λῦκος.
ΙΣΜΗΝΗ: Πάντως ὁ Περικλῆς ἔχει νά φανῆ ἀπό τότε.

Εἰρωνικά

ΠΑΥΛΟΣ: Τί φοβᾶται; Μέ τά λεφτά πού πῆρε θά γυρίζει τώρα μέ καινούργιο κοστοῦμι.
ΙΣΜΗΝΗ: Δέν τό συνηθίζουμε ἐμεῖς στήν οἰκογένειά μας νά πουλιώμαστε.
ΠΑΥΛΟΣ: Πληρωμένοι-ξεπληρωμένοι...
ΙΣΜΗΝΗ: Ἄν εἶναι ἔτσι τότε περιττό νά κουβεντιάζουμε. Μόνο μάθε

πώς ὁ πατέρας μου δέν μᾶς ἀφίνει νά
μιλήσουμε μπροστά του γιά τόν Περι-
κλῆ.Ντρέπεται σέ σημεῖο πού ἄν τόν
δῆς δέν θά τόν ἀναγνωρίσῃς.Οὔτε νά
φάη μπορεῖ!

Καχύποπτα.
ΠΑΥΛΟΣ: Θές νά πῆς πώς ὁ ἀδερφός σου
δέ βρίσκεται τώρα α ὐ τ ή τ ή σ τ ι
γ μ ή,μέσα στό σπίτι σου;Καί θές νά
σέ πιστέψω; Θέλεις ~~σέ~~ νέα γιά τήν ὑ-
γεία τοῦ Νικολιοῦ;

Ἡ Ἰσμήνη σκύβει τό κεφάλι
...Δέν θἄθελες νά μιλᾶμε γι'αὐτόν,ἔ;
ΙΣΜΗΝΗ: Τά ξέρω ὅλα."Ολες τίς λεπτο-
μέρειες.Κι'ἀρρωσταίνω ὅταν τά σκέπτο-
μαι. "Ομως τόν Περικλῆ δέν τά κατάφε-
ρα νά τόν μισήσω.Νοιώθω πώς αὐτό πού
ἔκανε ἦταν γι'αὐτόν καθαρό-τίμιο.Εἶ-
ναι,ἄν θέλεις,θυσία.
ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί δέ λές καλύτερα: <u>Ἡρω-
ϊσμός</u>!
ΙΣΜΗΝΗ: Ναί, ἡρωϊσμός!Γιατί θά μπο-
ροῦσε νά τό κάνη κρυφά.Δίχως νά τόν
πάρη κανείς εἴδησι! Χωρίς νά τό μάθη
ποτέ κανείς."Οπως τόσοι καί τόσοι...
Κι'ὅμως προτίμησε νά ἐκτεθεῖ ἐκεῖ
μπροστά σ'ὅλο τόν κόσμο.Σ'ἐμένα, σ'ἐ-
σένα,στόν πατέρα...
ΠΑΥΛΟΣ: "Ο,τι κι'ἄν πῆς- αἷμα σου ~~ε~~
εἶναι-θά τόν ὑπερασπιστῆς.Τό αἷμα ξέ-
ρεις εἶναι πονηρό. 'Από δῶ τά φέρνει,
ἀπό κεῖ τά φέρνει-στό τέλος θά σέ κά-
νει νά πιστέφης,ἐκῖνο πού τό συμφέ-
ρει,νά πιστέφης!

Μέ θλίψη
ΙΣΜΗΝΗ: Ἡ πίστη μου ἦσουν ἐσύ.Αὐτό
τό ξέρεις!

Ξαφνιασμένος
ΠΑΥΛΟΣ: "Ημουν.Μιά φορά!..

Μέ θλίψη.
..."Ομως τώρα...

Σά χαμένη
ΙΣΜΗΝΗ: Τώρα;
ΠΑΥΛΟΣ: Δέ φταίω ἐγώ!

Μέ μῖσος.
"Οσο ζῆ ὁ φταίχτης,θά μᾶς χωρίζει!
Χάρις στήν προδοσία του, ὁ καλύτερός
μου φίλος πάει πιά.Κι'ὅσο γιά μένα!

Πιάνει τό λαιμό του
Τῆς ρίχνει μιά τελευταῖα ματιά καί φεύγει σάν ἀστραπή. Ἐκείνη τόν κυττάζει ἀπολιθωμένη.

Οἱ ὧρες μου εἶναι μετρημένες...

Σ Κ Η Ν Η 73

Ἕνας χείμαρος ἀνταρτῶν κατεβαίνει ἀπό τό βουνό μέ ἰαχές.

Σ Κ Η Ν Η 74

Στό στέκι τους.
Οἱ ἀρχηγοί,Χάρης-Φώτης καί μερικοί ἄλλοι ἐξετάζουν βιαστικά ἕνα χάρτη

ΧΑΡΗΣ: Μᾶς μένει μόνο τοῦ Μακρυγιάννη. Καί Σύνταγμα.Πᾶμε παιδιά.

ΠΛΑΝΟ: Κατεβαίνουν κι'αὐτοί καί σμίγουν μέ τούς ἄλλους.

Σ Κ Η Ν Η 75

Στοῦ Μακρυγιάννη.
Στό Διοικητήριο Χωροφυλακῆς.
Οἱ χωροφύλακες ταμπουρωμένοι στά διάφορα παράθυρα τοῦ κτιρίου.

Σ Κ Η Ν Η 76

Στό γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ.
Ὁ ἴδιος, ἕνας συνταγματάρχης γύρω στά 45- καί ἄλλοι ἀξιωματικοί συνεδριάζουν βιαστικά.
Ἐξετάζουν τό χάρτη τῆς περιοχῆς.
Στενοχωρημένος.

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Δυστυχῶς μᾶς ἔχουν κυκλώσει ἀπό παντοῦ. Ἄς ἐλπίσουμε πώς οἱ ἐνισχύσεις δέν θ'ἀργήσουν νά φτάσουν.Σέ διαφορετική περίπτωσι θά περιορισθοῦμε στην ἄμυν

Ἀκούγονται πυροβολισμοί.

Σ Κ Η Ν Η 77

Οἱ ἀντάρτες ἐπιτίθενται ἀπό διάφορα σημεῖα ἐνῶ οἱ χωροφύλακες ταμπουρωμένοι πίσω ἀπό τά παράθυρα τούς ἀντιμετωπίζουν.

Σ Κ Η Ν Η Νο 78

Καί πάλι στό γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ. Μπαίνει ὁ ὑπασπιστής του καί χαιρετῶντας τοῦ δίνει ἕνα σῆμα. Τό παίρνει ἀγωνιῶντας τό ξεδιπλώνει καί διαβάζοντάς το κουνάει τό κεφάλι του. Ὁ ἄλλος χαιρετάει καί φεύγει. Ὁ Διοικητής κάνει βόλτες στό δωμάτιο καί δείχνη ὅλη του τήν ἀνησυχία. Ἀπ'ἔξω ἐξακολουθεῖ ἡ μάχη.

Σ Κ Η Ν Η Νο 79

Στό σπίτι τοῦ Παύλου. Ἡ μάννα βρίσκεται μέ τόν τυφλό καί τήν Τασία.

ΤΥΦΛΟΣ: Τώρα πού ξημέρωσε κυρά μου πρέπει νά πάρουμε ξανά τούς δρόμους μήπως καί βρῶ τ'ἀγόρια μου.

ΜΑΝΝΑ: Ἀπό τήν ἡμέρα πούφυγαν τά δικά μου ἀγόρια ἔχω μπερδέφη τόν ὕπνο μέ τόν ξύπνιο."Ἄλλοτε ὀνειρεύομαι καί νομίζω πώς ζῶ. Ἄλλοτε κάθομαι στό παράθυρο κα νομίζω πώς ονειρεύομαι...Μόλις τώρα μοῦ φάνηκε πώς ἄκουσα τή φωνή τοῦ Παύλου μου. Τήν ἄκουσα στ'ἀλήθεια; Ἤ μήπως ἦταν στ'ὄνειρό μου;

Μπαίνει ὁ Παῦλος φοβισμένος.Βλέπει τή μάννα του. Ἀγκαλιάζονται.

ΜΑΝΝΑ: Ἀγόρι μου γλυκό. Περιστεράκι μου ἀκριβό. Τώρα δά μιλοῦσα γιά σένα.

ΠΑΥΛΟΣ: Σ'ἄκουσα μάννα.

Τήν ἴδια στιγμή κάνη νά μπῆ ἡ Ἰσμήνη. Μόλις ὅμως τούς βλέπει κρύβεται καί κρυφακούει.

OFF ΜΑΝΝΑ: 'Απ'τή στιγμή πού μοῦφυγες μοῦφυγαν τά μυαλά. Τά λόγια, ή ζωή μου... Εἶσαι καλά; Νά σέ δῶ! Δέν τρῶς καί δέν πλένεσαι; Ποῦ κοιμᾶσαι;

ΠΑΥΛΟΣ: Ὅπου βρῶ.

ΜΑΝΝΑ: Ποιός σοῦ στρώνει παιδί μου;

ΠΑΥΛΟΣ: 'Εκεῖ πού ξαπλώνω δέν ἔχω ἀνάγκη ἀπό στρωσίδια.

ΜΑΝΝΑ: Εἶσαι τουλάχιστον σέ ἀσφάλεια;

ΠΑΥΛΟΣ: Μ'ἀγκαλιάζης καί μέ ρωτᾶς ἄν εἶμαι σέ ἀσφάλεια; Καί βέβαια εἶμαι! Ποιό θηρίο μπορεῖ ν'ἁρπάξη τό παιδί μέσα ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς μάννας;

ΤΥΦΛΟΣ: 'Αλήθεια, δέν ὑπάρχη θηρίο. 'Εξό ἄν περάση πάνω ἀπό τήν μάννα. Ὅλοι στήν ἀετοράχη θυμόμαστε τήν ἱστορία μιᾶς ὄρνιθας πού πάλαιψε μέ τό φίδι κι'ὕστερα σάν ἀπόκανε ~~μάζεψε~~ μάζεψε τά κλωσσόπουλα κάτω ἀπό τά φτερά της καί κάθησε ἥσυχη νά τήν φάη ὁ ὄφις. Στό τέλος τή βρήκαμε μισοφαγωμένη καί τό φίδι στό πλάϊ της νά κοιμᾶται χορτᾶτο. Ὅμως ὅλα τά κλωσσόπουλα ἦταν ἀπείρηχτα κάτω ἀπό τά ζεστά φτερά της.

Κυττάζη τόν τυφλό ἐνῶ λέει στή μάννα του.

ΠΑΥΛΟΣ: Δέν ὑπάρχη συφορά πού νά μήν ἔχει πέσει ἀπάνω του, ὅμως ξέρει μόνο τίς μισές. Εἶναι τυφλός καί δέν βλέπει τίς ἄλλες μισές...Κι'ἔτσι εὐτυχεῖ.

ΜΑΝΝΑ: Ποῦ τἄμαθες ἐσύ ὅλα αὐτά;

ΠΑΥΛΟΣ: Τόν γνώρισα στά χαλάσματα πρῶτος. 'Ερχόμουνα νά σέ δῶ ἀλλά δέν τά κατάφερα.

Βιαστικά.

Πρέπει νά φύγω μάμμα.

ΜΑΝΝΑ: 'Από τώρα παιδί μου;

ΠΑΥΛΟΣ: Πάρε αὐτό τό σημείωμα. Νά τό πᾶς στό Βαγγέλη τό τσαγγάρη. Εἶναι ζήτημα ζωῆς ἤ θανάτου! Θά ξανάρθω τά μεσάνυχτα, ἀκριβῶς, στό ρέμμα κάτω ἀπό τό γεφῦρι. Νά μοῦ ἔχεις ἕνα δέμα τροφές. Βάλε καί κανένα καθαρό ροῦχο. Καί πρό παντός τήν ἀπάντησι τοῦ Βαγγέλη. Θυμήσου: Εἶναι ζήτημα ζωῆς ἤ θανάτου.

Ἡ Ἰσμήνη πρίν πῆ τά τελευταῖα λόγια ὁ Παῦλος, γλυστράει καί ἐξαφανίζεται. Ἐνῶ μονολογεῖ.

ΙΣΜΗΝΗ: "Ζήτημα ζωῆς ἤ θανάτου".

Σ Κ Η Ν Η No 80

Καί πάλι στήν πολιορκημένη περιοχή.
Οἱ χωροφύλακες ἀμύνονται.

Σ Κ Η Ν Η No 81

Μιά φάλαγγα ἀπό Στρατιωτικά καμιόνια μέ Στρατιῶτες Ἐγγλέζους καί Μαῦρους.

Σ Κ Η Ν Η No 82

Διάφορα πλᾶνα δείχνουν ἀντάρτες ταμπουρωμένους νά χτυποῦν.
Ἄλλα πλᾶνα δείχνουν τούς ξένους στρατιῶτες ν'ἀντεπιτίθενται.

Σ Κ Η Ν Η No 83

Μεσάνυχτα.
Κυκλώνουν τή γειτονιά μέ τά χαλάσματα μερικοί ἄντρες μ'ἐπικεφαλῆς τόν Γρηγόρη.
Ἐκείνη ἀκριβῶς τή στιγμή βγαίνουν ἀπό τό σπίτι τοῦ Παύλου ὁ τυφλός μέ τήν κόρη του.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Πιάστε γρήγορα τά πόστα. Ὁ Χαράλαμπος στό γεφῦρι. Γιῶργο στή γωνιά. Ὁ Ἔξαρχος κι ὁ Σοφοκλῆς μαζί μου.

Βλέπει τόν τυφλό.

Μέρος πού τό διάλεξες γέρο γιά νά περάσης τή νύχτα;
ΤΥΦΛΟΣ: Γιατί; Τί ἔχει παιδί μου
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Δέ λέω; Ἄν σ'ἀρέσουν τά πανηγύρια καλύτερη θέσι δέν μποροῦσες νά βρῆς...

Γελοῦν.

ΤΥΦΛΟΣ: Ἔχετε γάμους καί χαρές;
ΓΡΗΓΟΡ: Σωστά τό εἶπες. Μόνο πού τό γλέντι ἔχει ἀπό μέρες ἀνάψει

καί δέν λέει νά σταματήσει.Μά τό σωστ
τό πανηγύρι μόλις τώρα άρχίζει κι'έ-
τσι δέν έχασες άκόμα τίποτα.
ΤΥΦΛΟΣ: Νέε μου, τό νοιώθω πιά καλά
πώς τά λόγια σας έχεουν διπλό νόημα.
Χάνεις τόν καιρό σου,άν στ'άλήθεια μέ
προσκαλεΐς σέ τέτοιου εΐδους πανηγύρι
Μιά μονάχα εύχή σάς δίνω: Νά σάς βοη-
θήση ό Θεός νά βγήτε άπ'αύτό τό καζά-
νι πού βράζει. Γιατί στό τέλος δέν θά
μείνη παρά μονάχα τό ζουμί σας γιά
νά ποτίζουν οί ξένοι τά γουρούνια τα
τους...Αύτό μόνο σοῦ λέω.
ΤΑΣΙΑ: Πατέρα έχουν όλοι τους όπλα σά
τούς άντάρτες κι'εΐναι τό ΐδιο βρώμι-
κοι καί άξύριστοι.
ΓΡΗΓΟΡ: Βρώμικοι καί άξύριστοι! Έ!
Γιά νά μήν ύπάρχουν ζητιάνοι καί νά
κρατοῦν ξυπόλητα παιδιά άντί γιά ραβ-
δί.
ΤΥΦΛΟΣ: Στήν 'Αθήνα ζητιάνος παιδί μο
Όμως στήν άητοράχη γεροπλάτανος, μέ
τρεΐς γυιούς, σάν κάστρα Βενετσιάνικα

'Η 'Ισμήνη βγαίνει στό παράθυ-
ρο.
Είρωνικά.

ΙΣΜΗΝΗ: Γιά ποῦ τρανοί μου καπετανέοι
Δέν θά βρήτε παρά γυναΐκες καί γέρους
ΓΡΗΓΟΡ: Καί κάποιον άλλο! Έκτός άν
τόν έπιασαν οί κατάρες τής μάννας τοῦ
Νικολιοῦ...Μά τέτοια καθάρματα δέν τό
πιάνη τίποτ'άλλο έξόν άπ'αύτό τό εύλο
γημένο σίδερο.

Φιλάει τό αύτόματο.
Κάνει νόημα στόν Έξαρχο καί
στόν Σοφοκλή νά μποῦνε στό σπί-
τι τής 'Ισμήνης.

ΙΣΜΗΝ: Τσάμπα πάνε τά φιλιά σου, Κολο
κοτρώνη! Άν ζητάς νά μάς δείξης τήν
παληκαριά σου χτύπησες λάθος πόρτα!
'Αλήθεια πώς άλλάζουν οί καιροί. 'Εσύ
δέν εΐσαι Γρηγόρη πού μοῦλεγες ένα
βράδυ: "'Ισμήνη εΐσαι τό πιό σπουδαΐο
κορίτσι πού ύπάρχη στόν κόσμο.Θέλω ν
μ'έχεις φίλο σου σ'όλη σου τή ζωή.

"Οποτε κι'ἄν μέ χρειαστεῖς".

ΓΡΗΓΟΡ: Εἶμαι δεμένος μέσα στήν ὁμάδα. Δέν ξέρω ἄν μέ νοιώθης.

Βγαίνουν οἱ δυό ὁπλίτες μαζί μέ τούς γονεῖς τῆς 'Ισμήνης.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ: Ψάξαμε καλά παντοῦ.

ΓΡΗΓΟΡ: 'Εκτός ἄν ὑπάρχη καμιά κρύπτη.

ΣΟΦΟΚΛ: 'Απίθανο...Σοῦ εἶπα πώς κυττάξαμε καλά.

ΓΡΗΓΟΡ: Μάννα, ποῦ εἶναι ὁ Περικλῆς σου;

Στήν Τασία.

ΤΥΦΛΟΣ: Κόρη μου ὅσο πιό γρήγορα φύγουμε τόσο τό καλύτερο...Νοιώθω πώς ἔρχονται συφορές μεγάλες,ἀβάσταχτες μά ἐμεῖς δέν ἔχουμε καρδιά κι'ἄλλους θρῦνους. Τό μερτικό μας τό πληρώσαμε ἀκριβά καί μέ τή βοήθεια τῆς Παναγιᾶς αὔριο θά ἔχουμε χαρές.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πολέμησα κι'ἐγ'ω στῆθος μέ στῆθος τόν ἐχθρό στά χρόνια μου. Γράμματα δέν ξέρω. "Ομως, ξέρω πιό εἶναι τό σωστό καί πιό τό ἄδικο. Τήν προδοσία δέν θά τήν καταλάβω ποτέ ἀκόμα κι'ἀπό τό παιδί μου.

ΤΥΦΛΟΣ: Τά λόγια σου μ'ἄγγιξαν βαθειά...Οἱ νέοι δέν μᾶς νοιώθουν πιά ἐμᾶς τούς γέρους. Τούς δώσαμε ἕνα "Εθνος κι'αὐτοί τό παίζουν στά ζάρια σάν τούς χαρτοπαῖχτες.

ΙΣΜΗΝΗ: Κι'αὐτοί γιά τό "Εθνος μιλοῦν. Γιά τό "Εθνος ζητοῦν νά σκοτώσουν καί νά σκοτωθοῦν.

ΤΑΣΙΑ: 'Εκτελέσεις, καμένοι, κρεμασμένοι. "Ολοι γιά τό "Εθνος.

ΓΡΗΓΟΡ: Ναί. Γιά τό "Εθνος δέν μποροῦν νά ὑπάρξουν πρόσωπα-σχέσεις-φιλία καί συμπόνοια...Οὔτε πρᾶξη αἰσχρή ἤ ἄδικη ὅταν ὑπηρετεῖς ἕνα Λαό κι'ἕνα 'Ιδανικό.Γι'αὐτό κι'αὐτή τή στιγμή τά λόγια εἶναι περιττά.

Στήν 'Ισμήνη

"Αν τό θέλεις παίρνω τό&κρῖμα& ἀπάνω μου ὅλο τό κρῖμα. "Ομως πιστεύω πώς ἡ προδοσία τοῦ Περι- κλῆ πρέπει νά πληρωθεῖ. θά πάρου- με μαζί μας τόν πατέρα σου κι'ἄ[ν] τόν ἀγαπᾶς στεῖλε μας γρήγορα [τόν] τόν ἀδερφό σου.

ΜΑΝΝΑ ΠΑΥΛΟΥ: Παιδί μου, πῶς τολ[μᾶς] μᾶς! Γέρο ἄνθρωπο πιό ἀθῶο κι'ἀ- πό πουλί...

'Ετοιμάζονται νά φύγουν

ΙΣΜΗΝΗ: Γρηγόρη μήν τό κάνης για- τί σέ λίγο θά εἶναι ἀργά. Γιά ὅ- λους!

ΤΥΦΛΟΣ: Τί γίνεται κόρη μου;

ΤΑΣΙΑ: Παίρνουν τόν πατέρα.

ΤΥΦΛΟΣ: θά πληρώση αὐτός πού δέ[ν] πρέπει κι'αὐτός πού πρέπει θά πλ[η]- ρώσει διπλᾶ σάν θά μάθη πώς γιά [τό] δικό του φταίξιμο μέ κόκκινο αἷ- μα βάφτηκαν τά κάτασπρα μαλλιά[,] τά πατρικά.

'Η 'Ισμήνη, πού ἔχει ἀπό πολλή ὥρα κατέ- βει ἀγκαλιάζει τή μάννα της, πoὔχει σω- ριαστεῖ μπρός στήν πόρτα.
Στήν Τασία ἐμπιστευτικά.

ΙΣΜΗΝΗ: Τρέξε στή γωνιά στό φοῦρ- νο. Χτύπα τρεῖς φορές καί φώνα- ξε δυνατά νά σ'ἀκούσουν καλά. Νά 'ρθοῦν εὐθύς γιατί ὁ κόσμος γκρε- μίστηκε πιά... Τρέξε τώρα!

"Ολοι μένουν ἀκίνητοι βλέποντας νά πα- ρουσιάζεται μπρός τους (Σάν σέ ὄνειρο) ὁ Χάρος. Κρατάει δρεπάνι.

ΧΑΡΟΣ: Χαίρομαι πού σᾶς βλέπω σ' αὐτή τή γωνιά τῆς 'Υφηλίου πού τή λατρεύω. "Αλλωστε μέ κούρασε ἀφάνταστα ἡ Πρωσική Γραφειοκρατί- α τοῦ Ντόκτωρ "Αϊχμαν... Δέν ὑπῆ- ρχε πιά ἡ ἔκπληξη! Στό τέλος ὅλα αὐτά τά ἑκατομμύρια 'Εβραῖοι- Σλαῦοι καί Βαλκάνιοι πού περνοῦ[σαν] σαν μέ μαθηματική τάξη πρῶτα ἀπ[ό] τά ντοῦς καί μετά ἀπό τά κρεμ[α]...

ρια,ἄρχισαν νά μέ κουράζουν!
Ἡ ρουτίνα τσακίζει τά νεῦρα!
Ἔτσι αὐτή ἡ κρουαζιέρα μου
στήν Ἑλλάδα μοῦ φάνηκε σάν "(
αση! Κάθε νεκρός,σχεδόν,ἔρχετα
ἀναπάντεχα-ἀνέλπιστα! Ἀπό κεῖ
πού δέν τό περιμένεις! Σάν δῶ-
ρο!

Ὅλοι τόν παρακολουθοῦν ἔντρομοι.
Ὁ Χάρος ἀπευθύνεται στήν Ἰσμήνη.

...Δεσποινίς,δέν εἶμαι κανένας
τρελλός. Ἐπιτρέψτε μου νά σᾶς
ἀφιερώσω ἕνα παληό Ἀργεντινό
τραγούδι,σέ ρυθμό ταγκό,βεβαί-
ως!
Ποιός δέν ξέρει τόν Ἐφιάλτη;
Ὁ Ἐφιάλτης ἦταν ὁ πρῶτος προ
δότης!
Τότε ἀκόμα
ἡ προδοσία ἦταν ἁμάρτημα!
Θεοί καί ἄνθρωποι
τιμωροῦσαν σκληρά τόν προδότη.
Ἀργότερα
Ἡ προδοσία ἔγινε ἐπάγγελμα!
Οἱ προδότες πήγαινεν στή δου-
λειά τους
Ὅπως
οἱ μαγαζάτορες στά μαγαζιά του
ς
Πουλοῦσαν τήν πραμμάτεια τους
κι'ἔπαιρναν τό μισθό τους
τακτικά.
Παντρεύονταν ἀνάμεσά τους
Νά μήν π ροδώσουν
τῆς ράτσας τή σειρά!.."Ωσπου
Ἡ προδοσία
γίνηκε ἀρετή!
Θεσπίσθηκε γιά τούς προδότες
Εὔφημος μνεία ειδική:
"Στό Σεμνό προδότη,τῇ μεγάλῃ
προδοσία πιστοποιοῦσα,ἡ Πατρίς
εὐγνωμονοῦσα"!..

Γυρίζει πρός τόν Τυφλό.

...Γιά σένα γέροντα ἔχω φυλλάξει κάτι πιό εὔθυμο καί πιό μοντέρνο σέ ρυθμό Σουίγκ.
" Μέ τὄνα χέρι κρατᾶ τό κίτρινο!
Μέ τ'ἄλλο τό γαλάζιο! Τί εἶναι;"
Κι'ἕνα ἀκόμη εὔθυμο! "Αὐτό πού ψάχνεις περπατῶντας σχηματίζει μαζί σου ὀρθή γωνία".

Γελάει σέ ΕΒΘ καί ἐξαφανίζεται
'Ο Γρηγόρης συνέρχεται πρῶτος.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Κουνηθεῖτε λοιπόν! Τί πάθατε ὅλοι σας; Μπρός,πᾶμε γέρο!

Φεύγουν μαζί μέ τόν πατέρα τῆς 'Ισμήνης.
'Η Τασία ρίχνοντας μία ματιά στήν 'Ισμήνη φεύγει κι'αὐτή ἀντίθετα.
Σά νά ξυπνᾶ.

ΤΥΦΛΟΣ: Λές κι'εἶχα ἐφιάλτη! Κι'ὅμως, τά αἰνίγματα τ'ἄκουσα καθαρά. Κίτρινο καί γαλάζιο. Δυό χρώματα χαμένα μέσα στό σκοτάδι τοῦ νοῦ μου. Μπορῶ ἄραγε νά ξαναθυμηθῶ ἀκριβῶς τό κόκκινο τοῦ κόκκινου...τό κίτρινο τοῦ κίτρινου...~~[illegible]~~ ἤ τό γαλάζιο ...

'Η 'Ισμήνη ἀφίνοντας τή μητέρα της προχωρεῖ σά χαμένη καί μονολογεῖ:

ΙΣΜΗΝΗ: " Τή μεγάλη προδοσία πιστοποιοῦσα ἡ Πατρίς εὐγνωμονοῦσα"!..

Χώνει τό κεφάλι της μέσα στά χέρια της καί ξεσπάει σέ λυγμούς.

Σ Κ Η Ν Η 84

Μερικοί Ἄγγλοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοίνμέ ἐπί κεφαλῆς ἕναν Ταξίαρχο ἐπιθεωροῦν τά πτώματα τῶν 'Ανταρτῶν.
'Η μηχανή ~~σέρνει~~ πιάνει ὅλη τήν ἔκτασι μέ τά ἀρραδιασμένα πτώματα

Σ Κ Η Ν Η 85

'Η 'Ισμήνη βγαίνει μέ προφυλλάξεις ἀπό τό 'Αστυνομικό τμῆμα. Τρέχοντας φτάνει στό σπίτι της. Πρίν μπῆ, βλέπει τήν

Τασία νά έρχεται πρός τό μέρος της. Τήν πλησιάζει.

ΤΑΣΙΑ: 'Ο κύριος Τάκης έρχεται εὐθύς νά σᾶς βρῆ.

'Εκτός ἑαυτοῦ

ΙΣΜΗΝΗ: Ποιός τόν ζήτησε;Εἶπα,ποιός τόν ζήτησε!

'Η Τασία τήν κυττάζει ἔκπληκτη καί ὀπισθοχωρῶντας φοβισμένα πάει καί κουρνιάζει στήν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα της. Ἔρχεται τρέχοντας ὁ Τάκης .

ΤΑΚΗΣ: Ἦρθα, 'Ισμήνη!
ΙΣΜΗΝΗ: Καί νά μή ρχῶσουν καλύτερα θά θάκανες.
ΤΑΚΗΣ: Μέ φώναξες!
ΙΣΜΗΝΗ: Τώρα πιά εἶν'ἀργά.
ΤΑΚΗΣ: 'Αργά γιά ποιό πρᾶγμα;
ΙΣΜΗΝΗ: Γιά τήν προδοσία...
ΤΑΚΗΣ: Δέ σέ καταλαβαίνω...

Σ Κ Η Ν Η 86

'Η Μάννα τοῦ Παύλου ἑτοιμάζει ἕνα δεματάκι μέ διάφορες τροφές,κρύβει στόν κόρφο της τό σημείωμα τοῦ γυιοῦ της καί βγαίνει ἀπό τό σπίτι.

Σ Κ Η Ν Η 87

ΤΑΚΗΣ: Γιά ποῦ τό βάλλατε κυρά Σοφία; Ἀνζητᾶτε τόν 'Ανδρέα,εἶναι στό φοῦρνο.

Κάνει νά φύγη,

ΜΑΝΝΑ: Εὐχαριστῶ.
ΤΑΚΗΣ: Χτυπῆστε τρεῖς φορές. 'Εξ'ἄλλου ὁ φρουρός θά σᾶς γνωρίση.
ΙΣΜΗΝΗ: Δέν πάει νά τήν ἀφίσης Τάκη μονάχη μέσα στή νύχτα.Καλύτερα νά τή συνοδέψης.
ΜΑΝΝΑ: Ξέρω καλά τό δρόμο 'Ισμήνη.'Εξ' ἄλλου φέγγει σάν ἡμέρα.
ΙΣΜΗΝΗ:Ὅμως ἀπό στιγμή σέ στιγμή μπορεῖ ν'ἀρχίση ξανά ἡ μάχη.
ΜΑΝΝΑ: Τότε γυρνῶ καί κρύβομαι.
ΙΣΜΗΝΗ: 'Από τόσο μακρυά;

ΤΑΚΗΣ: Μά ὁ φοῦρνος εἶναι δυό βήματα, Ἰσμήνη!

ΙΣΜΗΝΗ: Ὁ φοῦρνος ναί! Ὁ τσαγκάρης ὄχι!

Τήν κυττάζει περίεργα.

ΜΑΝΝΑ: Εἶσαι μέ τά καλά σου, παιδί μου; Γιά ποιόν τσαγκάρη μιλᾶς;

Τονίζει

ΙΣΜΗΝΗ: Ζήτημα ζωῆς ἤ θανάτου;

ΜΑΝΝΑ: Φίδι φαρμακερό! Ἀπό ποῦ κινδύνεψα νά πιάσω ἀγγόνι!

ΙΣΜΗΝΗ: Τάκη, ρώτησέ την. Ζήτημα πιότερο ζωῆς ἤ θανάτου;

ΜΑΝΝΑ: Θανάτου γιά τό δύστυχο προδότη!

ΤΑΚΗΣ: Μά ἐπί τέλους ἐξήγησέ μου Ἰσμήνη, νά καταλάβω τί συμβαίνει!

ΙΣΜΗΝΗ: Οὔτε ἔγκλημα, οὔτε ἐπάγγελμα οὔτε καθῆκον. Προδοσία γιά ἔρωτα μόνο καί πόνο. Σκῦψε ν'ἀκούσης.

Σκύβει ὁ Τάκης καί κάτι τοῦ ψιθυρίζει.

Ἀνοίγει τά μάτια του μέ ἔκπληξι.

Ἡ Μάννα ἀπευθύνεται στόν τυφλό

ΜΑΝΝΑ: Γέροντα, γκρεμίζομαι καί σηκωμό δέν ἔχω. Τά μεσάνυχτα τελειώνουν ὅλα γιά μένα... Δέν μπορῶ πιά νά εἰδοποιήσω τό παιδί μου καί σάν τό ἀθῶο ἐλάφι θαρθῆ νά πέση στό φονικό τό δόκανο. Μπροστά στά ἴδια μου τά μάτια.

ΤΥΦΛΟΣ: Τά μάντεψα ὅλα κι'ἀλήθεια δέ βρίσκω συφορά πιό μεγάλη ἀπ'τή δική σου.

ΤΑΣΙΑ: Μπορεῖ ὁ γυιός σου νά ἐμποδιστεῖ...

ΜΑΝΝΑ: Θά κάνη τ'ἀδύνατα δυνατά γιά νἄρθη, γιατί καθώς εἶπε εἶναι ζήτημα ζωῆς ἤ θανάτου. Τώρα πιά ξέρουμε...

Ἔρχεται ὁ Περικλῆς καί τρέχοντας πέφτει στήν ἀγκαλιά τῆς Ἰσμήνης.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ἰσμήνη!

ΙΣΜΗΝΗ: Ἦρθες ἀργά! Ὅλα ἦρθαν ἀργά! Ὁ χρόνος ἔχασε τό μέτρο του!!!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μή χάνεις τήν ἐλπίδα. Τίποτε δέν τέλειωσε ἀκόμα ἀφοῦ τίποτε δέν ἄρχισε.

ΙΣΜΗΝΗ: Πῶς δέν ἄρχισε; Τόν πῆρα τόν πατέρα μας καί πᾶνε.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ὅμως θά τόν ἀφίσουν μόλις παραδοθῶ.

ΙΣΜΗΝΗ: Πιά συφορά ἀπ'τίς δυό εἶναι ἡ πιό μικρή; Δέ μοῦ λές;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τρέχω πρίν εἶναι πολύ ἀργά!

ΤΑΚΗΣ: Δέν ἔχεις νά πᾶς πουθενά!

Ἔρχεται ὁ 'Ανδρέας.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μάννα!

ΜΑΝΝΑ: Μάννα τό χάρο πιά νά κράζης.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μάννα δέν σέ καταλαβαίν

ΜΑΝΝΑ: Μοῦ μένει δέ μοῦ μένει μι ὥρα νά ζήσω ἀκόμα. Αὐτό δέ ζητοῦσες; Σέ λίγο, θά δῆς μέ τά ἴδια σου τά μάτια τή σφαγή τοῦ ἀδερφο σου.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ποῦ; – Πῶς; –Πότε;

ΜΑΝΝΑ: Τούς φίλους σου ρώτα.Θά σοῦ ποῦν αὐτοί καλύτερα μέ ποιόν τρόπο θά πιοῦν τοῦ γυιοῦ μου τό αἷμα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: 'Ερχόμουν νά σοῦ πῶ πώς μοῦρθε κλίση γιά τό Στρατό.Σέ δυ μέρες φεῦγω γιά τό Στρατό καί σ' ἀφίνω μαννούλα ὁλομόναχη.

ΜΑΝΝΑ: Τώρα μπορεῖς νά φύγης ἥσυχος. Μαννούλα πίσω δέν ἀφίνεις.

Στόν Τάκη.

ΑΝΔΡΕΑΣ: 'Εξήγησέ μου ἐσύ γιατί ἡ μάννα μου μιλᾶ μέ γρίφους.

ΤΑΚΗΣ: Μέ γρίφους σωστούς.Σέ λίγο θά πέση ὁ Παῦλος μέσ'τά δόκανα μας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τώρα καταλαβαίνω γιατί δέν μ'ἄφινες νά φύγω.

ΤΑΚΗΣ: Τούς ἔχουμε στό χέρι!Πόσο μπορεῖ νά βαραίνει τό κεφάλι τοῦ πατέρα σου μπρός στό κεφάλι ἑνός ἀρχηγοῦ.

Μέ ἀγωνία.

ΙΣΜΗΝΗ: Θά τούς ἀνταλάξετε;

ΤΑΚΗΣ: Εἶσαι τρελλή! Πρῶτα θ'ἀφί-σουνε τό γέρο σας κι'ὕστερα ἐμεῖς τόν κανονίζουμε. Ὅπου νἆναι θἄρθη ἡ 'Αστυνομία!

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ποιός σοὖπε νά εἰδοποιή-σης;

ΤΑΚΗΣ: Κανένας.
Μόνος μου τ'ἀποφάσισα.

Κυττάζη τήν 'Ισμήνη.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Κι'ἀπό πότε μπορεῖς ν'ἀπο-φασίσης γιά τή ζωή τοῦ ἀδερφοῦ μου ἐσύ;

ΤΑΚΗΣ: 'Αδερφός σου ὁ Παῦλος; 'Εσύ δέν εἶσαι πού ἤθελες νά τοῦ πιῆς τ[ό] αἷμα;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Νά τοῦ τό πιῶ ἐγώ, ὁ ἴδιο[ς]. Ἄλλος κανένας δέν ἔχει τό δικαίω-μα ν'ἀγγίζει ἀπάνω του! Ποιός τόν πρόδωσε;

Κανείς δέν μιλάει.

Ποιός τόν πρόδωσε;

Δείχνοντας τήν 'Ισμήνη.

ΜΑΝΝΑ: Μέ τό ἴδιο του τό αἷμαι ζέ-σταινε τήν ὀχιά!

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μέ τόση ἀγάπη! Πῶς μπόρε-σες;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καί τόν πατέρα μου; Ξε-χνᾶς πώς εἶναι καί δικό της πατέ-ρας;

ΤΑΚΗΣ: 'Ανδρέα, πάρε τή μάμνα σου καί φεῦγα! Ἄλλο τίποτα δέν μπορεῖ νά γίνη.

Σ Κ Η Ν Η Νο 88

Στό δωμάτιο τῆς Πόπης.
'Η Πόπη ἀνοίγει ἕνα συρτάρι παίρνει τό πιστόλι καί κυττάζοντας τή φωτο-γραφία τοῦ Περικλῆ ἀφίνει ἕνα δάκρυ της. Κρύβει στόν κόρφο της τό πιστό-λι καί ἀργά βγαίνει ἀπό τό δωμάτιο.

Σ Κ Η Ν Η Νο 89

Στό αἴτι τῆς 'Ισμήνης πλησιάζει τό 'Αστυνομικό ἀπόσπασμα.
ΠΛΑΝΟ 'Ο 'Ανδρέας κυττάζη ἀποφασιστικά

τή μάννα του.

ΑΝΔΡΕΑΣ:Μάννα,μεῖνε ἐδῶ! 'Εγώ τρέχω νά προλλάβω τόν Παῦλο.
ΜΑΝΝΑ: Παιδί μου, νἄχης τήν εὐχή μου! Τὤξερα γώ πώς πάνω ἀπ'ὅλα εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ἀδερφοῦ.

Προτείνοντας τό ὅπλο

ΤΑΚΗΣ:Τό ὅπλο κάτω καί τά χέρια ψηλά! 'Αδέρφι σου ξαδέρφι σου ὁ Παῦλος Παπαμερκουρίου θά πεθάνη!

Φτάνει τό ἀπόσπασμα

ΤΑΚΗΣ: Σᾶς τόν παραδίνω. Ἦταν δικό ς μας. Ὅμως τό αἷμα τό ἀδερφικό ξύπνηθ σε μέσα του καί τά χτύπησε ὅλα κάτω.

'Η Μάννα τρέχει φωνάζοντας
Τήν πιάνουν καί τή φέρνουν πίσω.

ΜΑΝΝΑ: Παῦλοοοοο!..

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ἤθελα νά μείνω πάντα Ἕλληνας καί μοῦ ξεσκίσαν τήν καρδιά.Θέλω μονάχα ὅταν θαρθῆ καί ἡ δική σας ἡ σειρά νἆναι μπροστά σας μάτια ἀγαπημένα νά δοῦν τό τέλος σας ὥσπου ≠ νά γίνουν κόκκινα ἀπό τό αἷμα καί τόν πόνο σάν τά δικά μας.

Τόν οδηγοῦν μαζί μέ τή μάννα του.
Στό πλᾶνο μένουν ὁ Τυφλός καί ἡ κόρη του

ΤΥΦΛΟΣ: Θυμᾶσαι Τασία τό χειμώνα πού ἔπλεκες στή λάμπα τά πουλόβερ τοῦ Λεωνίδα καί τοῦ Κώστα;
ΤΑΣΙΑ: Ὄχι πατέρα!
ΤΥΦΛΟΣ: Γιά θυμίσου καλά. Τότε πού καυγάδιζες μαζί τους γιά τά χρώματα.
ΤΑΣΙΑ: Θυμᾶμαι.'Αλλά πολύ λίγο.
ΤΥΦΛΟΣ:Τί χρῶμα, ἀλήθεια εἶχες διαλλέξει;
ΤΑΣΙΑ: Μαῦρο,ὅπως πάντα!
ΤΥΦΛΟΣ:Ὄχι, ὄχι! Κάτι ἄλλο πού δέν τὤθελαν ἐκεῖνοι γιατί τὤβρισκαν γυναικίσιο. Θυμᾶσαι;
ΤΑΣΙΑ: Ἴσως πράσινο.

Μιμεῖται

ΤΥΦΛΟΣ: Μέ τὄνα χέρι κρατῶ τό κίτρινο, μέ τ'ἄλλο τό γαλάζιο! Τί εἶναι;
ΤΑΣΙΑ: Τί εἶναι πατέρα;

ΤΥΦΛΟΣ: Μήπως ἦταν τό'να κίτρινο καί τ'ἄλλο γαλάζιο;
ΤΑΣΙΑ: Ἴσως, πατέρα. Γιατί;
ΤΥΦΛΟΣ: Τά φοροῦσαν στή φυλακή;
ΤΑΣΙΑ: Μπορεῖ.
ΤΥΦΛΟΣ: Νά τά φοροῦν ἀκόμα;
ΤΑΣΙΑ: Καί βέβαια θά τά φοροῦν.
ΤΥΦΛΟΣ: Χωρίς ν'ἀλλάξουν;
ΤΑΣΙΑ: Γιατί ν'ἀλλάξουν;
ΤΥΦΛΟΣ: Τά φοροῦν πάντα;
ΤΑΣΙΑ: Ἴσω γιά νά μᾶς θυμοῦνται.
ΤΥΦΛΟΣ: Λές νά μᾶς θυμοῦνται ὅπως ἐμεῖς;
ΤΑΣΙΑ: Ὅπως ἀκριβῶς κι'ἐμεῖς.
ΤΥΦΛΟΣ: Καί γιά αὐτό δέν ἀλλάζουν;
ΤΑΣΙΑ: Γι'αὐτό δέν ἀλλάζουν.

Ἀναστενάζει.

Ἔλα, πατέρα. Πᾶμε στό χωριό μας. Μπορεῖ νά μᾶς περιμένουν ἐκεῖ.
ΤΥΦΛΟΣ: Μπορεῖ...

Σ Κ Η Ν Η Νο 90

Ἀκούγεται ἡ μουσική τοῦ "Προδομένη μου ἀγάπη"

ΜΟΥΣΙΚΗ:

Ἀπό τό ἀστυνομικό τμῆμα βγαίνει ὁ Περικλῆς μέ τά χέρια στίς τσέπες καί βαδίζει σκυφτός.
Ἀπό ἕνα χάλασμα βγαίνει ἡ Πόπη μέ προτεταμένο τό περίστροφο. Σημαδεύει τόν Περικλῆ ἐνῶ ἀπό τά μάτια της τρέχουν δάκρυα.
Ἀκούγονται πυροβολισμοί καί ὁ Περικλῆς πέφτει.
Ἡ Πόπη ἐξακολουθεῖ νά πυροβολεῖ. Μετά τρέχει κοντά του καί τόν ἀγκαλιάζη ἐνῶ ἡ μουσική δυναμώνει.

Σ Κ Η Ν Η Νο 91

Ἡ Ἰσμήνη περπατάει σ'ἕνα ἔρημο δρόμο. Βρέχει πολύ. Φαίνεται ἐξουθενωμένη.

Ένα καμιόνι έρχεται πρός τό μέρος της.
Ἡ Ἰσμήνη χαμογελάει πικρά, καί ἀρχίζει νά τραγουδάει. ΤΡΑΓΟΥΔΙ: Προδομένη μου ἀγάπη.

Ἔχει φτάση σχεδόν στή μέση τοῦ τραγουδιοῦ καί τό καμιόνι τήν προσπερνᾶ. Ξαφνικά ἀνοίγει τό πίσω μέρος του καί φαίνεται ὁ Γρηγόρης νά τήν συμαδεύει μ'ἕνα αὐτόματο. Τῆς ρίχνει καί ἡ Ἰσμήνη πέφτει στή μέση τοῦ δρόμου.
Τό καμιόνι ἀναπτύσει ταχύτητα, κι'ἐνῶ χάνεται στό βάθος ὁ φακός δείχνη τήν Ἰσμήνη σ'ὅλη τήν ὀθόνη. ΜΟΥΣΙΚΗ:

Τ Ε Λ Ο Σ

72

Σενάριο τοῦ ΓΙΑΝΝΗ ΦΑΦΟΥΤΗ [redacted]

Θεσ/νίκη: 'Αθήνα:
Μεγάλου 'Αλεξάνδρου 73 Σουηδίας 66 Τ.Τ. 140
Τηλ. 274.055 Τηλ. 726092

Παρίσι:
49, RUE DE LA HARPE, 75005 PARIS
TEL. 325.27-93

Κινηματογραφική προσαρμογή ἀπό τό θεατρικό ἔργο τοῦ ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ:

" ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΔΕΡΦΟΥ "

ΑΘΗΝΑ:
~~ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ 23.20.[illegible]~~
~~ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΑΦΟΥΤΗΣ [illegible] 726092~~

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΦΑΦΟΥΤΗΣ
ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ - ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ
ΣΟΥΗΔΙΑΣ 66-ΤΗΛ. 726092

Τύπος φίλμ: 35 χιλιοστῶν
Ἔγχρωμο
Διάρκεια: Ι ὥρα καί 45'

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Πρώτη οἰκογένεια:

Κ. ΣΟΦΙΑ, ἡ μάννα
ΠΑΥΛΟΣ , γιός της 25 ἐτῶν(ἀριστερός)
ΑΝΔΡΕΑΣ , γιός της 25-30 ἐτῶν (δεξιός)

Δεύτερη οἰκογένεια:

ΠΑΤΕΡΑΣ
ΜΑΝΝΑ
ΙΣΜΗΝΗ, κόρης τους Ι8-20 ἐτῶν
ΠΕΡΙΚΛΗΣ,γιός τους 25-30 ἐτῶν (δεξιός)

Τρίτη οἰκογένεια:

ΜΑΝΝΑ
ΝΙΚΟΛΙΟΣ,γιός της 25 ἐτῶν περίπου (ἀριστερός)

Τετάρτη οἰκογένεια:

ΤΥΦΛΟΣ
ΤΑΣΙΑ, κόρη του Ι5-Ι7 ἐτῶν

ΤΑΚΗΣ, ἀρχηγός τῶν δεξιῶν

ΑΓΓΛΟΣ, ἀξιωματικός τοῦ Βρεττανικοῦ στρατοῦ

ΓΡΗΓΟΡΗΣ, ἡγέτης τῶν ἀνταρτῶν στόν Ἅη-Γιάννη

ΤΑΣΟΣ, στρατιώτης ἀπό τήν Ἀφρική.

ΑΡΧΗΦΥΛΑΞ

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ Ι^{ος} - ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ 2^{ος} - ΠΟΡΝΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ - ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ - ΜΟΥΣΙΚΟΙ (3-4)

ΑΝΤΑΡΤΕΣ - ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ - ΠΟΛΙΤΕΣ - ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ κ.λ.π.

ΤΙΤΛΟΙ:

Στόν ἦχο μπαίνει τό"ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ" (μόνο μουσική)τό όποῖο θά συνδέση ήχητικά καί σέ ὅλη τήν διάρκειά του τίς σκηνές τῶν τίτλων.

Ἀπό τό μαῦρο καί σέ FONDU ἀντί-στροφο ἀνοίγει ἡ εἰκόνα ἡ ὁποία σέ ὅλη τήν διάρκειαν πού περνοῦν οἱ τίτλοι περιγράφει μέ τρόπο μεγαλιώδη κι ὅσο γίνεται πιό χα-ρακτηριστικό τήν 'Ελληνική φύση, τό 'Ελληνικό τοπίο.

Τό χάρωμα τοῦ ἥλιου, οἱ ἄγ-ριες βουνοκορφές, τά δαντελλωτά ἀκρογιάλια,οἱ ἀπέραντες θάλασσες, οἱ καταπράσινες κοιλάδες, τά ξε-ρά ἡλιοκαμμένα βράχια, τό χῶμα, τό νερό. "Ολα αὐτά κάτω ἀπό κατα-γάλανο οὐρανό καί τόν λαμπερό τόν ἥλιο.

Λήψεις μεγαλιώδης σέ ἀργή,τε-λετουργική κίνηση τῆς μηχανῆς καί μεγάλη διάρκεια πού προσδίδουν ἐπι-

βλητικότητα καί ἔμφαση.

Ἡ ἐναλλαγή αὐτῶν τῶν εἰκόνων ἀκολουθεῖ τήν ἁρμονικότητα καί τά περάσματα τῆς μουσικῆς ἀποκτόντας κάτι ἀπό τόν ρυθμό της.

Πάνω σέ τέτοιες εἰκόνες καί μέ τό σύστημα τῆς διπλοτυπίας πέφτουν οἱ ἀρχικοί τίτλοι τῆς ταινίας, διαρκοῦν δέ ὅσο καί ἡ διάρκεια τοῦ μουσικοῦ κομματιοῦ πού συνοδεύει.

Τέλος τῶν τίτλων.

Ἡ μουσική τελειώνει καί τήν διαδέχεται ἠχητικό ἦχος ἀπό μηχανοκίνητα τά ὁποῖα κινοῦνται ἀπό μακρινή ἀπόσταση πλησιάζοντας. Αὐτός ὁ ἦχος θά παραμείνη σάν ἠχητικό φόντο στίς σκηνές πού ἀκολουθοῦν καί μέχρι τῆς στιγμῆς πού ἀρχίζουν οἱ μάχες. Πέρα ἀπό αὐτό τό φόντο οἱ ἄλλοι φυσικοί ἦχοι τῶν σκηνῶν θά ἀκουσθοῦν σέ πρῶτο ἠχητικό πλάνο.

Πράγματι ὁ τελευταῖος τίτλος περνάει κι ἀπομένει στήν εἰκόνα ἕνα ξερό κι ἡλιοκαμμένο ὀρεινό τοπίο. Στόν ὀρεινό χωματόδρομο πού

τό διασχίζει, μιά σημαντική μηχανοκίνητη φάλαγγα Γερμανών ξεπροβάλει άπό κάποια στροφή καθώς κατεβαίνει τόν δρόμο...

Μπροστά μερικοί μοτοσικλετιστές, (2-3) μετά ένα τεθωρακισμένο όχημα μέ βαρύ όπλισμό, κατόπιν άρκετά (5-6) καμιόνια φορτωμένα μέ Γερμανούς στρατιώτες καί στό τέλος ένα δεύτερο τεθωρακισμένο σάν όπισθοφυλακή.

Σέ μπροστινό πλάνο τοῦ όρεινοῦ τοπίου μιά στενοπός μέ γεφύρι.

Δύο άγόρια κινοῦνται έκεῖ,είναι γρήγοροι κι άποτελεσματικοί, ό ένας φοράει γαλάζιο πουλόβερ κι ό άλλος κίτρινο.Είναι άπασχολημένοι πυρετώδης άπό τήν παγήδευση μέ δυναμίτη αύτοῦ τοῦ γεφυριοῦ...

Στούς τριγύρω λόφους μιά όμάδα άπό μαυροσκούφιδες άντάρτες ταμπουρωμένοι,έχουν στραμένα τά όπλα τους στό σημεῖο τῆς παγηδεύσεως.'Ανάμεσα σ'αύτούς καί μερικοί(3) πολυβολητές μέ βαρύτερα αύτόματα όπλα (ένας άπ'αύτούς κι ό Παῦλος)

Ἡ περιγραφή τῆς ὅλης τοποθεσίας καί τῶν ἐπί μέρους καταστάσεων γίνονται μ'ε τηλεφακό διατηρόντας ἔτσι τήν ἐντύπωση ὅτι πρόκειται γιά μιά ἐπισκόπηση μέ κυάλια ἀπό κά - ποιο παρατηρητήριο.

Ἀπό ἕνα ὕψωμα καί στήν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη θέση τῆς τοποθεσίας ἕνας Ἄγγλος ἀξιωματικός, ἕνας μαυροσκούφης ἀντάρτης κι ἕνα τρίτο πρόσωπο (ὁ Τάκης)παρακολουθοῦν τήν κατάσταση.

Οἱ εἰκόνες πού προηγήθηκαν εἶναι τά ὑποκειμενικά τοῦ Ἄγγλου ὁ ὁποῖος ἐγκαταλείπει τά κυάλια του ὑπευθυνόμενος στόν Τάκη σάν διερμηνέα.

ΑΓΓΛΟΣ:(στά 'Αγγλικά)
Ρώτησέ τον,πιστεύει ὅτι μπορεῖ νά ἐξοντώση τούς Γερμανούς μέ τούς ἄντρες πού διαθέτει;

ΤΑΚΗΣ: (στόν ἀντάρτη)
Τί λές; θά τά καταφέρωμε μέ τούς Γερμανούς.

Ἐγκαταλείπη κι ἐκεῖνος τά κυάλα του καί κάπως βαρύς κι ἀξύθυμος τοῦ ἀπαντάει.

ΑΝΤΑΡΤΗΣ:
Ἔτσι κι ἀλλιῶς οἱ δικοί σου

[redacted] ὅπως πού τό συνηθί-
ζουν δέν φάνικαν στό ραντεβοῦ...
Ὅτι μποροῦμε θά κάνουμε.

ΤΑΚΗΣ:(ἐκνευρισμένος)
Κάπου πολεμάνε κι αὐτοί, κάτι θά
τούς ἔτυχε... Ὅμως ἄλλο σοῦ ρω-
τάει ὁ Ἐγγλέζος, θ'ἀπαντήσῃς ;

ΑΝΤΑΡΤΗΣ:
Πές του ὅτι οἱ δυναμητιστές κι οἱ
πολυβοληετές εἶναι ἔμπειροι ἀπό τό
κλιμάκιο πόλης, θά κάνουν καλά
τήν δουλειά τους. Ὅταν τελειώσουν
αὐτοί οἱ ἄντρες μου θά τά βγάλουν
πέρα μέ τά ὑπόλοιπα.

Εἶπε αὐτά ὁ Ἀντάρτης καί βάλθη-
κε πάλι νά παρατηρῆ μέ τά κιυά -
λια του τήν κατάσταση στό πεδίο
τῆς μάχης.

Ὁ Τάκης μέ τόν Ἄγγλο ἀπο-
μακρύνονται λίγο καθώς μιλάνε

ΤΑΚΗΣ:(στά Ἀγγλικά)
Πιστεύει ὅτι θά τά καταφέρῃ... τό
πιστεύω κι'ἐγώ. Ὅμως ἐγώ πρέπει νά
φύγω τώρα, πρέπει νά βρῶ τούς δι-
κούς μου ἄντρες νά δῶ γιατί δέν
φτάσανε.

ΑΓΓΛΟΣ:(στά Ἀγγλικά)
Ἐντάξει λοιπόν, γειά σου καί καλή
τύχη.

'Ο Τάκης στό μεταξύ έχει καβαλήσει μιά μοτοσικλέτα πού ήταν άραγμένη έκεΐ κοντά καί τήν βάζη μπροστά...

ΤΑΚΗΣ: (στά 'Αγγλικά) Γειάσου.

μαρσάρει στήν μηχανή κι άπομακρύνεται γρήγορα πάνω στόν όρεινό χωματόδρομο.

'Η φάλαγγα τῶν Γερμανῶν έχει πλησιάσει πολύ τώρα κι έτοιμάζεται νά προσπεράση τό γιοφύρι."Ενας μοτοσικλετιστής άναπτύσει ταχύτητα καί τό περνάει πρῶτος,ρίχνει μιά έξεταστική καί πρόχειρη ματιά στόν περίγυρω καί φαίνεται δέν άντελήφθηκε τίποτε γιατί κάνει σῆμα στήν φάλαγγα ότι μπορεῖ νά συνεχίση τήν πορεία της.

"Οταν τό προπορευόμενο τεθωρακισμένο μπαίνει στήν γέφυρα μιά τερ'άστια έκριξη τό καταβροχθίζει μαζί μέ τό γιοφύρι,τούς μοτοσικλετιστές κι ένα ή δύο καμιόνια.Τεράστιο σύνεφο σηκώθηκε ή σκόνη κι ό άντίλαλος τῆς έκριξης άπλώθηκε σ' όλες τίς βουνοκορφές τριγύρω,ένῶ οί πυροβολισμοί άρχίσανε κι όλας δημιουργόντας πανδαιμόνιο

Ένα έντυπωσιακό έφέ έκρίξεως μεσολαβεϊ πολλαπλασιασμένο άπό τήν ήχό καί τόν άντίλαλο πού δημιουργεϊ τό περιβάλλον. Στήν συνέχεια έπικρατοϋν ήχοι μάχης άποτελούμενοι άπό πυροβολισμούς,πολυβολισμούς, έκρίξεις χειροβομβίδων, δυναμίτη κ.λ.π.

Οί Γερμανοί στάρτιώτες σπεύδουν νά έγκαταλείφουν τά καμίονια καί νά όχυρωθοϋν στίς παρυφές τοϋ δρόμου γιά νά άντιμετωπίσουν τήν έπίθεσι,στό μεταξύ όμως πολυάριθμοι πέφτουν, οί πρωτοι νεκροί κάτω άπό τόν καταιγησμό πυρών τόν ό-ποϊο δέχονται.

Άλλεπάλληλ α κορμιά πέφτουν καί ή μάχη κρατάει έπί ένα διάστημα, οί περισσότεροι Γερμανοί έχουν έξοντωθεϊ καί όσοι άκόμα γλύτωσαν έχουν καθηλωθεϊ κάτω άπό τήν ύπεροχή τών άνταρτών.Παρ'όλα αύτά μιά έστία άντιστάσεώς τους έπιμένει κι αύτή φαίνεται πολύ έπικίνδυνη,είναι τό τεθωρακισμένο τής όπισθοφυλακής πού μέ τήν όρματωσιά του άντιστέκεται καί μετά τόν πρώτο αίφνιδιασμό άρχι-

σε τώρα νά ἰσοφαρίζει μέ τό πυρό του τό πυρό τῶν ἄλλων.

Τό σιδηρόφρακτο μηχάνημα προκάλεσε κι ὅλας μερικά θύματα μεταξύ τῶν ἀνταρτῶν, ἄρχισε νά τούς κάμπτη καί κυριάρχησε μέ τούς βαρύς πολυβολισμούς του στό ἠχητικό πεδίο.

Τότε τά παιδιά μέ τό χρωματιστό πουλόβερ (οἱ δυναμίτες) ἀναλαμβάνουν παράλληλη δράση.Πλησιάζουν ὅσο περισσότερο γίνεται,ὁ ἕνας δημιουργεῖκάλυψη μέ σειρά ἐκρίξεων πού προκαλεῖ πετόντας στελέχη ἀπό δυναμίτη κι ἀποκόβει τό τεθωρακισμένο ἀπό τούς Γερμανούς ὁπλίτες, ἐνῶ ὁ δεύτερος φροντίζει νά τό πλησιάσῃ σέ ἀκτίνα βολῆς χειρός. Πράγματι τό κατάφεραν, ἕνα στέλεχος δυναμίτη πέφτει στό ἐσωτερικό τοῦ τεθωρακισμένου πού μετά τήν ἔκριξη βουβάθηκε.

Κάθε οὐσιαστική ἀντίσταση ἀπό πλευρᾶς τῶν Γερμανῶν σταμάτησε. Μιά ὁμάδα ἀπό ἔφιππους μαυροσκούφηδες ἀντάρτες ἐξιρμοῦν στό χῶρο μέ τό σπαθί στό χέρι καί ἁλωνίζουν τόν τόπο μέ τό ἄλογό τους ἐξουδετερώντας καί τούς τελευταίους πού θέλουν ἀκόμα νά ἀντιστέκωνται.-

'Η σκηνή πού ἀκολουθεῖ συνοδεύεται ἠχητικά μόνο ἀπό τούς φυσικούς ἤχους πού δικαιολογεῖ ἡ δράση.

Μερικοί ἀπό τούς ἔφιππους ἀντάρτες ἐμφανίζονται πάνω στούς λόφους πού περιστοιχίζουν μιά μικρή καταπράσινη κοιλάδα. 'Ο καθ' ἕνας ἀπό αὐτούς ἔχει ἀνεβασμένο στό πίσω μέρος το~υ ἀλόγου του ἀπό ἕναν τοῦ κλιμακίου τῆς πόλης,τούς δύο δυναμητιστές,τούς τρεῖς πολυβολητές ὅπως ἐπίσης καί τόν"Αγγλο ἀξιωματικό.

Στό κέντρο τῆς μικρῆς αὐτῆς κοιλάδας, μιά ἀτμομηχανή σέρνει τά λιγοστά βαγόνια της. Οἱ ἔφιπποι ἔρχονται σέ συνάντηση τοῦ τραίνου, ἐνῶ ὁ μηχανοδηγός ἐνθουσιάζεται καθώς τούς ἀντικρίζει.'Ανακόπτει ταχύτητα καί σφυρίζει ἐπαναληπτικά ἐνῶ ταυτόχρονα χειρονομεῖ καί χοροπηδάει...

ΜΗΧΑΝΟΔΗΓΟΣ: (φωνάζει)
Γειά σας ἀγόρια μου.... Γειά σας Παλληκάρια μου.

Οἱ ἐπιβάτες ἀπό τά βαγόνια, κόσμος ἐπαρχιώτικος καί ἔντονα λαϊκός, καθώς ἀντιλαμβάνονται τούς ἐπισκέπτες ἐνθουσιάζονται κι αὐτοί καί κρεμιοῦνται στά παράθυρα νά τούς προϋπαντήσουν μέ ζητοκραυγές καί ἔντονες χειρονομίες.

Διάφορες ἐπεφήμιες τοῦ πλήθους...

Καθώς οἱ μαυροσκοῦφιδες καλπάζουν παράλληλα στό τραῖνο, οἱ συνεπιβάτες τους ἐγκαταλείπουν τά ὀπίσθια τῶν ἀλόγων γιά νά ἐπιβιβασθοῦν ἐν κινήσει καί ἐπιβοηθούμενοι ἀπό τόν κόσμο. Ἔτσι ἐπιβιβάζεται ὅλο τό κλιμάκιο τῆς πόλης, ὁ Ἐγγλέζος καί μαζί μ'αὐτούς κι ὁ καμουφλαρισμένος ὁπλισμός τους.

Μιά γυναῖκα ἐπιμένει ἔντονα καί δίνει σ'ἕναν μαυροσκοῦφη τό καλάθι της μέ τό λιγοστό φαΐ καί τίς εὐχές της. Τό ἴδιο κάνουν κι ἄλλοι ἐπιβάτες τῶν ὁποίων οἱ ἔντονες ἐκδηλώσεις δείχνουν πόσο ἀξιαγάπητοι τούς εἶναι αὐτοί οἱ ἔφιπποι. Ἀφοῦ τελείωσε ἡ ἐπιβίβαση, οἱ καβαλάρηδες ἀπομακρύνονται ἀνταλλάσοντας χαιρετισμούς καί χα-

μόγελα μέ τόν ένθουσιασμένο κόσμο, ό μηχανοδηγός σφυρίζει κι αύτός σέ τελευταΐο χαιρετισμό.

"Ηχοι άπό χάντρες κομπολογιοΰ καθώς πέφτουν...

Στήν διασταύρωση τής σιδηροδρομι-κ"ης γραμμής μ'ένων έξοχικό δρόμο καί μέσα στό φυλάκιο(κιόσκι) πού βρίσκεται έκεΐ, ένας άνθρωπος περιμένει. Στά χέρια του μετράει τίς χάντρες άπό ένα κομπολόϊ... Τό τραΐνο έρχεται διατρέχοντας τίς σιδηροτροχιές...

Οί χάντρες έξακολουθοΰν νά πέφτουν στό κομπολόϊ κι όταν ή είκόνα άνεβαίνει στό πρόσωπο αύ-τοΰ τοΰ άνθρώπου, έκεΐνο είναι σκεπασμένο μ'ε μιά μαύρη κουκού-λα πού έχει δύο τρύπες στή θέση τών ματιών.

Μετά τήν θέα τής μάσκας στόν ήχο μπαίνει τό πένθημο,σπαραχτικό κομ-μάτι σέ σόλο κλαρίνο καί σαντούρι. Αύτό διαρκεΐ μέχρι τήν άφιξη τοΰ τραίνου.-

Στήν τοποθεσία αύτή τής διασταύ-ρωσις, ένα τμήμα Γερμανών στρατι-ωτών κάνει μπλόκο φράζοντας τίς γραμμές μ'ένα καμιόνι καί όχυρώ-

νοντας τόν περίγυρο μέ ὁπλίτες καί πολυβολητές. Ἕνας ἀξιωματικός δίνει ὁδηγίες κι ἐπιβλέπει τήν προετοιμασία.

Σέ λίγο ὁ ἀξιωματικός ἔρχεται νά σταθῆ μπροστά στήν Μάσκα. Ἐκεῖνον δείχνει ἀτάραχος κάτω ἀπό τό σκεπασμένο του πρόσωπο ἐνῶ τά δάχτυλά του δέν σταματοῦν νά μετροῦν ρυθμικά τίς χάντρες. Ὁ Γερμανός τόν ἀτενίζει μιά συνά κομπολόϊ μιά στό πρόσωπο μέ κάποια ὑπεροψία ἀλλά κι ἕνα ἐρωτηματικό συγχρόνως.

Ἕνα σφύριγμα τραίνου ἀκούγεται ἀπό μακριά.

Μεταλλικό σφύριγμα ἀπό τῆς ρόδες τοῦ τραίνου καθώς φρενάρει.

Ἀναστατωμένος ὁ μηχανοδηγός καθώς ἀντιλήφθηκε τό μπλόκο, ἐπιχειρεῖ νά ἀνακόψῃ ταχύτητα. Μέσα στά βαγόνια οἱ ἐπιβάτες κλονίζονται ἀπό τό φρενάρισμα ἐνῶ ἕνας ψίθυρος πανικοῦ διατρέχει ἀπό στόμα, σέ στόμα...

ΔΙΑΦΟΡΟΙ:

Μπλόκο - οἱ Γερμανοί,μπλόκο-Μπλόκο κ.λ.π.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κλιμακίου πόλης κινητοποιοῦνται. Ὁ Παῦλος ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἡγεῖται τῆς ἀποστολῆς, κινεῖται γρήγορα μέσα στό ἀνήσυχο πλῆθος καί κάτι λέει στούς ἀνθρώπους του οἱ ὁποῖοι κινητοποιοῦνται κι αὐτοί ἕνας, ἕνας. Ἔρχεται στούς δυναμητιστές μέ τό μεγάλο καί κίτρινο πουλόβερ καί τούς ἐξηγεῖ σύντομα τό σχέδιο.

ΠΑΥΛΟΣ: (χαμηλόφωνα καί γρήγορα) Οἱ πολυβολητές θά ἐπιχειρήσωμε ἔξοδο, νά σπάσουμε τίς γραμμές καί νά φυγαδεύσουμε τόν Ἐγγλέζο. Ἐσεῖς οἱ δύο προσπαθεῖστε νά περάσετε ἀπαρατήρητοι μέσα στό πλῆθος χωρισμένοι ἔχουμε περισσότερες ἐλπίδες. Ἡ δική μας ἔφοδος θάναι ἀντιπερισπασμός καί θά σᾶς βοηθήση ... Καλή τύχη.

Τό εἶπε αὐτό σάν νά σκεφτόταν καί κατέστρωνε κι ὁ ἴδιος τό σχέδιο τόν. Τούς χτυπάει στόν ὦμο καί σπεύδει πρός τό πίσω μέρος τοῦ τραίνου παίρνοντας μαζί ἕνα σακκίδιο μέ δυναμίτη.

Ἐκεῖ στό τελευταῖο ἄκρο τοῦ τραίνου συναντάει τούς συντρόφους του καί τόν Ἄγγλο, ὅλοι μαζί ξεσκεπάζουν τόν ὁπλισμό τους καί.

ὁπλίζονται.

Τό τραῖνο ἔχει πλησιάσει πολύ τώρα κι ἔχει ἀνακόψει πολύ τήν ταχύτητά του.

'Ο Παῦλος χτυπάει τόν ἕνα πολυβολητή στό μπράτσο.

ΠΑΥΛΟΣ:

Πήδα.

'Εκεῖνος πηδάει,κυλιέται κατάχαμα, ὀχυρώνεται προχείρως πίσω ἀπό τίς γραμμές κι ἀνοίγει πῦρ πολυβολόντας σέ μιά κατεύθυνση.

Ἦχοι μάχης.

Σχεδόν συγχρόνως ὁ Παῦλος ἀνοίγει πῦρ μέ τό βαρύ πολυβόλο του καί πρός τήν ἀντίθετη πλευρά τοῦ προηγουμένου δημιουργόντας ἔτσι κάλυψει κι ἀπό τίς δύο μεριές τοῦ τραίνου.

Οἱ Γερμανοί ἀπαντοῦν ἀμέσως στά πυρά...

'Ο Ἄγγλος πηδάει μ'ἕνα πιστόλι στό χέρι συνοδευόμενος ἀπό τόν τρίτο πολυβολητή πού φέρνει ἐλαφρύ αὐτόματο ὅπλο. Κι οἱ δύο τους τρέχουν νά διαφύγουν πυροβολόντας εὐθεία μπροστά.

'Απ'ὅλες τίς πλευρές καταιγισμός πυρῶν δημιουργεῖ τό πανδαιμόνιο...

Μιά σφαίρα βρίσκει στό χέρι τόν 'Εγγλ'εζο καί τόν πετάει κάτω, ό συνοδός του άνακόπτει νά τόν βοηθήση άλλά μιά ριπή τόν γαζώνει άνελέητα καί τόν άφίνει έπί τόπου.

'Ο Παύλος πού άντιλαμβάνεται τήν κατάσταση έξαπολύει τό σαννήδιο μέ τόύς δυναμήτες στήν κατεύθυνση τοῦ πιό ίσχυροῦ Γερμανικοῦ πολυβολίου,κατόπιν πυροβολεῖ έπάνω του. Μιά μεγάλη έκριξη άκολουθεῖ ένῶ ό Παῦλος έπιχειρεῖ έξοδο άπό τό τραῖνο πολυβολόντας άδιάκοπα μέ τό βαρύ μπρένт πού κουβαλάει.

'Η έκριξη άδυνάτισε τά πυρά τῶν Γερμανῶν πράγμα πού έπιτρέπει περιθώρια άποχώρησης.

'Ο "Αγγλος τρέχει σκυφτός καί πληγωμένος. 'Ο Παῦλος ύποχωρεῖ πολυβολόντας άδιάκοπα. 'Ο άλλος πολυβολητής άφ'ηνει τό πόστο του κι αύτός όπισθοχωρόντας καί πολυβολόντας.

Παρ'όλα αύτά τά πυρά τῶν Γερμανῶν είναι πυκνά. 'Ο "Αγγλος καί ό Παῦλος καταφέρνουν νά διαφύγουν άλλά ό τρίρος πο'υ άσκεῖ κάλυφη όπισθοχωρήσεως γαζώνεται κυριολεκτικά άπό τά συγκεντρωμένα πυρά τῶν Γερμανῶν

Οί έκκωφαντικοί ήχοι μάχης σταμάτησαν.

'Ο Γερμανός άξιωματικός περιδιαβαίνει κατά μήκος τῶν βαγονιῶν έστηρόντας τήν έκκένωση τοῦ τραίνου άπό έπιβάτες.Μέ τήν γνωστή κτηνωδία τους οἱ Γερμανοί στρατιῶτες σπρόχνουν ἔξω τόν πανικοβλημένο κόσμο καί τούς ὑποχρεώνουν νά πέσουν άνάσκελα στό ἔδαφος μέ τά χέρια σταυρωμένα πάνω στό κεφάλι. 'Ανάμεσα σ'δλους καί τά δυό παιδιά μέ τά χρωματιστά πουλόβερ.

Στήν διάρκεια αὐτή ἦχοι κι ἐπιφωνήματα τρόμου ἐπικρατοῦν, ὅπως έπίσης κι οἱ αὐταρχικές προσαγές τῶν Γερμανῶν στρατιωτῶν.

'Ο Γερμανός άξιωματικός ἔρχεται νά σταθῆ μπροστά στό κιόσκι.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ: (σέ σπασμένα 'Αγγλικά) Είναι ἡ σειρά σου τώρα.

'Η Μάσκα ρίχνει τό κομπολόϊ του σέ μιά γωνιά καί βγαίνει άμίλητος άπό τό φυλάκιο.

'Ο ἦχος γεμίζει πάλι άπό τήν πένθημη καί τραγική μουσική σέ σόλο κλαρίνο καί σαντοῦρι...

'Η Μάσκα συνοδευόμενος άπό τόν άξιωματικό περιδιαβαίνει άργά καί κατά μήκος τῶν γραμμῶν. "Ετσι ποὑ

οἱ γραμμές εἶναι ὑπερυφωμένες διακρίνει καλά τό κάθε ἄτομο πού εἶναι ξαπλωμένο κάτω ἀπό τά πόδια του. Ἀνάμεσα σ'ὅλους τούς ἐπιβάτες ἡ Μάσκα δύο φορές σήκωσε τό δάχτυλο σέ διαφορετικά σημεῖα κι ἔδειξε ἕναν μέ κίτρινο πουλόβερ κι ἕναν μέ γαλάζιο.

Ἡ μουσική σβύνει ἀργά...

Καθώς ἡ Μάσκα κι ὁ ἀξιωματικός ἀπομακρίνονται ἀπό τόν τόπο πού ἔγινε τό μπλόκο.

ΜΑΣΚΑ: (στά 'Αγγλικά)
Τί σκοπεύεις νά κάνης τώρα;

ΓΕΡΜΑΝΟΣ: (μέ σπασμένα 'Αγγλικά)
Θά ἐκτελέσω δέκα ἀπό τούς ἐπιβάτες γιά παραδειγματισμό. Κιά τούς ἄλλους δύο τούς ἐπιφυλάσσω θεαματικώτερη τύχη.

Ἡ Μάσκα τραβάει τήν κουκούλα του καί τήν βάζει στά χέρια τοῦ Γερμανοῦ. Τό πρόσωπό τοῦ Τάκη ἀποκαλύφθηκε ἀπ'αὐτό τό ξεσκέπασμα καί μοιάζει παρ'ὅλα αὐτά δυσαρεστημένο. Ὁ Γερμανός παραξενεμένος ἀπό τήν ἀντίδραση τοῦ Τάκη, τέλος τοῦ χαμογελάει,τοῦ δίνει μιά χαϊ-

δευτικά μέ τήν κουκούλα κι άπομακρύνεται.

'Ο Τόκης βάζει μπροστά τήν μοτοσυκλέτα του, ρίχνει μιά τελευταία ματιά πίσω του, κατεβάζει τά μεγάλα ματογυάλια στά μάτια του κι άπομακρύνεται πάνω στόν έξοχικό δρόμο.

"Οταν πλέον είναι μακριά κι ό ήχος τῆς μηχανῆς έσβυσε μιά όμοβροντιά άκούστηκε (OF) άπό τήν έκτ΄ελεση τῶν άμοίρων...

Χαράματα στ΄α περίχωρα έπαρχιακῆς πόλης. Τό έσωτερικό ένός έξοχικοῦ λαϊκοῦ σπιτιοῦ.

'Από έξω φθάνει ό άπόηχος στρατιωτικῶν μηχανοκινήτων τά όποῖα πλησιάζουν κι έρχονται νά σταθμεύσου έξω άπό τό σπίτι.

Στό μεταξύ ή εἰκόνα περιγράφει αύτό τό σπιτικό τό όποῖο έχει διακόσμηση λιτή, έπιπλα παλιάλαϊκά, λίγα λουλούδια, ένα τζάκι, μερικά φροῦτα στό τραπέζι κ.λ.π. Σπίτι έπαρχιώτικο καί παστρικό μέσα στό όποῖο τέσσε-

ρα στόμα κυμοῦνται, μιά κόρη ἡ Τασία (15 χρονῶν περίπου), ἡ γιαγιά της καί δίπλα στόν ἄλλο χῶρο ὁ πατέρας καί ἡ μάνα της. Σ'αὐτή τήν διάρκεια κι ἀνάμεσα ἀπό τζάμια καί παράθυρόφυλλα διακρίνονται Γερμανοί στρατιῶτες οἱ ὁποῖοι ἀποβιβάζονται καί κινοῦνται γρήγορα περικυκλώνοντας τό σπίτι. Ἡ ἄφιξη αὐτή τῶν ξένων δέν ξύπνησε τούς κοιμισμένους.

Ξάφνου τεράστιες φλόγες ξεπηδοῦν ἀπό παντοῦ, ἀπό τά παράθυρα, τίς πόρτες, τά ταβάνια ἤ τά πατώματα. Γρήγορα ἡ φωτιά ξαπλώνεται καί οἱ καπνοί πνίγουν τόν τόπον ὅλο...

Πρώτη ξυπνάει ἡ Τασία μισοπνιγμένη, καθώς συνέρχεται μέ προσπάθεια γουρνώνει τά μάτια της στίς φλόγες καί ἄναρθρες κραυγές βγαίνουν ἀπό τό στόμα της. Μέ δυσκολία καί πανικοβλημένη πάει νά μπῆ στό δωμάτιο τοῦ πατέρα της ἀλλά τό πόμολο τῆς πόρτας τῆς ἔκαψε τό χέρι. Ἀπελπισμένη τρέχει στήν γιαγιάτης τήν ὁποία τραντάζει, ἀλλά ἐκείνη εἶναι ἤδη ξύπνια

καί ψυχορραγάη βγάζοντας άφρούς στό στόμα της άπό τήν άσφυξία, είναι άν'ικανη νά άντιδράση καί στό τέλος μένει άψυχη. στά χέρια τής έγγονής της. Σέ κατάσταση ύστερίας ή Τασία άρπάζει ένα ξύλο άπό τό τζάκι κι άπελπισμένη βροντάει τήν πόρτα τοῦ πατέρα της...

Μέσα στό δωμάτιο τό άντρόγυνο λιπόθυμο πάνω στό κρεβάτι ζωσμένο άπό τίς φλόγες καί τούς άποπνιχτικούς καπνούς.

(OF) άκούγονται οί χτύποι τής Τασίας πίσω στήν πόρτα.

Ό άντρας κουνιέται κάπως, συνέρχεται λίγο καί σέ ύστατη προσπάθεια πέφτει άπό τό κρεβάτι πού άρχισε ήδη ν'α φλέγεται. Πνιγμένος σέρνεται καί σπάει τό τζάμια νά μπῆ λίγος 'έρας, άνάσανε λίγο κι όταν γύρισε ΐδε τ'ν γυναίκα του νά λαμπαδιάζη μαζί μέ τό κρεβάτι. Μουγκρί - ζοντας πέφτει μέσα στίς φλόγες, τήν άγκαλιάζει σφικτά καί τήν σέρνει έξω άπό τό κρεβάτι γιά νά κυλήστοῦν κι οί δύο σάνκα-

μπάδες πάνω στό πάτωμα.

Ἡ Τασία δέν ἀντέχει ἄλλο νά περιμένη ἐκεῖ καί σάν ἀγρίμι ψάχνει διέξοδο γιά νά γλυτώση. Μιά πόρτα γκρεμίζεται καί βγαίνει, ἀνάμεσα ἀπό φλεγόμενα ἀντικείμενα καί πυκνούς καπνούς δρασκελίζει ἕνα παράθυρο καί βρ΄ισκεται στόν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ πού φλέγεται κι αὐτός. Καθώς πάει νά ξεφύγη όριστικά ἕνα ἐξαγριωμένο λυκόσκυλο κόντεψε νά τήν κοματιάση,ὁ γκεσταμπίτης πού τό κρατάει ἀπό τό λουρί τό ἀμολάει ἐπάνω της καί τήν ἀναγκάζει νά ξαναμπῆ στίς φλόγες. Τρέχει ἀπό ἄλλοῦ ἀλλά ἕνας δεύτερος Γερμανός τήν σπρώχνει μέ τό ὅπλο του πάνω στούς φλεγόμενους θάμνους. Ἕνας ἄλλος τήν πυροβολεῖ πιό πέρα κι ἕνας ἀκόμη τίς ρίχνει μιά ριπή μέ τό αὐτόματο, τότε καταλαβαίνει ὅτι ἔτσι ποὖναι περικυκλωμένη δέν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος ἀπό τήν ἴδια τήν κόλαση τῆς φωτιᾶς. Τραβήχτηκε σέ μιά γωνιά τοῦ σπιτιοῦ χτισμένη ἀπό πέτρα καί προφυλαγμέ-

νη κάπως ἀπό τίς φλόγες κι ἐκεῖ κούρνιασε...

Στό μέρος αὐτό κατόρθωσε νά φτάση κι ὁ πατέρας της σέρνοντας τό κουφάρι τῆς γυναῖκας του.Πάει νά τούς βοηθήση ἡ Τασία,νά σβύση τά φλεγόμενα ροῦχα τους καί τότε ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ μάνα της δέν ζῆ πιά.

ΤΑΣΙΑ:(σπαραχτικά)
Πατέρα ... Πατέρα

'Αλλά ἐκεῖνος παραμορφωμένος ἀπό τά ἐγκαύματα δέν ἀντιδρᾶ,γονατισμένος κατάχαμα στέκει χωρίς νά βλέπη. 'Εκείνη τότε κατάλαβε...

ΤΑΣΙΑ: (ἀκόμα πιό ἀπελπισμένα)
Πατέρα...

ἐκεῖνος μένει πάντα ἀσάλευτος μέ δύο μαῦρες τρύπες γιά μάτια.

"Ενας ἠχητικός ἤ μουσικός τονισμός βασισμένος σέ ἐπαναληπτικούς κρότους ἀκοκορυφώνη τήν τραγικότητα τῆς τελευταίας εἰκόνας μέ τόν τυφλό πατέρα.

Γενική ὄψη τοῦ ἐξωχικοῦ σπιτιοῦ κατεριπωμένου ἀπό τήν φωτιά, ἡ

εἰκόνα ἐγκαταλείπει τὸ σπίτι μὲ πανοραμί γιὰ νὰ δώση μιὰ γενικὴ ὄψη τῆς ἐπαρχιακῆς πόλης.

'Ανάμεσα ἀπὸ σιδηροτροχιὲς ἡ Τασία ὁδηγεῖ τὸν πατέρα της μὲ κατεύθυνση τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Περπατᾶνε παράλληλα σὲ μιὰ σταθμευμένη ἁμαξοστοιχία, σιδηρόφραχτη,ὅ - που στὰ μικρὰ ἀνοίγματα ποὺ ὑπάρχουν ἀπελπισμένα πρόσωπα φαίνονται, χέρια κοκκαλιασμένα ἐξέχουν ζητῶντας βοήθεια, τραγικὲς ὑπάρξεως συσωρευμένες μὲ κατεύθυνση τὸν ἄγνωστο
βορρᾶ. Κατὰ διαστήματα καὶ πάνω στὸ τραῖνο εἶναι ἐγκατεστημένοι Γερμανοὶ πολυβολητές, φρουροὶ τοῦ ἀνθρώπινου φορτίου τους. 'Η μικρὴ Τασία πέρνει ἀπὸ τὸ χέρι τὸν πατέρα της καὶ τὰ γουρλωμένα μάτια της ρουφᾶνε μὲ τρόμο τὶς εἰκόνες αὐτὲς ποὺ τὴν μαγνητίζουν μὲ τὴν ἀβάσταχτη τραγικότητά τους.

Στὸ πέρασμα αὐτὸ παράλληλα στὴν ἁμαξοστοιχεία κανένας ρεαλιστικὸς ἦχος δὲν ἀκούγεται παρὰ μόνον ἕνα ¢-σφύριγμα ποὺ δίνει τὸν ἀπάνθρωπο παραλογισμὸ τῆς κατάστασης.

φτάνοντας στόν σταθμό πλήθος εἶναι μαγεμένος ὁ κόσμος καί χάσκει σ'ἕνα ἄλλο θέαμα ἀβάσταχτο αὐτό. Στό ἀντίκρυσμα ἡ Τασία ἐγκαταλείπει τόν τυφλό, ἀλαφιασμένη διασχίζει μέ δυσκολία τό ἀκούνητο πλῆθος κι ἔρχεται ἀπό κοντά ν'ἀντικρύση δυό κρεμασμένους νέους, τόν ἕναν ἀπέναντι ἄλλο. Ὁ ἕνας φοράει κίτρινο πουλόβερ κι'ὁ ἄλλος γαλάζιο.

Τά μάτια της τρέχουν ἀσταμάτητα καθώς κινεῖται ἀδήμονη ἀνάμεσα στούςδύο κρεμασμένους πούχουν τά κεφάλια ξεσκέπαστα καί τά νεανικά τους πρόσωπα παραμορφωμένα ἀπό τόν πνιγμό. Πού καί πού οἱ Γερμανοί φρουροί σπρώχνουν τό κορίτσι ν'ἀπομακρυνθῆ, μά ἐκεῖνο βρίσκει ἀκόμα μίαν εὐκαιρία νά περιεργασθῆ τούς δύο νέους μέ βλέμμα πού δέν πιστεύει τό θέαμα,μέ σπαραγμό ἀνείπωτο καί βουβό.

Ὁ Γέρος-Τυφλός ἀπόμεινε μόνος του ἀπόχαμένος ἀνάμεσα στό πλῆθος καί μόνος αὐτός ἀκούγεται ἀνάμεσα στούς ἄλλους πού παραμένουν βουβοί...

ΤΥΦΛΟΣ:

Τσία.. . Πούσαι κόρη μου; ...

Πούσαι Τσία; ...

Μπουσουλόντας πάνω στόν κόσμο ρωτάει μιά κυρά νά του πῆ τ'ι συμβαίνει μιά καί διαισθάνεται τό κακό πού υπάρχει σ'αυτόν τόν τόπο.

ΤΥΦΛΟΑ:

Τί γίνεται έδῶ; γιατί μαζεύτηκε ὁ κόσμος καί περιμένει;

ΚΥΡΑ:

Εύτυχισμένος πούσαι τυφλός άνθρωπέ μου, καλλίτερα τύφλα καί σκοτάδι παρά αυτά πού βλέπουν τά μάτια μας στίς μέρες μας.

ΤΥΦΛΟΣ: (έπιμένει)

Πές μου τί είναι, τί τρέχει;

ΚΥΡΑ:

Δυό άγόρια κρεμάσανε οί Γερμανοί, παιδιά σχεδόν π'άκόμα δέν άφήκαν τό βυζί τῆς μάνας του(... αυτά τά κρεμάσανε.

ΤΥΦΛΟΣ: (έπιμένει ἔντονα)

Ξέρεις ποιοί είναι; πῶς τούς λένε.

ΚΥΡΑ:

Δέν ξέρω... Τί τά θές τά όνόματα,

τόσοι πο΄υ πεθαίνουν κάθε μέρα
τί άξία νάχη τόνομα...

Ἡ εικόνα σβύνει μέ φοντύ στό μαῦρο.

ΑΘΗΝΑ 1944

Αὐτός ὁ τίτλος πέφτει πάνω σέ γενική ὄψη τῆς Ἀθήνας τοῦ 44

Ὁ ἦχος γεμίζει ἀπό ἀλαλαγμούς καί ζητωκραυγές πλήθους πού ἀνάμικτες μέ μουσικά μοτίβα καί τραγούδια τῆς ἐποχῆς (Γιουπι-για-για κλπ.) σχηματίζουν τό ἠχητικό φόντο στίς εἰκόνες πού ἀκολουθοῦν.
Ἡ μίξη αὐτή ἤχων καί μοτίβων ἔχει ὑποστεῖ μίαν ἐργαστηριακή παραφθορά δίνοντας ἔτσι μιά γεύση ἀριθμίας στό ξέσπασμα χαρᾶς κι ἐνθουσιώδους πανηγυρισμοῦ πού περιγράφουν οἱ εἰκόνες.

Ἡ σύντομη πράξη πού μεσολαβεῖ ἀπό κινηματογραφημένα ἐπίκαιρα-ντοκουμέντα τῆς ἐποχῆς, ἀποδίδει τήν ἀτμόσφαιρα πού ἐπικράτησε κατά τήν ἀπελευθέρωση μέ μαγικές κινητοποιήσεις ξεσπάσματα χαρᾶς ἤ φρενήρους ἐν-

θουσιασμοῦ, ἡρωποίηση τῶν συμμάχων καί τῶν ἐν γένει πολεμιστῶν κ.ὅ. 'Ακόμα μεταθέτει τό σκηνικό δράσης ἀπό τήν κατοχή στήν περίοδο πού ἀκολούθησε τήν ἀπελευθέρωση καί πιό συγκεκριμένα στήν περιοχή τῆς 'Αθήνας.

(Σέ πρῶτο ἠχητικό πλάνο ἕνα σύντομο σχόλιο ἀναφέρει).

ΦΩΝΗ:

Τό τέλος στίς ἄπειρες καταστροφές καί θυσίες τῆς περιόδου τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς πανηγύρισε ὁ 'Ελληνικός Λαός μέ τήν ἀπελευθέρωση. "Οπως στήν κάθε πρωτεύουσα, τήν κάθε πόλη καί χωριό τῆς Εὐρώπης ἔτσι κιοί "Ελληνες χαιρετήσανε μέ ξέφρενο ἐνθουσιασμό καί ντελήριο ἐκδηλώσεων τήν ἀναγέννηση τοῦ τόπου καί τό εἰρηνικό μέλλον στό ὁποῖο ἐλπίζανε. "Αν ὅμως ἡ ὑπόλοιπη Εὐρώπη γεύθηκε ἕνα τέτοιο μέλλον, μιά τέτοια ἀνταμοιβή στίς φοβερές δοκιμασίες της ἀπό τόν πόλεμο, γιά τούς "Ελληνες οἱ συμφορές δέν τελείωσαν. Τήν κατοχή ἀκολούθησε ἡ κατάρα τοῦ ἐμφυλίου πού ταλαιπωρεῖ ἀσταμάτη-

τα αὐτόν τόν βασανισμένο Λαό σάν μιά ἱστορική μοίρα, μιά μοίρα πού ὡς τόσο δέν εἶναι ἀνεξήγητη...

ΑΠΡΙΛΗΣ

Στήν περίοδο πού ἀκολουθεῖ κυριαρχεῖ στόν ἦχο τό τραγούδι "'Απρίλης". Σέ πρῶτο ἤ δεύτερο ἠχητικό πλάνο, μέ διακοπή καί ἐπαναλήψεις ἀνάλογα μέ τίς ἀνάγκες τῆς δράσης τό τραγούδι αὐτό χαρακτηρίζει καί χρωματίζει μέ τήν λυρικότητά του καί τήν λαϊκή του αἴσθηση τήν δράση καί τό περιβάλλον τῶν σκηνῶν τῆς γειτονιᾶς.

Στό κατώφλι μιᾶς λαϊκῆς μονοκατοικίας μιά ἡλικιωμένη γυναίκα ἡ κ. Σοφία (μάνα τοῦ Παύλου) καί μιά δεύτερη ἡλικιωμένη (μάνα τοῦ Νικολιοῦ) κάθονται ἐκεῖ καί πλέκουν.Πού καί πού κάτι λένε μεταξύ τους στό ὁποῖο δέν ἀκούγεται) καί κάποια λοξή ματιά τούς ξεφεύγει.....

Σέ παραδιπλανό σπίτ κάπως πιό πλούσιο, διόροφο καί μέ ἐξώστη χαγιάτι μπροστά σ'αὐτό,

μιά άλλη ήλικιωμένη γυναίκα κάθεται κι'αύτή καί πλέκει κι'άνταποδίδει τίς λοξές ματιές στίς γειτόνισες. Μαζί της κάθεται κι' ή κόρη της ή 'Ισμήνη,(20 χρονῶν περίπου) πού σκημένη πάνω στό κέντημά της δείχνει νά καταλαβαίνη τίς άντιδράσεις τῶν ήλικιωμένων πρᾶγμα πού τήν διασκεδάζει.

'Από τόν συνοικιακό δρόμο πλησιάζει μιά όμάδα άπό όργανοπαί - χτες. 'Ηλικιωμένες φάτσες μέ πολλά κοφήματα, ήλιοκαμένες, παρουσιαστικό χωριάτικο πού καθῶς βαδί - ζουν σταθερά έχουν κάτι τό βιβλικό στήν όψη κάποια τελετουργία. Στά χέρια τους ό καθ'ένας κρατάει τό όργανό του.

Διαβαίνουν τό μικρό γιοφύρι κι' έρχονται στήν ταβέρνα πούναι κεῖ κοντά καί πού φέρνει τήν έπι - γραφή "οίκογενειακή ταβέρνα Η ΕΛΛΑΔΑ". Ταβερνιάρης γκαρσόνια είναι άπασχολημένοι νά στρώνουν τό μαγαζί μέ τά ύπαίθρια τραπεζάκια,δυό μαστόροι κατασκευάζουν τήν έξέδρα τῆς μουσικῆς ένῶ ή κυρά τοῦ ταβερ-

νιάρη μέ τήν μικρή κόρη της κα-
ταγίνονται νά διακοσμοῦν τόν τό-
πο μέ γυρλάντες παρδαλές καί
χάρτινες σημαῖες. Ὁ ἐρχομός
τῶν μουσικῶν προκάλεσε αἴσθη-
σιν σ'ὅλους αὐτούς πού ἀφίνουν
ὁ καθένας μέ τήν σειρά του τήν ἀ-
πασχόλησή τους γιά νά τούς χαι -
ρετίσουν.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ:

Καλῶς τους, καλῶς τά παιδιά
(τούς προσφέρει καθίσματα)
Ἐλᾶτε, καθῆστε ἐδῶ στήν σκιά νά
ξαποστάσετε.
(φωνάζει στό γκαρσόνι)
Κώστα φέρε οὐζάκι γιά τά παιδιά,
γρήγορα....

Ἐκεῖνοι ἀκουμπᾶνε τά ὄργα-
να σέ μιά μεριά καί παίρνουν
θέσι στό τραπέζι τους.

Ὁ Κώστας φέρνει τά οὐζά-
κια καί ἡ εἰκόνα ἀνοίγει ἀπο-
καλύπτοντας ὅλο τό χῶρο τῆς
γειτονιᾶς ὅπου τά σπίτια τῆς
κ. Σοφίας, τῆς Ἰσμήνης, πιό
κεῖ ἡ οἰκογενειακή ταβέρνα, τό
γεφυράκι κ.τ.λ. Ἕνα ἰδιαίτερο
τόνο ἔχει ἡ γειτονιά καθώς εἶ-

ναι σημαιοστολισμένη, ἔχει τὴν ἀτμόσφαιρα ἐθνικῆς γιορτῆς.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει στὸ σπιτικό της κ. Σοφίας καὶ τὸ βλέμμα τῆς Ἰσμήνης καρφώνεται γεμᾶτο ἐνδιαφέρον.

Ἀπὸ μέσα βγαίνει ὁ Παῦλος, στὰ χέρια του κρατάει ἕνα κοντάρι μὲ ἀναρτημένη τὴν Ἑλληνικὴ σημαία, στέκη λίγο στὸ κατώφλι κοιτάζοντας κι᾽αὐτὸς τὴν Ἰσμήνη.

Ἐκείνη ξεχάστηκε νὰ τὸν χαζεύη καὶ σκύβει πάλι στὸ κέντημα ὅταν ἡ μάνα της τὴν σπρώχνει αὐστηρὴ γιὰ νὰ κοιτάη τὴν δουλειά της..

Ἡ κ. Σοφία κι᾽ἡ φίλη της σιγομουρμουρίζουν χαμογελαστές κι᾽ὁ Παῦλος φέρνει τὴν σημαία νὰ τὴν τοποθετήση στὴν ειδικὴ θέση ποὺ ἔχει τὸ σπίτι γι᾽αὐτὸν τὸν σκοπό. Καθὼς ἀπομακρύνεται φεύγοντας κάνει μιὰ χειρονομία στὰ κρυφὰ θέλοντας νὰ ἐπιβεβαιώση στὴν Ἰσμήνη τὸ προθύστερο ραντεβοῦ τους.

Ἕνα γελάκι τῆς ξέφυγε ἐκείνης

ἀπὸ τὴν κωμικὴ χειρονομία του, καὶ τὄπνιξε ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴν καταπληκτη κι'αὐστηρὴ ματιὰ τῆς μάνας της.

Πιὸ πέρα στὸν συνοικιακὸ δρόμο ἕνα τσοῦρμο παιδιὰ παίζουν κλεφτοπόλεμο, στὰ κεφάλια τους φορᾶνε κράνη Γερμανικὰ κι' εἶναι ὁπλισμένα μὲ σκουριασμένα παλιοπίστολα καὶ ζεύκται ξύλινα ὅπλα. Παραμονεύουν στὶς γωνιές, κυνηγοῦνται κι' ἀλληλοχτυπιοῦνται ἕνας ἀπ'αὐτοὺς σηκώνει τὸ δυσανάλογο μεγάλο γιὰ τὸ χέρι του πιστόλι, σημαδεύει καὶ πατάει τὴν σκανδάλη.

ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ: (φωνητικὸν ἐπιφώνημα) Πό.....

'Ο ἄνθρωπος ποὺ σημάδευε, ἕνας ἡλικιωμένος φορτωμένος μ'ἕνα δέχτι φώνια καὶ δυὸ καρποῦζια κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη του, κάνει μιὰ γκριμάτσα ἄγρια στὸν πιτσιρίκο ὁ ὁποῖος τὸ βάζει στὰ πόδια τρομαγμένος. Εἶναι ὁ πατέρας τῆς 'Ισμήνης ποὺ κάθυδρος ἀπὸ τὸν πολὺ τὸν ἥλιο καὶ τὸ φόρτωμα διαβαίνει τὸ σοκάκι.

"Οταν φτάνη στήν γειτονιά ἀπευθύνεται χαριέστατος καί μέ συμπάθεια στίς γειτόνισσες.

ΠΑΤΕΡΑΣ:
Καλημέρα σας, καλημέρα στίς γειτόνισες....

Καθώς ὅμως ὑποκλείνεται τοῦ γλυστράνε τό καρπούζια καί τόνα πέφτει καί σκάει στό πόδια του.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (ψυθιριστά)
Στό διάολο.

ΜΑΝΑ (τοῦτ Παύλου):(γελώντας)
Δέν πειράζει κυρ-Γιῶργο τήν ὑγειά σου νάχης καί τήν δροσιά του... Καλημέρα σου.

'Η γυναίκα του στό χαγιάτι κλείνει τά μάτια καταπίνοντας τήν γλῶσσα της ἀπό τά νεῦρα γιά τήν γκάφα τοῦ ἀνδρός της.

Στήν αὐλή πίσω ἀπό τό δίπατο σπίτι καί κάτω ἀπό τήν σκιερή, καταπράσινη τηλιματαριά ἡ 'Ισμήνη μέ τήν οἰκογένειά της ἀποτελειώνουν τό μεσημεριανό φαΐ τους.

'Εκείνη φέρνει τό καθημερινό καρπούζι καί σερβίρει πρῶτα τόν

πατέρα της, μετά τήν μάνα της; μετά τήν μάνα της καί τελευταῖο τόν ἀδερφό της τόν Περικλῆ.Αὐτός καθῶς παίρνει ἀπό τό καρπούζι της ἀπευθύνεται αὐστηρός.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ:
'Ισμήνη πολλάάκούγονται γιά σένα μέ τόν Παῦλο , βουίζει ὁ τόπος ὅλος στά κουτσομπολιά...
(καθῶς ἐκείνη δέν ἀντιδρᾶ, συνεχίζει)
δέν θέλω ν'ἀντιληφθῶ τίποτα κι οὔτε νά ξανακούσω τίποτα,"τσι;... ἐξηγημένοι.

'Η 'Ισμήνη μένει ἀμίλητη ἐνῶ ἡ μάνα της πού ἔδειξε ἔντονο ἐνδιαφέρον στήν παρέμβαση τοῦ Περικλῆ, συμπληρώνει.

ΜΑΝΑ('Ισμήνης): (μέ κάποια πονηριά) Καλό παιδί εἶναι ὁ Παῦλος ἀλλά νά, δέν ἔχει καμιά δουλειά καί τίς σπουδές του τίς καθυστέρησε πολύ ... εἶναι καί ἀριστερός.

'Ο Πατέρας μέ γεμάτο τό στόμα μέ καρπούζι ἐπεμβαίνει κάπως νευριασμένος.

ΠΑΤΕΡΑΣ:
Πολύ καλό παιδί εἶναι ὁ Παῦλος καί ἐξαιρετική οἰκογένεια, ὁ μακαρίτης

πατέρα της, μετά τήν μάνα της;
μετά τήν μάνα της καί τελευταΐο
τόν άδερφό της τόν Περικλῆ.Αὐτός
καθῶς παίρνει ἀπό τό καρπούζι της
ἀπευθύνεται αὐστηρός.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ:
'Ισμήνη πολλάάκούγονται γιά σένα μέ
τόν Παῦλο , βουΐζει ὁ τόπος ὅλος
στά κουτσομπολιά...
(καθῶς ἐκείνη δέν ἀντιδρᾶ, συνεχί-
ζει)
δέν θέλω ν'ἀντιληφθῶ τίποτα κι οὔ-
τε νά ξανακούσω τίποτα,"τσι;... ἐ-
ξηγημένοι.

'Η 'Ισμήνη μένει ἀμίλητη ἐνῶ ἡ
μάνα της πού ἔδειξε ἔντονο ἐν-
διαφέρον στήν παρέμβαση τοῦ Πε-
ρικλῆ, συμπληρώνει.

ΜΑΝΑ('Ισμήνης): (μέ κάποια πονηριά)
Καλό παιδί εἶναι ὁ Παῦλος ἀλλά νά,
δέν ἔχει καμιά δουλειά καί τίς σπου
δές του τίς καθυστέρησε πολύ ... εἶ
ναι καί ἀριστερός.

'Ο Πατέρας μέ γεμάτο τό στόμα
μέ καρπούζι ἐπεμβαίνει κάπως
νευριασμένος.

ΠΑΤΕΡΑΣ:
Πολύ καλό παιδί εἶναι ὁ Παῦλος καί
ἐξαιρετική οἰκογένεια, ὁ μακαρίτης

ὁ πατέρας του φίλος γκαρδιακός κι ἀδερφός, τίμιος ἄνθρωπος. Τί σημασία ἔχει ποὖναι ἀριστερό τό παιδί, ἀριστερός-δεξῆς ὁ ἄνθρωπος νἆναι καλός.

Ἡ κυρά του ἀντιδρᾶ πικρρισμένη.

ΜΑΝΑ: (Ἰσμήνη):
Εἰύ... ὅλο τά δύο καρπούζια σέ μιά μασχάλη βάζεις καί γιαὐτό σοῦ σπάνε.
Ἤ ἀριστερός θἆναι κανείς ἤ δεξιός.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (φουρκισμένος βροντάει τό τραπέζι)
Δέν θέλω σχόλια γιά φίλους,οἰκογενειακούς. Κι ὅσο γιά τά καρπούζια ἅμα σπάση τὄνα μένει τἄλλο' κι εὐχαριστημένοι πἄχομε καί τρῶμε.

Ἕνας ναύτης ἀνεβασμένος πάνω σέ ποδήλατο διασχίζει τήν γειτονιά.

Ἡ Ἰσμήνη βγαίνει κρυφά στήν ἐξώπορτα καί τρέχει γιά νά φύγη, καθώς ὅμως προσπερνᾶ τήν κ. Σοφία πού στέκει μόνη στό κατῶφλι της στέλεται,ρίχνει μιά ματιά γύρω της καί γρήγορα,γρήγορα πάη καί τῆς φιλᾶ τό χέρι.

Κι ἐκείνη τήν φίλησε στό μέτωπο μέ τρυφερότητα, κατόπιν πέταξε ἡ 'Ισμήνη ὡς τό γιοφύρι πού'ναι παρακάτω, πῆρε τό διπλανό μονοπάτι καί χάθηκε μέσα στήν ρεματιά.

Στό ὕπαιθρο, λίγο πιό ἔξω ἀπό τήν συνοικία ἕνα ἐξοχικό ἐκκλησάκι σκαρφαλωμένο στό λόφο, ὁ "Αϊ - Γιάννης.

Στό δεντροφυτεμένο του προαύλιο πολεμικές ὀχυρώσεις ὑπάρχουν ἀπό μιά ὁμάδα ἀνταρτῶν τοῦ δημοκρατικοῦ στρατοῦ,Αὐτοί ὅλοι τό'χουν ρίξει στό γλέντι καί μερικοί χορεύουν στούς ἤχους τοῦ "'Απρίλη" ἐνῶ ἄλλοι χτυπᾶνε παλαμάκια καί συμμετέχουν στό γενικό κέφι. "Αντρες, γυναῖκες ντυμένοι στά δίκοχα καί σ'αὐτοσχ'έδιες στολές ἐκστρατείας, ἀνάμεσα στούς χορευτές ὁ Παῦλος κι ὁ Γρηγόρης πού σέρνει τό χορό.'Η 'Ισμήνη κι αὐτή ἀνάμεσα στούς ἄλλους πού χτυπᾶνε παλαμάκια, ἀπό τό χέρι τήν σ'ερνει ὁ Γρηγόρης καί τήν μπάζει

μέσα στόν χορό. Χορεύουν καί γελώνεεύτυχισμένοι κάτω άπό τούς λυρικούς,χαρούμενους ρυθμούς τ'"'Απρίλι".

'Ο Παῦλος καί ἡ 'Ισμήνη βαδίζουν στό ὕπαιθρο κοντά στήν συνοικία κι ἔρχονται ἐκεῖ πού διάφορα παιδιά ἀμολάνε χαρτοσετούς.'Ο Παῦλος βγάζει ἕνα μολύβι,κόβει ἕνα χαρτόνι ἀπό τό πακέτο τά τσιγάρα του καί γράφει.'Η 'Ισμήνη σκύβει ἐπάνω του καί βλέπει πού σημειώνει τήν λέξη"Σ'ΑΓΑΠΩ". 'Εκεῖνος κάνει μιά τρύπα μέ τό μολύβι στό κέντρο τοῦ χαρτονιοῦ,ἔρχεται κοντά σ'ἕνα ἀπό τά παιδιά πού πετάει ψηλά τόν χαρταετό του καί περνάει τό χαρτόνι ἀπό τήν τρύπα στό νῆμα πού κρατάει τό παιδί.

Μείνανε κι οἱ δύο τους νά παρακολουθοῦν τό χαρτόνι πού ἀνεβαίνει σιγά,σιγά τό νῆμα σπρωχμένο ἀπό τό ἐλαφρύ ἀεράκι, μέχρι πού τό χαρτόνι ἔφτασε στήν κορυφή δίπλα στόν χαρταετό.

Στό σημεῖο αὐτό τελειώνει ἡ περ΄ιοδος πού ἀκούστηκε καί κυριάρχησε τό τραγοῦδι "ΑΠΡΙΛΗΣ".

Στό τμήμα Χωροφυλακῆς τῆς συνοικίας.
'Ο Τάκης βγάινει ἀπό τό κτίριο καί παρ'ὅλο πού εἶναι μέ πολιτική περιβολή,ὁ φρουρός τῆς πόρτας τόν χαιρετᾶ στρατιωτικά.

Καβαλάει τήν μοτοσυκλέτα του, περνάει τό κομπολόϊ πού κρατεῖ στό τιμόνι,περνάει τά μεγάλα ματουιάλια στά μάτια του καί βάζει μπροστά.

Στόν ἦχο μπαίνει ἡ μουσική σέ σόλο κλαρίνο καί σαντοῦρι,γιά μικρή διάρκεια ἐν εἴδη τονισμοῦ.

Διατρέχει πάνω στήν μοτοσυκλέτα του τούς ἐξοχικούς δρόμους στά περίχωρα τῶν'Αθηνῶν καί μέ κατεύθυνση τόν Πειραιᾶ.

Ἔρχεται σέ μιά ἐρημική παραλαία ἔξω ἀπό τόν Πειραιᾶ κα΄ι σέ κάποιαν ἀπόσταση ἀπ'αὐτήν, σταθμεύει πάνω σ'ἕνα ὕψωμα.Βγάζοντας τά ματουιάλια του ἀτενίζει τόν θαλάσσιο χῶρο τοῦ Λιμανιοῦ καί τῆς περιφέρειας, ἐκεῖ

ἀπό μεγάλη ἀπόσταση διακρίνονται πέρα ἀπό τήν συνήθη κίνηση τῶν πλοίων καί κάπως πιό ξέχωρα, ἕνας ἀριθμός πολεμικῶν πλοίων πού σταθμεύει στ'ἀνοιχτά. Ρίχνει μιά ματιά στό ρολόϊ τσέπης, βγάζει ἕνα ζευγάρι κυιάλα καί περιεργάζεται τά πλοῖα ἀπό κοντά.

Εἶναι ἤδη σούρουπο μά παρ' ὅλα αὐτά τό λιγοστό φῶς τῆς ἡμέρας πού ἀπομένει ἐπιτρέπει νά φανῆ ἡ 'Εγγλέζικη σημαῖα πού εἶναι ἀναρτημένη στό πολεμικό πλοῖα, σέ μπροστινό πλάνο ἀπό αὐτό καί μέ κατεύθυνση τήν παραλία διακρίνει μιάν .ἄκατο νά πλησιάζει.

Τότεε στρέφει τό τιμόνι τῆς μοτοσυκλέτας σ'ἐκείνη τήν κατεύθυνση καί μέ τόν προβολέα κάνει φωτεινό σηνιάλο, ἕνα δεύτερο φωτεινό σηνιάλο ἔρχ ται σέ ἀπάντησή του ἀπό τήν ἄκατο καί τότε αὐτός βάζει μπροστά τήν μηχανή καί πάει πρός τήν παραλία.

Ἕνας Ἄγγλος ἀξιωματικός ἀποβιβάζεται ἀπό τήν ἄκατο καί δέν εἶναι ἄλλος ἀπό ἐκεῖνον πού συμμετεῖχε στήν ἐνέδρα κατά τῶν Γερμα-

νῶν μαζί μέ τούς ἀντάρτες μαυροσκούφιδες.

Δίνουν σύντομη χειραψία καί μιά γρήγορη καί κάπως ἀδικαιολόγητη νευρική συνομιλία διεξάγεται μεταξύ τους.

ΤΑΚΗΣ: (στά 'Αγγλικά)
Καλισπέρα.

ΑΓΓΛΟΣ: (τοῦ κουνάει τό κεφάλι σέ χαιρετισμό)
"Ακουσέ με προσεχτικά. 'Υπάρχει ἀνάγκη νά δημιουργηθοῦν γεγονότα στήν 'Ελλάδα, ὅσο γίνεται πιό σοβαρά. Στόχος εἶναι ἡ ἀνωμαλία κι'ἡ ἀτμόσφαιρα ἐμφυλίου πολέμου μέσα στό κράτος πρᾶγμα πού θά δώση ἀφορμή στήν 'Αγγλία νά ἐπέμβη στρατιωτικά καί πολιτικά ἀνατρέποντας τίς βλέψεις τῶν κουμουνιστῶν γιά τήν ἐξουσία.

ΤΑΚΗΣ: (τόν διακόπτει)
Μέ τί ἀντάλλαγμα.

ΑΓΓΛΟΣ:
'Εγκατάσταση κυβέρνησις τῆς δεξιᾶς ἡ ὁποία θά ἀνακαλέση τόν Βασιλέα ἀπό τό ἐξωτερικό. Καί ἔνταξη στήν σφαίρα ἐπιρροῆς τῶν δυτικῶν συμμαχικῶν δυνάμεων.'Η 'Αγγλία καί ἡ'Αμερική θά δώσουν τήν ἀπαραίτητο πο-

λιτική, οἰκονομική καί στρατιωτική βοήθεια γιά νά ἐγγυηθοῦν τό καθεστώς καί μέχρις ὁριστικῆς ἐξόντωσης τῶν δυνάμεων τῆς ἀριστερᾶς.

ΤΑΚΗΣ:

Πολύ ἀργά φίλε μου, οἱ ἀριστεροί ἐλέγχουν τήν κατάσταση καί οὐσιαστικά τήν ἐξουσία, εἶναι ὁπλισμένοι σάν ἀστακοί καί διαθέτουν τό 80ο/ο ἄν ὄχι περισσότερο τῆς ὑποστήριξις τοῦ Λαοῦ. Ἔπρεπε νά λάβετε μέτρα πιό νωρίς καί νά τούς ἐξοντώσεται στήν διάρκεια τῆς Κατοχῆς,ἐσεῖς ὅμως τούς ἐξοπλίζατε καί τούς ἐνισχύατε.

ΑΓΓΛΟΣ:

Ἦταν ἀπαραίτητο γιά τήν ἀντίσταση κατά τῶν Γερμανῶν, ἡ δεξιά εἶχε μεγαλλύτερη ὑποστήριξη ἀλλά φάνηκε ἀνεπαρκής.

ΤΑΚΗΣ:

Πάντως μιά ἀναμέτρηση αὐτή τήν στιγμή εἶναι τρέλλα.

ΑΓΓΛΟΣ:

Δέν μ αίνει θέμα ἀναμέτρησης,μιλάμε γιά προκλήσεις καί σποραδικά γεγονότα, τά ὑπόλοιπα εἶναι δικιά μας δουλειά...

(ἀναμετράει τήν κατάσταση πρίν ὀυνεχίση καί ἀλλάζοντας τόνο).
Δέν πρέπει νά φοβάστε,ἔχεται τήν ὑποστήριξή ὅλων τῶν Δυτικῶν συμμάχων ἐνῶ ἐκεῖνοι εἶναι μόνοι τους, ἔχουν προδοθεῖ.

ΤΑΚΗΣ: (μέ ἐνδιαφέρον)
Τί ἐννοεῖς;

ΑΓΓΛΟΣ:
Ὅτι ἔχουν ἀπομονωθεῖ, οἱ Ρῶσοι παρεχώρησαν τήν Ἑλλάδα στήν Δύση καί δώσανε ἐγγυήσεις ὅτι δέν θά τούς βοηθήσουν,ἀντιθέτως μάλισυα...

Κάτι λέγουν ἀκόμα πού δέν ἀκούγεται καί σύντομα χωρίζονται ὁ καθένας πρός τήν δική του κατεύθυνση.

Νύχτα σέ συνοικιακό ἐξοχικό δρόμο. Ἡ ἀναμένη λάμπα μιᾶς κολῶνας ἠλεκτροδοτήσεως φωτίζει στά πόδια της τήν ἀραγμένη μοτοσυκλέτα τοῦ Τάκη. Πιό δίπλα καί μέσα στό μισοσκόταδο μιά λαϊκή ταβερνοῦλα μέ κῆπο.

Ἀπό ἐκεῖ μέσα ἀναδύονται οἱ μελωδίες ἑνός παλιοῦ λαϊκοῦ μοτίβου(τσιφτετέλι τῆς Μπέλου ἤ κάποιου ἄλλου

Αὐτή εἶναι ἡ εἰκόνα πού ἀντικρύζουν ὁ Περικλῆς κι ὁ 'Αντρέας καθώς ἔρχονται στόν χῶρο ἀπό τήν μεριά τῆς συνοικίας.Καθώς κονσοστάθηκαν ἐλέγχουν τόν χῶρον μέ μιά διερευνητική ματιά νά βεβαιωθοῦν ὅτι ὑπάρχει ἀσφάλεια,διαπιστώνουν ἐρημιά καί μ' ἕνα νόημα τοῦ Περικλῆ κατευθύνονται στό ταβερνάκι.

Μέσα ἐκεῖ μιά χοντρουλή κοπέλα μ'ὅλα τά ἐξωτερικά γνωρίσματα τῆς πόρνης χορεύει στό τσαμπρικέφι τό τσιφτετέλι πού ἐκπέμπει τό παλιό γραμμόφωνο. 'Ο Περικλῆς κι ὁ 'Αντρέας στέκονται καί τήν κυττάζουν λίγο ἀπό τήν ἐξώπορτα, ἐνῶ ἐκεῖ ἔρχεται νά τούς συναντήση μιά ὕποπτη φάτσα πού εἶναι τοῦ ταβερνιάρη. Τό βλέμμα του εἶναι καχύποπτο μά τούς κάνει νόημα μέ τό κεφάλι δείχνοντας σέ μίαν ἀπόμερη μεριά τοῦ κήπου.

Πάνω στό ξύλινο τραπεζάκι εἶναι πεταμένο ἕνα κομπολόϊ, πιό δίπλα κάτι μεγάλες καρφίτσες μέ γαλάζια χάντρινη κεφαλή καρφωμένες καθώς εἶναι σχηματίζουν

ἕνα μικρό γαλάζιο μπουκέτο. Ὁ Τάκης μέ ἄλλα τρία ἄτομα γύρω ἀπό τό τραπέζι ὑποδέχονται τούς νεοφερμένους, Τούς δίνουν καρέκλα νά κάτσουν.

ΤΑΚΗΣ:

Καλῶς τους

ΕΝΑΣ:

Γειά

ΑΛΛΟΣ:

Γειά σας

οἱ ὑπόλοιποι χαιρετάνε κ'ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ καί ὁ Τάκης ἀπευθύνεται στόν ταβερνιάρη πού ἔχει πλησιάσει κι αὐτός.

ΤΑΚΗΣ:

Πούσαι,φέρε ρετσίνα σά παιδιά καί σταμάτα τό γραμμόφωνο νά μπορέσουμε νά ποῦμε καμιά κουβέντα...
(ἐκεῖνος φεύγει νά ἐκτελέση ἐνῶ ὁ Τάκης ἐξηγεῖ στούς ὑπόλοιπους) Εἶναι .ανθρωπος ἐμπιστοσύνης καί θἆναι σύνδεσμος δικός μας γιά τήν μετάδωση πληροφοριῶν.

Ὁ ταβερνιάρης σταμάτησε ἀπότομα τόν δίσκο κι'ἡ χοντρούλη κοπέλα πού χόρευε ἀκόμα τοῦ βάζει τίς φωνές.

ΠΟΡΝΗ:

Τρελλάθηκες μωρέ... τί σέπιασε καί μέ κόβεις;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ: (άπότομος)

Διαταγή τοῦ κυρίου Τάκη,τράβα καί καθάρισε μαζί του.

ΠΟΡΝΗ:

"Α χάσου ρέ...

Τραβάειμιά γερή ρουφηξιά άπό τήν ρετσίνα της καί μισομεθυσμένη καθώς είναι βγαίνει φουριόζα στόν κῆπο νά πάη στούς άλλους.

ΠΟΡΝΗ: (μουρμουρίζη)

Θά τοῦ πῶ έγώ... τοῦ κυρίου Τάκη... ..... χαφιές τοῦ κερατᾶ ... κ.λ.π.

Καθώς έρχεται καί δοκιμάζει νά μιλήση.

ΠΟΡΝΗ:

"Ακου νά σοῦ πῶ...

Ὁ Τάκης τήν διακόπτει μέ μιά αύταρχική χειρονομία καί συνεχίζει τήν κουβέντα του.

ΤΑΚΗΣ:

άπό αύριο θ'άρχίσωμε χωρίς καθυστέρηση,έχω κι ένα κατάλογο μέ όνόματα τῆς περιοχῆς.

Βγάζει ένα χαρτί άπό τό τσεπάκι τό όποῖο ξεδιπλώνη. Κυττάζει

σκεφτικός τά ὀνόματα καί μετά διερευνητικά μιά τόν 'Αντρέα, μιά τόν Περικλῆ.

ΤΑΚΗΣ: (συνεχίζει)
Πάνω,πάνω εἶναι ὁ Παῦλος... κι ὁ ἄλλος ὁ Νικολιός.

Οἱ δύο ἄλλοιθορυβοῦνται καί ἀλλάζουν ματιές μεταξύ τους.

ΑΝΤΡΕΑΣ: (ἀπότομος)
'Ο Παῦλος εἶναι ἀδερφός μου κι οἱ λογαριασμοί θά μίνουν, ἀνάμεσα σ'ἀδέλφια. Ἄν μπλεχτῆ τρίτος στήν ὑπόθεση θάχη νά κάνη μαζί μου.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: (πιό ψύχραιμος)
Ἄστους αὐτούς τούς δυο,εἶναι φίλοι παιδικοί. Σχεδόν μιά οἰκογένεια εἴμασθε, θά ἀναλάβω μέ τόν 'Αντρέα μά τό λύσουμε ἀλλοιῶς.

Οἱ ὑπόλοιποι κυττᾶνε ἐρευνητικά τόν Τάκη νά δοῦνε πῶς θά λύση τήν κρίσιμη ὑπόθεση. Τέλος ἐκεῖνος συμβιβάζεται.

ΤΑΚΗΣ:
'Εντάξη. Πρός τό παρόν ὅμως,ἔτσι κι ἀλλιῶς εἶναι γραμμένοι στόν κατάλογο καί μήν τυχόν βρεθοῦν ἀνακατεμένοι στά πόδια μας...

"Ενας τρίτος έπεμβαίνει στόν Τάκη δείχνοντας τήν κοπέλα ή όποία περιμένει άκόμα φουσκώνοντας καί ξεφουσκώνοντας άπό τά νεῦρα.

ΤΡΙΤΟΣ:

Εἶναι τῆς έμπιστοσύνης ή... κοπέλα;

ΤΑΚΗΣ:

Ναί εἶναι τῆς έμπιστοσύνης...
(γυρνάει στήν μεριά της καί συνεχίζει σάν ν'άπευθύνεται σ'έκείνην)
κι'άν δέν εἶναι ξέρει πῶς θά τό πληρώση. (Τίς μιλάει τώρα άπευθείας)Πήγαινε τώρα σπίτι σου,εἶμαι άπασχολημένος άπόψε,δέν ύπάρχει καιρός.

'Ο Ταβερνιάρης φέρνει τίς ρετσίνες καί τούς διακόπτη.
'Η κοπέλλα γυρνάει καί φεύγει φουρκισμένη.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ:

Τά κρασάκια σας.

'Η κοπέλλα σκασμένη καί μέ τρεμουλιασμένες τίς καμπυλότητές της άπό τά νεῦρα πάει καί μαζεύει τά πράγματά της στό έσωτερικό τῆς ταβέρνας. 'Ετοιμάζεται νά φύγη άλλά μετανιώνει πάλι κι έρχεται νά κάτση σ'"ένα κάθισμα πίσω άπό κάτι θάμνους πού τήν χωρίζουν

καί τήν καλύπτουν άπό τήν παρέα τοῦ Τάκη. Μένει έκεῖ άρκετά .Έχοντας στήσει αὐτί κι άκούει τίς συζητήσεις τῆς παρέας.

'Από τό τραπεζάκι ὁ Τάκης ξεκαρφώνει άπό μιά καρφίτσα μέ τήν γαλάζια κεφαλή καί τίς μοιράζει σέ ὅ ους κρατώντας καί μιά γιά τόν ἑαυτό του.

ΤΑΚΗΣ:

Αὐτό θἄναι τό διακριτικό τῆς ὀργάνωσης, σῆμα άναγνωρίσεως γιά τά μέλη μας. Όποιος τό'χει εἶναι έμπιστοσύνης. Σέ περίσταση άνάγκης θά τό δείχνετε καί στήν άστυνομία, θά "εχετε συμπαράσταση καί βοήθεια.

Δείχνει τήν καρφίτσα στούς ὑπολοίπους γυρνάει τό πέτο τοῦ σακακιοῦ του καί τήν καρφώνει στό πίσω μέρος μέ τρόπο έπιδεικτικό θέλοντας νά δείξη ὅτι κι αὐτοί πρέπει νά κάνουν τό ἴδιο. Όλοι τους συμμορφώνονται έκτός άπό τόν ἕνα πού δέν φοράει σακκάκι καί μένει άμήχανος μή ξέροντας πού πρέπει νά τήν καρφιτσώση.

Ἡ χοντρουλή κοπέλλα διαβαίνει στραβοπατώντας τά γοβάκια της στό λιθόστρωτο τοῦ συνοικιακοῦ δρόμου καθώς ἀπομακρύνεται ἀπό τήν ταβέρνα. Μπροστά σέ μιά σκοτεινή πόρτα κοντοστέκεται νά διορθώση τό γοβάκι της καί μιλάει χωρίς νά κυτάζη πίσω της.

ΠΟΡΝΗ:

Αὐτές τίς μέρες θά ἐπιτεθοῦν στόν Ἁϊ-Γιάννη νά σπάσουν τούς ἀντάρτες καί ν'α γένουν αὐτοί κυρίαρχοι στή συνοικία. Τό ἴδιο θά γίνη καί σ'ἄλλα μέρη τῆς Ἀθήνας.
Ἐσένα καί τόν Νικολιό σᾶς ἔχουν γιά καθάρισμα,δέν ξέρω καί ποιούς ἄλλους ἀκόμα. Ἔχουν ὁλόκληρη λίστα μέ ὀνόματα.

Μόλις ἔδωσε τό μήνυμά της ἀπομακρύνθηκε ἐνῶ ἀπό τό σκοτάδι ξεπρόβαλλε τό νεανικό πρόσωπό τοῦ Παύλου πού χαμογελάει καθώς τήν βλέπει ν'ἀγωνίζεται νά διαβῆ τόν ἀνώμαλο νυχτερινό δρόμο.

'Ακολουθοῦν πολλαπλές ἀλλά πολύ σύντομες σκηνές ἐκτελέσεων διαφόρων ἀριστερῶν ἀπό ἄλλους πολίτες.

Στήν διάρκεια αὐτῶν τῶν σκηνῶν ἀκούγονται οἱ φυσικοί ἦχοι περιβάλλοντος καί κυριαρχοῦν οἱ ἐπαναληπτικές ἐκπυρσοκροτήσεις τῶν ὅπλων.

῞Ενας ἡλικιωμένος μέ ὄψη διανοουμένου καί γιαλάκια στά μάτια, ἐπιστρέφει σπίτι του κρατόντας λίγα φώνια στά χέρια του καί μιά ἐφημερίδα.

῞Ενας Πολίτης καθώς τόν πλησιάζει γρήγορα ἀπό πίσω βγάζει τό πιστόλι του,ὁπλίζει καί τοῦ τό κολλάει στόν αὐχένα.

'Η εἰκόνα σέ διακοπτόμενο ρελαντύ (ἐργαστηριακό τρικάρισμα) θά ἀναλύση στήν μικρότερη λεπτομέρεια τήν στιγμή τῆς ἐκτελέσεως. Τό δάχτυλο πατάει τήν σκανδάλη. 'Η πυροδότηση κι ἐπαναφορά τοῦ ὅπλου. Τό αἷμα πετιέται ἀπό τόν αὐχένα. Τό σάκκου κρανίου. 'Η ἔξοδος

τῆς σφαίρας ἀπό τό πρόσωπο. Τά γυαλιά ἐκτινάσσονται στόν ἀέρα. Ὅλα αὐτά πρόκειται γιά μιά μοναδική εἰκόνα ἀναλυμένη ἐργαστηριακά.

Τήν εἰκόνα αὐτή καλύπτει ἕνα ἠχητικό ἐφέ ἐκπυρσοκροτήσεως στήν ἠχώ.

Ὁ ἄνθρωπος σωριάζεται κατάχαμα κι ὁ ἐκτελεστής σπεύδει νά ἐξαφανισθῆ.

Ἕνας οἰκογενειάρχης τήν στιγμή πού ἐξέρχεται ἀπό τό σπίτι του μέ τήν γυναῖκα του καί τά δύο παιδάκια του. Δύο ἄτομα ἔρχονται αἰφνιδιαστικά,σπρώχνουν τήν γυναῖκα καί τά παιδιά ἀπομονώνοντας τόν πατέρα καί ἀδειάζουν τά περίστροφά τους πάνω του.

Ἡ στιγμή τῆς θανατώσεως γίνεται μέ τόν ἴδιο ἀναλυτικό τρόπο, ἀνάλογο μέ τήν προηγουμένη σκηνή.

Τά ἐφέ τῶν πολλαπλῶν ἐκπυρσοκροτήσεων στηρίζονται στήν ἠχώ.

Φόβος καί φρίκη χτύπησε τήν γυναίκα καί τά δύο παιδιά ἀπό τό ἀπίστευτο συμβάν.

Μιά κοπέλλα κι ένα άγόρι βαδί-
ζουν μαζί κοντά στό πανεπιστήμιο.
Στά χέρια τους κρατάνε τά βιβλία
τους κι είναι άπορροφημένοι ό ένας
μέ τόν άλλο καθώς κουβεντιάζιουν.

Δύο άτομα βγάζουν κατά άπό
τήν καμπαρντίνα τά κρυμμένα τους
όπλα κι άπό μικρή άπόσταση ά-
διάζουν τέσσερες μπαταριές πάνω
στά παιδιά. —

Τά αίματα πετιώνται άπ'όλες
τίς μεριές, τά βιβλία στόν άέρα
καί τά παιδιά σωριάζονται κατα-
κρεουργημένα άπό τά σκάγια. Κι
αύτή ή είκόνα άναλυμένη μέ άνά-
λογο τρόπο όπως καί οί άλλες έκ-
τελέσεις.

Τό άνάλογο ήχητικό έφέ μέ ήχώ κα-
λύπτει τό ήχητικό πεδίο.

Δύο άτομα μέ τό πιστόλι στό
χέρι ύποχρεώνουν έναν σαραν-
τάρη νά τούς άκολουθήση κάτω
άπό μία γέφυρα. 'Εκεί ό ένας
άπό τούς δύο τόν άναγκάζει νά
γονατίση, τόν σπρώχνει νά σκύ-
ψη κι ό άλλος τού βάζει τό πι-

στόλι στόν σβέρκο.

Μέ τόν ἀνάλογο ἀναλυτικό τρόπο τῆς εἰκόνας τοῦ τινάζουν τό μυαλά στόν ἀέρα.

Δύο ἄτομα μπαίνουν σ'ἕνα κατάστημα ὑαλικῶν. 'Ο καταστηματάρχης ἔρχεται νά τούς ρωτήση τί θέλουν κι ἀντικρύζει ἕνα δίκανο ποῦ ξεπροβάλει πίσω ἀπό τόν πάγκο ποῦ τόν χωρίζει ἀπό τούς ἐπισκέπτες. Τό δίκανο ἐκπυρσοκροτεῖ ...

'Η (ἀναλυτική) εἰκόνα δείχνει τόν πνιγμένο στά αἵματα καταστηματάρχη νά καταρρέη. Οἱ μπαταριές συνεχίζουν ν'α πέφτουν ἀπό τούς δύο ἐπισκέπτες ποῦ ρίχνουν στά γυαλικά μετατρέποντας τό ἐμπόρευμα σέ θρύψαλα. Καθώς τό ἀναλυτικό ἐφέ τῆς εἰκόνας συνεχίζει τά γυαλικά μοιάζουν νά χορεύουν μακάβρια καθώς θρυψαλίζονται ἀπό τά σφάγια.

Τό ἀνάλογο ἐφέ μέ ἠχώ ἀπό τίς μπαταριές καλύπτει τό ἠχητικό πεδίο.

Πιστολιές κατ'ἐξακολουθείαν ἀκούγοντε...

Στός δρόμους τῆς συνοικίας ἕνας νεαρός ἄντρας τρέχει μ'ὅλη του τή δύναμη, πρόκειται γιά τόν Νικολιό. Πίσω του τρέχει ἕνας δεύτερος νεαρός πού μέ τό πιστόλι στό χέρι πυροβολεῖ λυσσασμένα γιά νά τόν πετύχη.

Στρίβει μιά γωνιά ὁ Νικολιός καί κολλάει τήν πλάτη του στόν τοῖχο, ἀπό τό σακκάκι του βγάζει ἕνα πιστόλι καί τό ὁπλίζει. Ὅταν ὁ ἄλλος πλησιάζει νά στρίψη κι αὐτός, ὁ Νικολιός πετιέται μπροστά μέ τά πόδια σέ διάσταση καί μέ τό ὅπλο στηριγμένο καλά στά δυό του χέρια πυροβολόντας τον στό κούτελο σχεδόν ἐξ ἐπαφῆς.

Ὁ ἄλλος σωριάζεται ἀκαριαία στό ἔδαφος μέ πρόσωπο πλημμυρισμένο στό αἷμα. Πρόκειται γιά τόν νεαρό τῆς παρέας τοῦ Τάκη πού δέν ἤξερε πού νά βάλη τήν καρφίτσα του.

Ὁ Νικολιός σκύβει ἐπάνω του, τοῦ γυρνάη τό πέτο καί ξεσκαλώνει τήν καρφίτσα μέ τήν γαλάζια κεφαλή.Τήν περιεργάζεται γιά λίγο,μετά τήν στραβώνει ἀνάμεσα στά δάχτυλά του καί τήν πετάει πάνω στό σωριασμένο πτῶμα.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Στήν περ'ιοδο τῶν σκηνῶν ποῦ ἀκολουθοῦν κυριαρχεῖ στό ἠχητικό πεδίο τό τραγοῦδι "ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ" Σέ πρῶτο ἤ δεύτερο ἠχητικό πλάνο ἔρχεται κι ἐπανέρχεται τό τραγοῦδι αὐτό χαρακτηρίζοντας μέ τόν ρυθμό του τίς σκηνές καί μέ τό λόγια του τό περιεχόμενο.

'Ο Παῦλος κι ὁ 'Αντρέας καθισμένοι στό ἴδιο τραπέζι μέσα στό σπίτι του ρουφᾶνε ἀπό ἕνα πιάτο σούπα. 'Ο ἕνας ἀπέναντι στόν ἄλλον, καθῶς εἶναι,βαρεῖς καί κατσούφιδες ἀποφεύγουν νά κοιτάζονται μεταξύ τους καί περιορίζονται στό θορυβῶδες,πολλές φορές,ροῦφηγμα τῆς σαύπας. 'Η μάνα τους ἡ κ. Σοφία φέρνει ἕνα πιάτο μέ λίγα φροῦτα καί κάθεται κι αὐτή στό τραπέζι, ἀνάμεσά τους. Τούς παρακολουθεῖ γιά λίγο θέλοντας νά μαντέψη τί τούς συμβαίνει.

Κ. ΣΟΦΙΑ:

Πολύ χαροῦμενοι μοῦσαστε σήμερα...

Καθώς δέν λαβαίνει καμίαν άπάντηση, βροντάει μέ νεύρο τό χέρι στό τραπέζι καί άντί άλλο τούς λέει.

Κ. ΣΟΦΙΑ:
Δέν ρουφάει ό κόσμος τή σούπα μέ θόρυβο.

'Εκεΐνοι διέκοψαν καί τήν κυττάνε κατάπληκτοι γιά τήν παρατήρηση πού τούς έκανε. 'Η μάνα έγκαταλείπει τό τραπέζι, ένώ οί δύο τους βάλθηκαν νά καταπίνουν τήν σούπα τους χωρίς θόρυβο κάνοντας ίδιαίτερη προσπάθεια γι αύτό.

'Η 'Ισμήνη μέσα στό δωμάτιό της, άφοσιωμένη σ'ένα μεγάλο χαρτοετό, σκαλίζει τήν φουντωτή ούρά του ή τά πολύχρωμα σκουλαρίκια του.

ΙΣΜΗΝΗ: (σιγοτραγουδάει)
'Απρίλη μου ξανθέ καί Μάϊ μυρωδάτε..............................
τήν κοπέλλα μου τήν λένε Λενιό
καί τόχει μυστικό.

Φέρνει καί κρύβη τόν χαρταετό πίσω άπό τό κρεββάτι,μετά

κατευθύνεται στήν πόρτα γιά νά βγῆ... Ἔγκαίρως ἀντιλήφθηκε τόν Περικλῆ ὁ ὁποῖος ἐκεῖ στόν διάδρομο ἑτοιμάζεται γιά νά φύγη. Καί τότε μένει νά τόν παρακολουθῆ ἀπό τήν μισάνοιχτη τήν πόρτα.

Ἐκεῖνος προσεχτικά μήν τόν ἀντιληφθοῦν παίρνει ἕνα πιστόλο τυλιγμένο σ'ἕνα μαντίλη πού τόχε κρυμμένο πάνω ἀπό μιά ντουλάπα. Τόξεδιπλώνει,τό χώνει στό παντελόνι του κι ἀπό πάνω ρίχνει τόσακκάκι του. Ἔρχεται μπροστά στόν καθρέπτη,κουμπώνεται,ἐλέγχει ἀπό τό πίσω μέρος τό πέτο του, στρώνει τά μαλλιά του κι ἐλέγχει τό παρουσιαστικό του στόν καθρέπτη.

Μέσα στό σαλόνι ὁ πατέρας του διαβάζει τήν ἐφημερίδα κι μάνα του ἐγκατέστησε ἐκεῖ δίπλα μιά κατσαρόλα καί κρατάει στόν ἄντρα της παρέα καθαρίζοντας φασολάκια. Ὁ Περικλῆς παίρνει τό ροζιασμένο χέρι τῆς μάνας του καί τό φιλάει,μετά φιλάει καί τό χέρι τοῦ πατέρα του καί βγαίνει.

Οἱ δύο ἡλικιωμένοι γέμισαν ἀνησυχία καθώς κυττάζονται ἐρωτηματικά μεταξύ τους

ΠΑΤΕΡΑΣ: (τοῦ φωνάζει)
Ποῦ πηγαίνεις παιδί μου Περικλῆ;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: (OF)
Θά γυρίσω γρήγορα.

Στήν πόρτα τοῦ δωματίου της ἔχει βγῆ ἡ 'Ισμήνη κι εἶναι ἀναστατωμένη. Αὐτός τήν φιλάει στό μέτωπο καί ἡ 'Ισμήνη γατζώνεται ἐπάνω του σ'ἀγκάλισσμα σάν νἄθελε νά τόν συγκρατήση. 'Ο Περικλῆς τραβιέται καί πάει καί βγαίνει ἀπό τήν ἐξώπορτα.

Μέσα ἀπό ἕνα σεντοῦκι μέ ροῦχα παστρικά ὁ 'Αντρέας βγάζει τό κρυμμένο του πιστόλι καί λίγα κουτιά σφαῖρες.

"Ενα συνθηματικό σφύριγμα τόν φέρνει στό παράθυρο κι ἀπό ἐκεῖ κάνει νόημα στόν φίλο του τόν Περικλῆ νά τόν περιμένη.

Γυρνόντας βλέπει τήν μάνα του πού μπαίνει στό δωμάτιο καί πάει νά κλείση τό σεντοῦκι.Καθώς ἐκείνη τόν κυττάει βλοσυρή,

νοιώθη ἀμηχανία καί στρέφει τήν ματιά του ἀλλοῦ. Στό βάθος τοῦ ἄλλου δωματίου εἶναι ὁ Παῦλος σκυμένος στό γραφεῖο του καί γράφει. Πλησιάζει τήν μάννα του καί θέλοντας νά ξεπεράση τήν ἀμηχανία του ...

ΑΝΤΡΕΑΣ:

'Ο προκομένος πάλι φιλοσοφίες κόκκινες μᾶς γράφει. Καλά θά κάνη νά βρῆ καμιά δουλειά νά βοηθήση κι αὐτός τό σπίτι.

Κ. ΣΟΦΙΑ:

Τήν ἀσχολιέσαι μ'αὐτόν,τήν προκοπή σου κύττα πού θά φᾶς τό κεφάλι σου...

Τίς πέρνει βιαστικός καί κάπως μέ τό ζόρι τό χέρι νάτῆς φιλήση. 'Αντίδρασε ἡ μάννα σάν νἄθελε νά ἐμποδίση αὐτή τήν πράξη του, μά τήν δέχτηκε ἀνύμπορη κι ἐκεῖνος γρήγορα ἔφυγε.

'Ο Παῦλος σκυμένος στό παλιό γραφεῖο του πάνω σέ κάτι κομματάκια χαρτί γράφει μερικές λέξει στό καθ'ένα.

(Στό σημεῖο αὐτό ἀρχίζει τό τραγοῦδι

'Ο 'Αντρέας κι ὁ Περικλῆς ἔρχονται στό τμῆμα Χωροφυλακῆς τῆς συνοικίας. 'Επιδεικνύουν στόν φρουρό τήν καρφίτσα πίσω ἀπό τό πέτο καί μπαίνουν γρήγορα μέσα.

Στό κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της ἡ κ. Σοφία καθισμένη ἔχει τό πλεχτό στά πόδια της χωρίς νά πλέκη. 'Από μέσα βγαίνει ὁ Παῦλος πού ἔρχεται καί τῆς φιλάει τό χέρι πρίν φύγη.
Τό πρόσωπο τῆς μάννας πλημμυρίσε ἀπό ὀδύνη.

'Η 'Ισμήνη κολλημένη στά τζάμια τοῦ παραθύρου της, δέχεται τό σῆμα πού τῆς κάνει ὁ Παῦλος γιά κατοπινή συνάντηση. Τοῦ κουνάει τό κεφάλι συγκαταβατικά.

'Ο Παῦλος μάζεψε γύρω του τούς μικρούς τῆς γειτονιᾶς πού παίζουν ὅπως πάντα ἐκεῖ μέ τά Γερμανικά κράνη τους καί τά πιστόλια. Τούς μοιράζει τά σημειώματα

πού έγραφε προηγουμένως καί τούς διώχνει τρεχάτους σέ διάφορες κατευθύνσεις.

Οί πολίτες μέ τήν καρφίτσα στό πέτι έξακολουθοῦν νά καταφτάνουν στήν Χωροφυλακή.

Ένας άπό τούς μικρούς φέρνει τό σημείωμα τοῦ Παύλου στό καφενεῖο τῆς συνοικίας καί τό παραδίδει σέ κάποιο θαμώνα. Έκεῖνος ρίχνει μιά ματιά στό σημείωμα, παρατάει τό ταῦλι πού έπαιζε καί φεύγει άπό τό καφενεῖο παίρνοντας μαζί του καί δύο άλλους.

Ένας άλλος μικρός φέρνει τό σημείωμα σ'ἕναν τσαγκάρη. Κι'έκεῖνος μόλις τό ἴδε παρατάει τήν δουλειά, βγάζει τήν ποδιά του καί φεύγει άφοῦ κλείση τό κατάστημα. Σέ παραδιπλανή πόρτα χτυπάει κι άπό μέσα βγαίνει ἕνας δεύτερος τόν όποῖο παίρνει μαζί του καί φεύγουνε κι οἱ δυό.

Ένας τρίτος μικρός χτυπάει τήν πόρτα ένός σπιτιοῦ. Ἀπό μέσα βγαίνει ὁ Νικολιός κι ἀφοῦ βλέπει τό σημείωμα ξαναμπαίνει γιά νά βγῆ πάλι συνοδευόμενος ἀπό τήν μάνα του ποῦ τόν βοηθᾶ νά φορέση τό σακκάκι του. Φιλάει τό χέρι τῆς ἀνήσυχης μάνας του κι ἀπομακρύνεται μέ βῆμα σταθερό.

Πέρα στόν Ἀϊ-Γιάννη ὁ Παῦλος μέ τόν Γρηγόρη κάτι συζητοῦν μεταξύ τους. Ἀπό γύρω τους ἀντάρτες καί ἀντάρτισσες ἀσχολοῦνται ένισχύοντας τήν ὀχύρωση τῆς τοποθεσίας. Μεταφέρουν τσουβάλια μέ ἄμμο, σκάβουν ὀρύγματα στά καίρια σημεῖα, τοποθετοῦν πολυβολεία, μοιράζονται μεταξύ τους τά πολεμοφόδια καί ὅλα αὐτά πρωτοστατοῦντος τοῦ Παπᾶ τῆς ἐκκλησίας.

Στό προαύλιο τῆς Χωροφυλακῆς ἰσχυρός ἀριθμός Χωροφυλάκων κινῆται σέ ρυθμό τροχάδην προαι

τημάζοντας τόν όπλισμό τους. Δύο έλαφρά πυροβόλα τά τοποθετοῦν ρι-μούλκα στά τζίπ,πολυβόλα μέ τρί-ποδο φορτώνονται στά καμιόνια μα-ζί μέ πυρομαχικά κι ἕναν ἀριθμό ἀπό ὅλμους καί όβίδες...

'Από μιά πόρτα τοῦ ὑπογείου ὁ Τόνης ἐπιβλέπει τίς κινήσεις αὐτές,ἐνῶ στόν θάλαμο ἀπό μέσα οἱ πολίτες παραλαμβάνουν τόν ὁ-πλισμό τους πού ἀποτελεῖται ἀπό ντουφέκια ἤ αὐτόματα ὅπλα.'Ανά-μεσα σ'ὅλους κι ὁ 'Αντρέας καί ὁ Περικλῆς.

Δύο πολίτες φτάνουν ἔξω ἀπό τήν μάντρα ἑνός γκαράζ,χτυπά-νε συνθηματικά καί μπαίνουν. Μέσα ἐκεῖ καμιά σαρανταριά πε-ριμένουν καπνίζοντας καί σιγοκου-βεντιάζοντας.'Ανάμεσα σ' αὐτούς ὁ Νικολιός φαίνεται ὅτι ἡγεῖται.

'Ο γκαραζιέρης μετακινεῖ μέ τήν ὄπισθεν ἕνα καμιόνι καί κά-τω ἀπό αὐτό ἀποκαλύπτεται μιά ρέμπα (ἡ κατασκευή πού χρησι-μεύει γιά τίς ἐπιδιορθώσεις τῶν αὐτοκινήτων). Στό σῆμα τοῦ

Νικολιοῦ σπεύδουν δύο ἄτομα καί ἀφαιροῦν ἀπό τήν κατασκευή τά ξύλα πού τήν σκεπάζουν. Ἀπό μέσα βγάζουν αὐτόματα ὅπλα τά ὁποῖα μοιράζουν ταχύριθμα στούς ἄντρες.

Ἡ Ἰσμήνη ἀνεβαίνει βιαστική τήν ρεματιά κουβαλώντας μαζί της τόν μεγάλο χαρτσετό πού εἶχε σπίτι της.

Ἡ κ. Σοφία ἔρχεται κι ἀνάβει τό καντήλι πού κρέμεται μπροστά στό εἰκονοστάσι της.

Στά περίχωρα τοῦ Ἀϊ-Γιάννη ἐμφανίστηκαν τμήματα τῆς Χωροφυλακῆς καί τῆς πολιτοφυλακῆς τά ὁποῖα ἀπλωμένα στό μῆκος τῆς τοποθεσίας προχωροῦνται χτενίζοντας ὅλο τό χῶρο καί μέ κατεύθυνση τό ἐκκλησάκι. Μέσα στίς γραμμές τους ὁ Ἀντρέας καί ὁ Περικλῆς...

Σέ κάποια ἐνδιάμεση θέση τῆς ὅλης τοποθεσίας ὁ Παῦλος παρακολουθῆ τόν περίγυρω μέ τά κυιάλια, δίπλα του εἶναι κι ἡ Ἰσμήνη.

Ένα τμήμα χωροφυλάκων περνάει σχεδόν δίπλα τους καί έκεϊνοι προσποιοϋνται τό ζευγαράκι πού φιλιέται.Οί χωροφύλακες τούς εΐδαν άλλά ό έπικεφαλής κάνει νόημα νά συνεχίσουν χωρίς νά τούς πειράξουν.

Μέσα στήν Χωροφυλακή,ό Τάκης κάθεται σ'ένα γραφεϊο καί μετράει τίς χάντρες τοϋ κομπολογιοϋ του καθώς άναμένει.

Ό κόκκινος χαρταετός ύψώθηκε στά ούράνια...

Ό 'Αντρέας στάθηκε νά τόν χαζεύη μέ θαυμασμό μικροϋ παιδιοϋ, ό φίλος του ό Περικλής τόν τραβάει άπό τό μπράτσο νά συνεχίσουν τήν πορεία τους.

Ό Γρηγόρης άπό τό ϋψος τοϋ 'Αϊ-Γιάννη τόν άντικρύζει κι αύτός καί δίνει έντολή στούς συντρόφους του νά πάρουν θέσεις μάχης. Αύτοί ταμπουρώνονται κι όπλίζουν...

'Ο Νικολιός τόν βλέπει κι αὐτός σκαρφαλωμένος πάνω στόν τοῖχο τοῦ γκαράζ. Πηδάει κάτω δίνοντας ἐντολή ὅτι φεύγουν.
Βγαίνουν ἀπό τήν μάντρα κι ἕνας παρατηρητής ποῦ εἶναι στήν ὀροφή κάποιου σπιτιοῦ τούς κάνει νόημα ὅτι ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος καί μποροῦν νά προχωρήσουν.
"Ενας δεύτερος παρατηρητής πιό κάτω τούς σταματάει,στόν ἄλλο δρόμο περνάει μιά περίπολος χωροφυλάκων,μετά τούς δίνει σῆμα νά συνεχίσουν.

"Εχει μείνει μόνος του τώρα ὁ Παῦλος καθώς κοντιλιάζη τόν χαρταετό, ὁμολάει τό σκοινί καί πηδάει τρέχοντας πρός τήν συνοικία.
'Ο χαρταετός κάνει ἕνε μεγάλο βολπλανέ στόν οὐρανό πρίν καρφωθῆ στό χῶμα.

Τά τμήματα χωροφυλακῆς καί πολιτοφυλακῆς ἔχουν περικυκλώσει τό ἐκκλησάκι κι ἔχουν ὀχυρωθεῖ λίγο πρίν τήν ἐπίθεση.

Στίς παρυφές τῆς συνοικίας ὁ Παῦλος συναντᾶ τήν ὁμάδα τοῦ Νικολιοῦ,παίρνει ἀπό τά χέρια τοῦ φίλου του ἕνα βαρύ αὐτόματο ὅπλο καί μιά δεσμίδα μέ μεγάλα βλήματα πού τήν ρίχνει στόν ὦμο του. Ὁ Νικολιός δίνει τό σύνθημα καί ὅλοι μαζί καί διασκορπισμένοι προωθοῦνται μέ κατεύθυνση τόν Ἅϊ-Γιάννη.

Ἡ κ. Σοφία σέ μιά γωνιά στό κατώφλι της πλέκει νευρικά,στά πλημμυρισμένα μάτια της τρέχουν τά δάκρυα ἀσταμάτητα...

Στό σημεῖο αὐτό σταματᾶ ν'ἀκούγεται τό τραγοῦδι πού κυριαρχοῦσε στόν ἦχο σ'ὅλην αὐτή τήν διάρκεια.

Δυό χάντρες πέφτουν στό κομπολόϊ τοῦ Τάκη.
Ἡ εἰκόνα σέ ἀργή κίνηση περιγράφει σέ γενική ὄψη τήν ἔρημη συνοικία μέχρι πού σβύνει μέ φοντύ στό μαῦρο

Πάνω σ'αὐτή τήν γενική ὄψη τῆς συνοικίας ἀκούγονται (OF) οἱ τρομακτικοί ἦχοι τῆς μάχης πού ἔχει ἀρχίσει

Τό "ΟΝΕΙΡΟ" ξανανεβαίνει δυνατά στόν ήχο όπου άκούγεται τό τελευταίο μέρος τοῦ τραγουδιοῦ ἀπό τό σημεῖο πού λέει"... κι ἐκεῖ στό πιό ψηλό βουνό,στήν πιό ψηλή ραχούλα........ .... κι ἀπ ἐκεῖ ἀνέβλησε νερό νά πιῇς νά ξεδιψάσῃς".

'Ο,Παῦλος κι ὁ 'Αντρέας ἀγκαλιασμένοι δίπλα,δίπλα χορεύουν τόν Χασάπικο.

Εἶναι βραδάκι στήν οἰκογενειακή ταβέρνα "Η ΕΛΛΑΣ". Οἱ μουσικοί κι ὁ τραγουδιστής ἀνεβασμένοι στήν ἐξέδρα τους παίζουν "ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ"(σέ πλέϋμπας).

Στά τραπεζάκια τῆς ταβέρνας ἀρκετός κόσμος ἔχει μαζευτεῖ ἀπόψε νά περάσουν τήν βραδυά τους,ὅλοι νυκοκύρηδες μέ τίς φαμίλιες τους.
'Ανάμεσα σ'ὅλους ἡ κ. Σοφία σρό τραπέζι της καμαρώνει τούς γυιούς της πού χορεύουν. Πιό πέρα ὁ Νικολιός μέ τήν μητέρα του κάθεται κι αὐτό καί

σιγοπίνουν.
Σ'ένα τρίτο τραπεζάκι είναι καί ή οικογένεια Στεφάνου. 'Ο πατέρας καί ή μάνα κάθονται άξιοπρεπεῖς καί παρακολουθοῦν τό χορό καί τή μουσική. 'Η κόρη τους ή 'Ισμήνη έχει μπροστά της ένα ποτήρι μέ πορτοκαλάδα άντίθετα άπό τούς ύπολοίπους πού πίνουν ρετσίνα, κάθε τόσο κρυφοκυττάζει τά παλληκάρια πού χορεύουν άποφεύγοντας νά δίνη στόχο στούς δι - κούς της. Κι ό γυιός τους ό Περικλῆς κι αύτός έκεῖ, προσπαθεῖ νά βολέψη τό πληγωμένο,προφανῶς,χέρι του πού τό έχει τυλιγμένο σέ μιά μεγάλη,άσπρη πετσέτα ή όποία δένει πίσω άπό τό λαιμό του.

'Ο Παῦλος κι ό 'Αντρέας άποτελειώνουν τό χορό τους.Δείχνουν κεφάτοι κι άδελφωμένοι κι έτσι άγκαλιασμένοι πού νάι έρχονται στή μάνα τους, στρώνονται στά καθίσματα καί τσουγκρίζουν τά ποτήρια τους όλοι μαζί.

Σέ δεύτερο πλάνο μπαίνει στόν ῆχο μουσική ύπόκρουση άπό τό"ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ" (μόνο μουσική)

ΑΝΤΡΕΑΣ: (μόλις ήπιε από τό κρασί του)
Δέν βγάζει κάτι νά τσιμπήσουμε, μάνα, ὥρα του εἶναι.

'Εκείνη παίρνει ἀπό μιά μεγάλη τσάντα πού εἶναι στά πόδια της, ἕνα πιάτο τυλιγμένο σέ πετσέτα. Μέσα στό πιάτο έχει ἀρκετά κομμάτια ἀπί πίττα κι ὁ 'Αντρέας ἁπλώνει λάμαργα τό χέρι του καί παίρνει ἕνα. Μά ἡ μάνα του, πρ'ιν ἀκόμα τό δαγκώση ἐκεῖνος, τοῦ τό ξαναπαίρνει καί τό βάζη πίσω στή θέση του.

Κ. ΣΟΦΙΑ:
Μήν εἶσαι μαίμαργος, ἔχουμε πρῶτα νά κεράσωμε τούς φίλους κι ὕστερα θά φᾶμε κι ἐμεῖς.

Παρά τήν δυσαρέσκεια τοῦ γυιοῦ της σηκώνεται καί πάη στό τραπέζι τοῦ Νικολιοῦ νά τούς κεράση ἀπό ἕνα κομμάτι.

'Η Ἰ θμήνη δέν ἄντεξε καί γύρισε κλεφτά νά δῆ τόν Παῦλο πού ῆναι πίσω της κι ὁ Περικλῆς τῆς δίνει μιά γονατιά κάτω ἀπό τό τραπέζι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ:

Ἀρκετά πιά, τό παράκανες.

Ἡ κ. Σοφία ἔρχεται καί στούς Στεφάνου καί τούς προτείνει τό πιάτο μέ τίς πίττες.

Κ. ΣΟΦΙΑ:

Ἑτοίμασα μιά πίττα σήμερα γιά τήν μέρα πούναι. Τῆς λεί πει λίγο τό τυρί ἀλλά εἶναι νόστιμη,δοκιμᾶστε.

Ἀπλώνουν ὅλοι τό χέρι μέ τήν σειρά καί παίρνουν ἀπό ἕνα κομμάτι.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Εὐχαρ΄ιστως κυρία Σοφία μου,καλωσύνη σου.

Κ. ΣΟΦΙΑ: (στήν Ἰσμήνη)

Πάρε κόρη μου,κι ἐσύ Περικλῆ.

ΙΣΜΗΝΗ:

Εὐχαριστῶ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Εὐχαριστῶ κυρία Σοφία.

ΜΑΝΑ: (πού ἔχει δοκιμάση στό μεταξύ)

Πολύ Ὡραῖα, γειά στά χέρια σας.

Κ. ΣΟΦΙΑ: (φεύγοντας)

Ὅταν φέλετε νά πάρεται κι ἄλλη,μή δυστάσετε νά μᾶς τό πῆτε.

ΜΑΝΑ:

Εὐχαριστῶ.

Ὁ Στέφανος δείχνει σκασμένος ἀπό στενοχώρια καί παρατηρεῖ φηθιριστά στό γυιό του.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Μέ τίς βλακίες πού κάνεται καταντήσαμε νά καθόμαστε ὅλοι χώρια. Μέχρι χτές π'αντε μαζί εἴμασταν, ὅλοι σάν μιά οἰκογένεια. Κά πού φτάσαμε τώρα...

Σ' ἕνα κοιτῶνα τῆς χωροφυλακῆς, πολυάριθμοι ἄντρες πληγωμένοι κεῖνται στά κρεββάτια τους. Ἕνας γιατρός μέ δύο βοηθούς κάνει ὅτι μπορεῖ γιά νά τούς συμπαρασταθῆ ἀλλάζοντας ἐπιδέσμους καί δίνοντας φάρμακα.

Τήν κατάσταση αὐτή παρατηρεῖ γιά λίγο ὁ Τάκης ἀπό τήν πόρτα τοῦ θαλάμου. Εἶναι μεθυσμένος μέ τό μάτι θολό κι ἀναστατωμένος ἀπό τά γεγονότα. Ἔρχεται σ' ἕνα γραφεῖο καί ἐκεῖ ρουφάει χοντρές γουλιές ἀπό μιά μπουκάλα κρασί, τά χέρια του ποσπατεύουν τό περίστροφό κι ὁ ἴδιος εἶναι σέ κακή κατάσταση.

ΤΑΚΗΣ: (μονολογεῖ)

Τά καθήκια... μᾶς πετσόκοψαν.....

Σάν χωριάτες τήν πάθαμε...
Θάρθη ή ώρα τους όμως, δέν θά μού γλυτώση κανείς.

Βροντάει τό πιστόλι πάνω στό γραφείο καί ξαναπίνει κρασί. Βγαίνει άπό τό κτίριο βιαστικός καί τρικλίζοντας διαβαίνει σχεδόν τρεχάτος τούς νυχτερινούς δρόμους μέ κατεύθυνσει τήν ταβέρνα. Στό χέρι του κρατεί τό πιστόλι.
"Οταν φτάνη έκεί άναμετρά τήν κατάσταση μέ θολό μάτι.

Οί μουσικοί παίζουν τό "ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ" (μόνο μουσική) σέ κρετσέντο.

'Εκεΐνος έρχεται στό έπίκεντρο τού μαγαζιού τρικλίζοντας κι άνεμίζωντας τό πιστόλο. Ρίχνει μιά σφαίρα στόν άέρα καί όλα σώπασαν.

ΤΑΚΗΣ: (μέ τόν οίστρο τού μεθυσμένου)
Χαίρε τραγουδιστή, μέ τήν ξυλένια φωνή, πού κάποιος, κάποτε θά προσπαθήση νά τήν πλανιδ΄ιση.
Καί έσύ θά ένδώσης γιά νά διξαστής.
"Ομως σήμερα πούσαι άνάμεσά μας, σέ θερμοπαρακαλώ,
ξέχασε τούς δασκάλους σου καί ξα-

νάγινε άπλός!
'Απλός όσο κι έμεΐς,
αυτοί οί δρόμοι, αυτά τά σπίτια'.
"Οσο άτσαλα είναι τά λόγια μας
κι οί πράξεις μας άλογάριαστες.
Γιατί έτσι γεννηθήκαμε, βρεθήκαμε
ξαφνικά στή μέση τής γής, πάνω σ' ένα βράχο, μέ τσαρούχια, μέ πιστόλια, θερμόαιμη μά στό βάθος παιδιά.
Μάς κόβει τό δίκιο καί μάς θερίζει ή άδικία.
"Ομως τό φιλότιμο είναι πού μάς κυβερνά!
Γιά ένα φιλότιμο ζούμε,γιά ένα φιλότιμο πεθαίνουμε!

Στρέφει στούς θαμώνες τίς ταβέρνας κι άπευθύνεται σ'αύτούς.

(συνεχίζει)
Πεθαίνουμε...
"Ηταν Πάσχα, χαρά Θεού!
'Η βεντέμα ήταν καλή!
Σεχύθηκε τό λάδι στά λαγούμια κι
ό κοσμάκης γιόμισε πολύ!

'Ο κόσμος άπό τά τραπέζια δείχνει έπιφυλακτικός καί καχύποπτος στήν συμπεριφορά τού Τάκη.

(συνεχίζει)
Κι ό θείος τού θείου μου γλεντούσε

στό μαγαζιά μέ τόν πρώτο του ξάδερφο άγκαλιά.
Πίνουν καί τραβοῦσαν μπαλοτιές στόν άέρα. Κι ό θεῖος τοῦ θείου μου γυρίζει καί τοῦ λέει:
"Γιάντα μωρέ σημαδεύεις τό Θεό;"
"Καί ποῦθές νά σημαδέψω μαθ'ες;"
" Στήν καρδιά μου πάνω νά σημαδέφης θέλω". Καί ό ξάδερφος γιά νά μή τοῦ χαλάση τήν καρδιά
"Μετά χαρᾶς ξαδ'ερφι μου". Καί τοῦ τήνε ξεσχίζει.

Λές κι άγριεμένος άκόμα πιό πολύ άπό τά ἴδια του τά λόγια, ό Τάκης γυρνάει τό πιστόλι του κατ'έπάνω στόν Παῦλο καί τόν σημαδεύει. Σηκώνει τήν λύκο τοῦ πιστολιοῦ καί ή 'Ισμήνη λαχτάρησε τόσο πού δέν λογάριασε τίποτα καί κανένα καί πετάχτηκε καί μπῆκε άνάμεσα τοῦ πιστολιοῦ καί τοῦ Παύλου.

ΜΑΝΑ ('Ισμήνης):
'Ισμήνη.
ΤΑΚΗΣ: (φωνάζει)
Περικλῆ πές τήν άδερφή σου νά φύγη.

'Ο Νικολιός άπό τό τραπέζι του έχει άνασηκωθεῖ κραδένοντας τό όπλο του.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ:

Τάκη! Σάμπως νά βιάζεσαι πολύ!

'Αντρέας,Παῦλος καί Περικλῆς ἁπλώζουν τ'ην εὐκαρία καί στέκονται όρθιοι βγάζοντας κι αὐτοί πιστόλια. Μέ τεντωμένα τά νεῦρα ἀλληλοσημαδεύονται καί ἡ 'Ισμήνη στό ἐπίκεντρο τάχει ἐντελῶς χαμένα. 'Ο κόσμος ἔχει πανικοβληθεῖ κι οἱ περισσότεροι ἐγκαταλείπουν τό τραπέζι τους καί φεύγουν γρήγορα,γρήγορα. 'Η μάνα τοῦ Παύλου ἔρχεται στό γυιό της.

Κ. ΣΟΦΙΑ: (τόν παρακαλεῖ)

Παῦλο παιδί μου! Σκέφου τόν ἀδερφό σου! Εἶναι πιό μεγάλος! Σ'ἔθρεψε καί σέ σπούδασε!

ΤΑΚΗΣ:

Κυρία Σοφία κάντε λίγο ὑπομονή. 'Η μάχη ἄρχισε. 'Ο,κύβος ἐρίφθη.

'Η μάνα τῆς 'Ισμήνης πάει νά μαζέψη τήν κόρη της ἀπό τό ἐπίκεντρο τοῦ καυγά.

ΜΑΝΑ ('Ισμήνης: στόν Τάκη.

Τί εἶναι αὐτά πού μᾶς λές παιδί μου

ΠΕΡΙΚΛΗΣ:

Τί θές νά γίνη μάνα; Πόλεμο θέλουν;

θά τόν ἔχουν!

ΤΑΚΗΣ:

Στόν "Αϊ-Γιάννη ξαν'αρχισαν τά ἴ-
δια...

Μαζική συγκέντρωση καί τά τοιαῦτα.
Δηλαδή τά ἴδια. Μά νά πού οἱ δικοί
μας ἀποφάσισαν νά βάλουν τέρμα.'Αλ-
λά ἐκεῖνοι τούς κύκλωσαν καί σέ λί-
γο δέν ἔμεινε ρουθοῦνι.

Κ. ΣΟΦΙΑ: (ἐπιτακτική)

Παῦλος, ελα ἐδῶ!

ΑΝΤΡΕΑΣ:

'Ο Παῦλος σου μόνα ἤ θά βάλη μυαλό
ἤ θά πάη ἀπό τούς πρώτους.

ΙΣΜΗΝΗ: (μέ ὀργή)

Δέν μπορεῖς νά πιστεύης τά λόγια
σου!

Τώρα πού μόλις ἄφησες τό τραγοῦδι
καί τόν χορό. Πού εἶναι τόσο ὄμορφο
τό σούρουπο!...

ΑΝΤΡΕΑΣ:

'Ισμήνη εἶσαι παιδί..."Τόσο ὄμορφο
τό σούρουπο".

Στή δημοσιά πού περνάει ἔξω ἀπό
τήν συνοικία, ἕνα παλιό γκαζο-
ζέν ἔρχεται καί σταματᾶ. 'Ο
σωφέρ κατεβαίνει κι ἔρχεται

ἀπό τήν ἄλλη πόρτα καί βοηθάει
ἕνα νέο ἄντρα μέ κομένο πόδι γιά
νά κατέβῆ. 'Εκεῖνος ντυμένος
στρατιωτικά καί μέ πατερίτσες
φορτώνεται τό σάκκο μέ τά προ-
σωπικά του εἴδη κι ἀφοῦ χαιρέ-
τησε τόν σωφέρ, τραβάει γιά τή
γειτονιά.

Καθώς διαβαίνει τό γεφυράκι
πρόσεξε τόν κόσμο πούναι μα-
ζεμένος στήν ταβέρνα. Πάει
πρός τά ἐκεῖ καί μένει σέ μιά
γωνιά νά παρακολουθῆ τήν κατά-
σταση ὅπου οἱ νέοι ἐξακολουθοῦν
νά διαπλακτίζωνται. Ἔχουν καλ-
μάρει κάπως καί κατεβάσαν τά πι-
στόλια τους πού ὅμως κρατᾶνε
πάντα στό χέρι.

Κ. ΣΟΦΙΑ: (συνεχίζει)
.... θέλω νά πῶ αὐτές οἱ ἱστορί-
ες εἶναι ὡραῖες νά τ'ις ἀκοῦς.
Ὅμως τί τό ὄφελος;
ΠΑΥΛΟΣ:
Μήν προσπαθεῖς νά βρῆς σέ κάθε πρά-
ξη ὄφελος μητέρα. Ὁ Διάκος πέθανε
γιατί πίστευε!

Κ. ΣΟΦΙΑ:

Πές μου, σέ παρακαλῶ, κάτι πού νά στέκεται πάνω ἀπό τή ζωή τοῦ ἀνθρώπου.

ΠΑΥΛΟΣ:

Ἡ ἀγάπη γιά τήν πατρίδα.

Κ. ΣΟΦΙΑ:

Καί τί εἶναι πατρίδα, παιδί μου;Μήπως δέν ἤμαστε ἐμεῖς; Δέν εἶναι οἱ ζωές μας πού κάνουν τήν πατρίδα; Δέ μποροῦμε νά ζήσουμε ἥσυχα μονιασμένα, χωρίς νά χρειάζεται νά σκοτωθοῦν οἱ μισοί γιά νά ζήσουν οἱ ἄλλοι μισο΄ι;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ:

Ὅταν ἀκούω νά βγαίνη ἀπό τά χείλη του ἡ λέξη "Πατρίδα" νιώθω ναυτία!

ΠΑΥΛΟΣ:

Δέν ὑπάρχουν δύο τρόποι γιά νά κερδίζης τή λευτεριά σου. Μόνο ἕνας. Σκότωνε τόν ἐχθρό.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ: (συμπληρώνει)

Σκότωνε γιά νά μή σ΄ε σκοτώσουν ὅταν ξέρεις πῶς εἶσαι μέ τό δίκιο!

ΤΑΚΗΣ:

Τό δίκιο τό δικό σου!

ΑΝΤΡΕΑΣ:

Τό δίκιο... ἔτσι μᾶς σκότωσαν τόν πα-

τέρα.

ΠΑΥΛΟΣ:

Οἱ Γερμανοί.

ΑΝΤΡΕΑΣ:

Σέ ἀντίποινα γιά νά ἐκδικηθοῦν τούς δικούς τους πού τούς σκοτώνατε ἐσεῖς. Αὐτός εἶναι ὁ νόμος τοῦ πολέμου.

ΠΑΥΛΟΣ: (συμπληρώνει)

καί ἡ ντροπή γι αὐτόν πού τόν δέχεται.

ΤΑΚΗΣ:

Ξεσκεπάζεσαι μόνος σου. Βάζεις τό ἴδιο τή ντροπή, μέ τή ζωή τοῦ πατέρα σου.

ΠΑΥΛΟΣ:

Ὁ πατέρας πέθανε περήφανος γιατί γνωρίζει καλά τό δίκιο.

Κ. ΣΟΦΙΑ:

Ποιό δίκιο παιδί μου ...

Ὁ διάλογος αὐτός μεσολάβησε μπροστά στούς ἄπραχτους μουσικούς καί τραγουδιστές, βουβούς μάρτυρες στό δράμα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἀκόμα μπροστά στόν νιοφερμένο, κουτσό φαντάρο - κι μάνα τοῦ Νικολιοῦ καί τό συντρεμμένο κι ἀμίλητο

γερο-Στεφάνου. Ὁ τελευταῖος μόνον ἀπ'ὅλους ἀντελήφθηκε τόν νιοφερμένο φαντάρο καί ἀφοῦ ἔχασε τήν ὑπομονή του σπρώχνει ἀπό μπροστά τό τραπέζι του καί διακόπτει τήν συζήτηση...

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Ἔλα Τάσο ἀγόρι μου, πλησίασε.... Μή τούς ἀκοῦς αὐτούς ἐδῶ, μᾶς γέμισαν ἀλογόμυϊγες μέ τίς σοφίες τους....

ΙΣΜΗΝΗ: (μέ χαρούμενη ἔκπληξη)

Τάσο

Τρέχει καί τόν ἀγκαλιάζει,μετά τόν βοηθάει νά ὑψώσει καί νά πλησιάση στούς ἄλλους.

Ὁ πατέρας της ἔχει ἀνασηκωθεῖ καί πάει σ'ἕναν, ἕναν ἀπό αὐτούς καί τούς παίρνει τά πιστόλια ἀπό τά χέρια .

ΠΑΤΕΡΑΣ: (συνεχίζει)

Γεμίσαμε παλληκαράδες στή γειτονιά. Μάθανε νά παίζουν κλεφτοπόλεμο μέ τά σίδερα καί μᾶς χαλάσανε τήν ἡσυχία...

Ἕνας, ἕνας οἱ νέοι ἀγκαλιάζουν καί φιλᾶνε τόν Τάσο,ἐνῶ ὁ Στεφάνου φέρνει τά πιστόλια

πού μάζεψε καί τά πετάει στή ρίζα ἑνός θάμνου.

Ὁ Ταβερνιάρης ἔρχεται μ' ἕναν δίσκο γεμάτο ποτήρια καί δυό μπουκάλες κρασί. Τά τοποθετεῖ πάνω στό μακρύ τραπέζι ὅπου τώρα ἔχουν ἐγκατασταθεῖ ὅλοι μαζί· οἱ τρεῖς φαμίλιες, ὁ Τάκης καί Τάσος. Εἶναι ὅλοι τους ἥσυχοι, τώρα μά συγχρόνως σοβαροί καί λίγο ἀδέξιοι ἀπό τήν ἀπρόβλεπτη αὐτή συγκέντρωση στό ἴδιο τραπέζι.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (στόν ταβερνιάρη) Γειά στά χέρια σου... Βλέπεις Νικόλα τά καταφέραμε πάλι καί ἤμαστε ἑνωμένοι. Καλό γιά μᾶς καλό καί γιά τό μαγαζί, .ετσι εἶναι καλλίτερα τό γλέντι καί μεγαλύτερο ἡ κατανάλωση.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ :(γρινιάζοντας) Τέτοιους πελάτες νἄχω, τί θέλω ἄλλο. Ψυχή ζῶσα δέν θά πατήση, μόνο νεκρῶν φαντάσματα θά γλεντοῦν ἐδῶ...

Οἱ μουσικοί πιάνουν πάλι τό "ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ" κρατώντας τή μουσική ὑπόκρουση τῆς σκηνῆς.

Στό τραπέζι έχουν γεμίσει τά ποτήρια κι'ό Στεφάνου σηκώνεται νά κάνη πρόποση.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (ξεροβήχει)
"Ας πιοῦμε εἰς ὑγεῖαν τοῦ στρατιώτη μας τοῦ Τάσου ποῦ εἴμαστε περίφανοι γι'αὐτόν ὅπως καί γιά τόν 'Ελληνικό μας στρατό ποῦ ἦταν φόβος καί τρόμος γιά τούς βάρβαρους Γερμανούς στό Ρίμινι καί στ'ἄλλα μέτωπα τῆς 'Αφρικῆς. Θυσίες καί ἡρωϊσμούς ἀναγνωρίζαμε καί τούς καλωσορίζαμε στήν ἀπελευθερωμένη 'Ελλάδα, μέ τήν ὑπόσχεση....
(κυτάει μέ νόημα τούς ὑπόλοιπους) ὅτι θά ζήσουν ἀνάμεσά μας ὅπως πρῶτα καί ὅλοι ἑνωμένοι σάν ἀδέλφια. Σάν "Ελληνες ποῦ μᾶς γέννησε ἡ ἴδια μάννα.

Σηκώνουν ὅλοι τά ποτήρια τους μά ὁ Τάσος ἔμεινε ἀόρατης καί σκεπτικός, ὅπως ἄλλωστε ἦταν ἀπό τήν ἀρχή ποῦ ἔφτασε στήν ταβέρνα. Μερικά λεπτά σιγῆς κι ἀμηχανίας μεσολάβησαν καί τέλος μίλησε.

ΤΑΣΟΣ:
Κανένας ἄλλος ἔξω ἀπό μένα δέ γύρισε κι'ἐγώ μισερός μέ τὄνα πόδι.

Αὐτό ἦταν καί ἡ τύχη μου. Ὅταν τά-
χασα μέ πῆγαν στό Νοσοκομεῖο, στό
Κάϊρο, κι ἀπό ἐκεῖ κατάφερα κι ἔ-
φτασα μέχρις ἐδῶ. Οἱ ἄλλοι μείναν
στήν ἔρημο νά τούς τρώη ἡ ἄμμος,
ἡ δίψα, ἡ ἀρρώστια, ὁ ἐξευτελισμός.
Ἑλληνικός στρατός δέν ὑπάρχει, εἶ-
ναι ὅλοι τους αἰχμάλωτοι.

Μουγκαμάρα ἔπεσε καί τά ἀγό-
ρια τῆς παρέας ἀνταλλάσουν
ματιές σπάθινες σέ μιά βουβή
ἐπικοινωνία γιά τά καθέκαστα.

ΜΑΝΑ: (Ἰσμήνης):
Μά τί μοῦς λές ἀγόρι μου, δέν νίκη-
σε ὁ στρατός μας τούς Γερμανούς;
Πῶς γίνεται νἆναι αἰχμάλωτοι οἱ νι-
κητές;

ΤΑΣΟΣ:
Αἰχμάλωτοι τῶν συμμάχων εἶναι, τῶν
Ἐγγλέζων.
Αὐτοί μᾶς μάντρωσαν μετά τή νίκη
καί μᾶς κρατοῦν ἐκεῖ μέχρι νά μᾶς
φάνε τά σκουλίκια τῆς ἄμμου καί
μέχρι πού Ἑλληνικός στρατός νά
μήν ὑπάρχη. Γιά στασιαστές τούς
κατηγόρησαν γιατί, λέει δέν θέλανε
κυβέρνηση.......................

Τά λόγια τοῦ Τάσου καί οἱ ἦχοι

γενικώτερα σβήνουν στά αὐτιά τῆς Κ.Σοφίας ἡ ὁποία δείχνει νά μήν αἰσθάνεται καλά.

Μιά εἰκόνα ἀκαθόριστη περνάει γρήγορα (φλάς) ἀπό τά μάτια της.

Ἕνα βοηττό σάν ἀχλαγωή σκίζει τ' αὐτιά της.

Προσπαθεῖ νά συνέλθη καί κυττάζει τούς ἄλλους γύρω της. Αὐτοί συζητοῦνε ἔντονα καί παθιασμένα μεταξύ τους,ἀλλά τά λόγια τους δέν ξεκαθαρίζουν γιατί φτάνουν στ'αὐτιά της ἀλλοιωμένα σάν ἀπροσδιόριστοί ἦχοι. Τελευταῖο ἀπό ὅλους κυττάει τόν γυιό της (τόν Παῦλο) πού κάθεται δίπλα της καί κάτι λέει στήν ὁμήγυρη μέ ὕφος φανατισμένο.

Ἡ ἀκαθόριστη εἰκόνα ξανάρχεται στά μάτια της κι αὐτή τή φορά παραμένει.Σιγά, σιγά ἡ εἰκόνα ἀρχίζει νά ξεκαθαρίζη καί μαντεύει κανείς πῶς πρόκειται γιά μιά πορεία πλήθους μέσα στούς δρόμους τῆς συνοικίας.

'Ο ἦχος γεμίζει ἀπό τήν ὀχλαγωή αὐτοῦ τοῦ πλήθους,πού μοιάζει νά κραυγάζουν συνθήματα καί ἄλλα σάν μιά ἐξαγριωμένη διαδήλωση. Οἱ ἦχοι εἶναι πολύ δυνατοί μά παρ'ὅλα αὐτά εἶναι ἀλλοιωμένοι ἐργαστηριακά ὥστε δέν ξεκαθαρίζη ἀκριβῶς αὐτό πού φωνάζουν. Στή διάρκεια τῆς σκηνῆς μέ δυσκολία ἀκούγονται καμμιά φορά τά ὀνόματα"Βελουχιώτης","Πέτρουλας","Λαμπράκης" κλπ. Αὐτά τά ὀνόματα ἀνακατεμένα καί δυσδιάκριτα μέσα στούς ἄλλους ἤχους θά προδικάσουν ὑποσυνείδητα τό μέλλον καί τήν τύχη διαφόρων ἀγωνιστῶν.

'Η εἰκόνα εἶναι ὑπερφωτισμένη καί συντελεῖ κι αὐτή στήν δημιουργία ὀνειρικῆς ἐντύπωσης πού ἔχει τό ὅλο πρᾶγμα.

Μπροστά.μπροστά σ'αὐτήν τήν πορεία ἕνα τσοῦρμο νέοι σηκώνουν ψηλάστά τεντωμένα χέρια τους μιάν ὁριζοντιωμένη ξύλινη πόρτα ὅπου ἐπάνω εἶναι ξαπλωμένο τό κορμί ἑνός νεκροῦ νέου. Πίσω τους ἀκολουθεῖ κόσμος πολύς φωνάζοντας καί χει-

[illegible]
24 21 79
081 [illegible]

ρονομῶντας.

Περνοῦν τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς συνοικίας καὶ ὁ κόσμος βγαίνει στὰ παράθυρα καὶ τὶς ταράτσες νὰ δοῦν τί εἶναι αὐτὸ ποὺ συμβαίνει.

Πάνω στὴν ξύλινη πόρτα εἶναι ξαπλωμένο τὸ κορμὶ τοῦ Παύλου,Γυμνὸ ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἐπάνω εἶναι διάτρυτο ἀπὸ σφαῖρες,στὸ αὐτί του εἶναι περασμένο ἕνα κόκκινο γαρύφαλλο ἐνῶ ἀπὸ τὸν ἴδιο κρόταφο ἔχει κυλήση μιὰ κόκκινη λωρίδα αἷμα.

'Απὸ τὸ σπίτι της πετιέται ἔξω ἡ κ. Σοφία καὶ εἶναι τόση ἡ ὁρμή της ποὺ σκόνταψε κι ἔπεσε μπρόμητα στὸ χῶμα.

Κ. ΣΟΦΙΑ: (σκούζει)
Μοῦ φέρνουν τὸ παιδί μου σκοτωμένο!
(ἐπαναλαμβάνει OF)
Μοῦ φέρνουν τὸ παιδί μου σκοτωμένο!

Μ'ἀπόγνωση ξανασηκώθηκε καὶ τρέχει...

'Απὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ βγαίνει ἕνας ἄντρας κι ἔχει κεφάλη καὶ πρόσωπο σκεπασμένα μὲ μαύρη κουκούλα

Γιά μένα προσωπικά [illegible] Χρόνος.
υπάρχει στα [illegible] δύο αυτοί
[illegible] [illegible] αντίπαλοι με
οι νέοι [illegible] το θάρρος του
δεν έχουν [illegible] απογοητευμένοι,
[illegible] [illegible] και
[illegible], [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] για τη [illegible]
[illegible] [illegible] σημερινοί ~~έχουν~~
οι νέοι [illegible]
Οι νέοι [illegible] [illegible]
βλέπω το πρόσωπο [illegible] αντίπαλος.
[illegible] [illegible] [illegible] να έχουν [illegible].
όμως δεν [illegible] η [illegible] [illegible]
Την [illegible]
[illegible] [illegible]

ποῦ ἔχει δύο τρύπες στήν θέση τῶν ματιῶν. Εἶναι ἡ Μάσκα ποῦ ἔφερε στήν ἄμοιρη μάνα τήν θανάσιμη εἴδηση.

Κ. ΣΟΦΙΑ: (σκούζει)
Ποῦ σκ'οτωσαν τό παιδί μου!
(ἡ φωνή της ἀνακατεύεται μέ τήν ὀχλαγωή τῆς πορείας ποῦ ὅλο καί πλησιάζει)

Τρέχει σάν τρελλή μέσα στούς δρόμους κι ἐκεῖ στήν πλατεία ποῦ εἶναι τό κεντρικό καφενεῖο, ἡ Χωροφυλακή,τό Δημαρχεῖο κι ἄλλα κεντρικά μαγαζιά στάθηκε ἀποσβολωμένη. Σάν σέ μοιραῖο ραντεβοῦ φτάνει ἐκεῖ καί ἡ πορεία μ'ἐπικεφαλῆς τόν νεκρό καί πίσω τό πλῆθος τῆς ἀκολουθίας.

'Ο ὀχλαγωή καταλαγιάζει τμηματικά γιά νά τήν διαδεχθῆ ἡ ἀπόλυτη ἡσυχία.

Οἱ νέοι ποῦ τόν ὑποβαστάζουν, ἀποθέτουν τόν ἄψυχο γυιό στά πόδια της. Ἐκείνη σκύβει ἐπάνω του μέ τήν μεγαλύτερη τοῦ κόσμου τρυφερότητα,τραβάει τόν νεκρό γυιό μ'ὅλη τή δύναμη ποῦ

τῆς ἀπόμεινε καί τόν φέρνη ν' ἀκουμπήση στήν ἀγκαλιά της μέ τό κεφάλι πάνω στό στῆθος της.

Στόν ἦχο μπαίνει τό "ΚΟΙΜΗΣΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΜΟΥ" κι'ἀκολουθεῖ τήν σκηνή μέχρι τό τέλος της.

'Ο κόσμος ἀπό γύρω ἔχει μείνει ἄφωνος κι ἄλλοι σκύβουν τό κεφάλι κι ἄλλοι γονατίζουν σέ προσκύνημα τῆς ἱερῆς αὐτῆς στιγμῆς.

'Η μάνα ἔμεινε ἐκεῖ πολύν ὥρα νά νανουρίζη τόν νεκρό γυιό της καί μαζί της τό πλῆθος,σιωπηλοί προσκυνητές.

Κάπου στήν μέση τοῦ τραγουδιοῦ τό ὄραμα τελείωσε.

Τό τραγοῦδι συνεχίζεται κι ἀκούγεται ἀπρόσωπα μέχρι πού νά τελειώση.

'Η κ. Σοφία συνέρχεται ἀπό τόν φοβερό ὁραματισμό κι ἔχει στό στῆθος ἀκομπισμένο,ζωντανό αὐτή τή φορά, τόν Παῦλο.Καταπίνει τήν ταραχή της νά μή φανῆ τίποτα,μόνο τά μάτια της γύρισε στό γυιό της μ'ἀνείποτη ἀγωνία.

Γύρω ἀπό τό τραπέζι ἡ παρέα

όλη έχει πέσει σέ ένταση καθώς ρεμβάζουμ τίς μελωδίες τοῦ τραγουδιοῦ.
Πάνω στήν έξέδρα οἱ μουσικοί καί ή τραγουδίστρια έκτελοῦν σέ πλεῦ-μπακ τό τραγούδι.

Τέλος τοῦ τραγουδιοῦ.

Πρῶτος ὁ Στέφανος διέκοψε τόν ρεμβασμό κάπως άνυπόμονος.

ΠΑΤΕΡΑΣ:
"Ανσε λοιπόν ὥρα νά φᾶμε καί λιγάκι. (άπευθύνεται πρόσχαρος στίς γυναίκες τῆς παρέας)
κυρίες μου ωγάλτε τά κουτάκια σας καί τά κατσαρολάκια σας νά δοῦμε τούς θησαυρούς σας,τί λιχουδιές μᾶς φτιάξατε.
ΜΑΝΑ (τοῦ Νικολιοῦ)
Μμμμ... Χαρᾶς τό πρᾶγμα,τί περιμένετε μέ τέτοιους καιρούς πού ζοῦμε;

Οἱ γυναῖκες βάλθηκαν ν'άδειάζουν τά δισάκια τους άπό τά φαγητά πού φέρανε άπό τά σπίτια τους.Μπάλικους κεφτέδες, ντολμαδάκια,ντοματοπιπεριές γεμιστές κ.λ.π.

ΠΑΤΕΡΑΣ:(στόν ταβερνιάρη καθώς περνάει)

Νικόλα... φέρε κι άλλο κρασί. Καί καμιά σαλάτα γιατί δέν έχουμε.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ:

Σιγά τήν παραγγελία. Προσοχή μή ξοδευτεῖτε...

Οἱ γυναῖκες πλημμύρισαν τό τραπέζι μέ κατσαρόλια τά ὁποῖα ἀποθέτουν ἀφοῦ τά ἀνοίξουν πρῶτα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (OF)

Θά μοῦ σπάσει τά νεῦρα αὐτός μέ τήν γκρίνια του.Τί θέλει ἄλλο δηλαδή.

Ἔχουν ἀποτελειώση σχεδόν τό φαγοπότι τους καί δείχνουν ὅλοι σέ καλή διάθεση.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

'Ισμήνη,ἔλα κόρη μου κοντά μου,ἔλα νά σοῦ θυμίσω κάτι πού ἀσφαλῶς θά'χῆς ξεχάση. Δέν πέρασαν πολλά χρόνια. Κι'ὅμως καί μένα μοῦ φαίνεται σά νά'χη συμβῆ σέ μιάν ἄλλη,μακρυνή ζωή.

'Εκείνη πῆρε τήν καρέκλα της κι ἦρθε κοντά του.Τόν ἀγκαλιάζει, τ'ου φιλάει καί στρώνεται δίπλα του.

ΙΣΜΗΝΗ:

Τί'ναι πατέρα μου; τί θυμήθηκες;

Τίς πιάνει τά χέρια καί συνεχίζει.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Ἦταν τότε ποὺ πήραμε τὸ γκαζοζὲν καὶ πήγαμε Κυριακάτικη ἐκδρομὴ στὸ Μεγάλο Πεῦκο! Φύγαμε ξημερώματα, ὁλόκληρο τσοῦρμο. Κάτσαμε μιὰ ὥρα στὴν Ἁγία Παρασκευή, ἄλλες δύο ὧρες στὴν Ὁμόνοια καὶ τρεῖς ὧρες μὲ τὸ γκαζοζὲν (OF). Σκυμμένοι, τσαλακωμένοι, κι ὅμως, τί τραγοῦδι ἦταν κεῖνο, Θεέ μου!

Τὰ τελευταῖα του λόγια ἀκούστηκαν (OF) πάνω σὲ μιὰν εἰκόνα (φλας), ποὺ τοὺς δείχνει στιβαγμένους πάνω σ' ἕνα γκαζοζὲν νὰ τραγουδοῦν καθὼς διαβαίνουν τοὺς ὑπαίθριους δρόμους.

Ἡ εἰκόνα ἐπανέρχεται στὸ τραπέζι...

(συνεχίζει καὶ τραγουδᾶ)
"Τέτοια μάτια γαλανά, σὰν τὸ πέλαγο μεγάλα".
Καὶ ἐκεῖνο τὸ ἄλλο.
"Θὰ πάω νὰ τὸ πῶ στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό, πῶς εἴσαστε συνέταιροι κι οἱ δυό".
(ὅλοι μαζὶ ἐπαναλαμβάνουν)
"Θὰ πάω νὰ τὸ πῶ στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό, πῶς εἴσαστε συνέταιροι κι οἱ δυό"...

Κ. ΣΟΦΙΑ: (μαζί μέ άλλους)
Μπουλουγούρι!

Φλάς άπό τό γιαζοζέν πού έξακολουθεί νά τρέχη στούς έξοχικούς δρόμους.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (OF)
Φτάσαμε μεσημέρι σωστό. Στρώσαμε, βγάλαμε τούς κεφτέδες-ό Θεός νά τούς κάνη-τίς κονσέρβες, τά κονσερβάκια, τίς κονσερβίτσες.

'Η είκόνα έπανέρχεται στό τραπέζι.

(συνεχίζει)
"Οπως τώρα, καλή ώρα...
Θυμάμαι πώς έκεί πού μ'έπερνε ό ύπνος, άκουσα τή φωνή σου. Στήν άρχή νόμισα πώς έβλεπα όνειρο. Μετά ξεφώνιζε ή μάνα σου!
Πνιγόσουν!
Τρέχω στή θάλασσα. 'Η μάνα σου μού φωνάζει:" Πού πάς, φουκαρά, άφού δέν ξέρεις κολύμπι!". Μπροστά μου τρέχει ό 'Αντρέας, σέ πιάνει καί νά πού βουλιάζετε μαζί. Τρέχει κι ό Περικλής μου. Βουλιάζετε κι οί τρείς.

Μιά εἰκόνα ἔρχεται στό μάτια τῆς 'Ισμήνης.
Κάπου σέ μιά θάλασσα, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἥλιος μετατρέπει τό νερό σέ ἀσήμι ἀπό τήν ἀντανάκλαση, κάτι ἀκαθόριστο χτυπιέται στό νερό.

(ὁ πατέρας συνεχίζει OF)
Κανείς σας δέν τό καταφέρνει στή θάλασσα. Κι ἐγώ προχωροῦσα. Τί νά κάνω; Κι ἡ μάνα σου ξεφώναζε. Κ'ἡ μάνα τοῦ 'Αντρέα, ἡ κυρα-Σοφία, τραβοῦσε τά μαλλιά της. Τότε φάνηκε σά σίφουνας νά'ρχεται μιά βάρκα ἀπ' τή Φανερωμένη. Στά κουπιά ὁ Τάκης, ὁ Παῦλος κι ὁ Νικολιός.

Στό μάτια τῆς 'Ισμήνης ἔρχεται ἡ βάρκα ποῦ μέσα σ'αὐτήν τά τρία παιδιά τραβοῦν κουπί καί προχωροῦν βιαστικά. 'Ανάμεσα στούς ἄλλους ὁ Παῦλος ξεχωρίζει πιό πολύ.

(συνεχίζει OF)
300 μ'ετρα! 200 μέτρα! 50 μέτρα!

'Η εἰκόνα ἐπανέρχεται στήν παρέα γύρω ἀπό τό τραπέζι.

(ὁ πατέρας συνεχίζει)

Βουτάει πρῶτος ὁ Τάκης, βουτάει καί ὁ Παῦλος κι ὁ Νικολιός! Βουλιάζουν, βγαίνουν, ξαναβουλιάζουν, βγαίνουν... Τέλος ὅλοι μαζί φτάσατε στήν ἀμμουδιά...

Σωθήκατε κ'οἱ γυναῖκες ξεφώναζαν ἀκόμα. Τέλος πάντων! Μαζεύτηκε κόσμος. Ἦρθαν καί ὄργανα. Στήσαμε χορό, γλέντι τρικούβερτο ὡς τό βράδυ.

Κι ὅμως θυμᾶμαι πόσο εἴμαστε χαρούμενοι. Εἴχαμε τήν ἀνάγκη νά'μαστε ὅλοι μαζί. Ἄν ἦταν δυνατόν νά μή χωρίσουμε ποτές!

ΤΑΚΗΣ:

Ἐμεῖς νομίζαμε πώς παίζανε. Ὅταν ὅμως εἴδαμε τόν κόσμο νά μαζεύεται καί νά φωνάζη, πιάσαμε γερά τό κουπιά καί:

"Εεεε, ὅοοο! "Εεεε, ὅοοο!

Στά μάτια τοῦ Νικολιοῦ ἔρχεται ἡ εἰκόνα τῆς βάρκας καθώς σπεύδουν.

ΤΑΚΗΣ-ΝΙΚΟΛΙΟΣ-ΠΑΥΛΟΣ: (συνεπαρμένοι OF)

"Εεεε, ὅοοο! "Εεεε, ὅοοο! "Εεεε, ὅοοο!

'Η εικόνα επανέρχεται απότομα στό τραπέζι καί οί τρεῖς του διακόπτουν τά επιφωνήματα καί άλληλοκυτάζονται μέ άμηχανία. Ένα χαμόγελο ικανοποίησης γέμισε τά πρόσωπα τῶν γεροντωτέρωβ τῆς παρέας.

ΙΣΜΗΝΗ: (έπεμβαίνει)
'Εγώ δέν θυμᾶμαι τίποτα. Μόνο πού ὁ ἥλιος μέ εἶχε τυφλώση καί τά'βλεπα ὅλα κάτασπρα καί ἀνάμεσα χιλιάδες φωτίτσες.
Καί κάτι ἄλλο,θυμᾶμαι πού πιάσαμε τό βράδυ ἐκεῖνο τό τραγοῦδι πού ἔλεγε...
(τραγουδάει)
Τήν άλυσίδα τή βαριά
τήν κάνω χελιδόνι:
Τή φυλακή τή σκοτεινή
τήν κάνω ξαστεριά:
Τήν άλυσίδα τή βαριά
ἐγώ κ' ἐσύ, κ'ἐσύ,κ'ἐσύ
τήν κόβουμε μαζί.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΟΛΕΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Σπάσε τήν άλυσίδα
μέ τό σίδερο:

Φτιάξε τήν άλυσίδα
μέ τό κόμματ

Σπάσε τήν άλυσίδα
με τά σίδερα!
Φτιάξε τήν άλυσίδ
με τά σύννεφα!
Σπάσε τήν άλυσίδα
με τίς ντροπές!
Φτιάξε τήν άλυσίδα
με τίς πασχαλιέ
Σπάσε τήν άλυσίδα
με τόν άγκυλωτό
Φτιάξε τήν άλυσίδα
με τόν έωθινό!
Σπάσε τήν άλυσίδα
καί τή φυλακή!
Φτιάξε τήν άλυσίδα
κορμί με κορμί!

(όλοι μαζί)
Τήν άλυσίδα πού μι-
λώ τήν κάνω άστροπελέκι!
Τών πελατιών σου τή Χλιδή
σού κάνω φυλακή!
Τήν άλυσίδα πού μιλώ
έγώ κι έσύ, κι έσύ,κι έσύ
τή φτιάχνουμε μαζί!

Μιά περίπολος Χωροφυλάκων άπό τέσσερες άντρες κι έναν άρχιφύλακα κατευθύνονται με βήμα σταθερό πρός τήν ταβέρνα.

(τό τραγοῦδι συνεχίζει OF καί σέ
δεύτερο ἠχητικό πλάνο)
Ἡ λευτεριά κερδίζεται!
Ἡ λευτεριά κερδίζεται!
Ραγιάδες σηκωθεῖτε
φωνάζει ὁ Κίτσος!
Ραγιάδες σηκωθεῖτε
φωνάζει ὁ Κίτσος!

Τήν ευθυμίατῆς παρέας διέκοψε ἡ ἐνοχλητική παρουσία τῶν ὁπλοφόρων.
Οἱ δύο χωροφύλακες πᾶνε στά ἄλλα τραπέζια κι ἐλέγχουν τίς ταυτότητες τῶν ὀλιγαρίθμων πελατῶν πού βρίσκονται ἀκόμα ἐκεῖ.'Ο ἀρχηφύλακας πέρνει τούς ἄλλους δύο καί προσανατολίζεται στήν μεγάλη παρέα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα βαραίνει στήν παρέα κι οἱ νεώτεροι δείχνουν ἐριστικοί,ἀνταλλάσοντας καχύποπτες ματιές μεταξύ τους,'Ο Τάκης νευρικός βγάζει τό κομπολόϊ ἀπό τήν τσέπη του καί τ'ο μπερδεύει μέσα στά δάχτυλά του

ΑΡΧΗΦΥΛΑΚΑΣ:
Τί συμβαίνει ἐδῶ;

ΠΑΤΕΡΑΣ: (ἀνεπαίσθητα δεικτικός)
Θυμόσαστε τά παλιά ὡραῖα χρόνια.
ΑΡΧΗΦΥΛΑΚΑΣ: (κάπως βλάκας)
Τά προπολεμικά;
ΠΑΤΕΡΑΣ: (μέ κάποια εἰρωνία)
Ὄχι, τῆς Κατοχῆς...
ΑΡΧΗΦΥΛΑΚΑΣ:
Ὡραῖα χρόνια;;(ἀπειλητικός).Δηλαδή μαυραγορῖτες εἴσαστε;
ΝΙΚΟΛΙΟΣ: (δεικτικά)
Ὄχι κρατούμενοι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: (ἐπεμβαίνει νευριασμένος)
Κομένη ἡ πλάκα σου!Ἐσεῖς μοῦ φαίνεται δέν τό κόβεται τό βιολί σας.
Μέχρι ποῦ νά σᾶς τό κόψουνε.

Ὁ ἕνας ἀπό τούς χωροφύλακες καθώς κυττάζει ἐξεταστικά τό χῶρο γύρω του βλέπει τά πιστόλια πού ἦταν πεταμένα ἀπό πρίν στίς ρίζες τοῦ θάμνου. Τά μαζεύει γιά νά τά φέρη στόν προϊστάμενό του.

ΑΡΧΗΦΥΛΑΚΑΣ: (OF)
Δέν γνωρίζετε ὅτι ἀπαγορεύονται οἱ συγκεντρώσεις πάνω ἀπό πέντε ἄτομα;
ΠΑΤΕΡΑΣ: (ἔκπληκτος)
Καί στήν ταβέρνα;

ΑΡΧΗΦΥΛΑΚΑΣ:

Παντοῦ.

Ὁ Ἀρχηφύλακας ρίχνει μιά ἐξεταστική ματιά πιστόλια πού στό μεταξύ τά ἔφερε καί τοῦ τά δείχνει ὁ ὑφιστάμενός του.

ΑΡΧΗΦΥΛΑΚΑΣ:

Ἔχουμε πληροφορίες ὅτι στήν περιοχή δροῦν δύο πράκτορες. Αὐτοί πού μᾶς πρόδωσαν στό Ἅϊ-Γιάννη κι ἔτσι μᾶς πετσόκοψαν. Ξέρετε νά μᾶς πῆτε τίποτα;

Ὅλοι τους παραμένουν σιωπηλοί. Μόνο ἡ δυσπιστεία μεγάλωσε ἀνάμεσα στούς νέους καί ἰδιαίτερα ἀπό αὐτούς ὁ Περικλῆς δείχνει ἐρεθισμένος.

ΑΡΧΗΦΥΛΑΚΑΣ: (καθώς δέν παίρνει ἀπάντηση).

Ἕνας, ἕνας θά σηκώνεστε ὄρθιοι καί θά δείχνεται ταυτότητα ἀφοῦ σᾶς γίνη ἔρευνα.

Οἱ μουσικοί στέκουν στήν ἐξέδρα τους ἄπραγοι καί σιωπηροί μάρτυρες σέ ὅλα αὐτά.

Ὁ Τάκης σηκώνεται πρῶτος μέ πρωτοβουλία του κι ἀφοῦ τόν φάχνει ὁ Χωροφύλακας.

ΑΡΧΗΦΥΛΑΚΑΣ:
Ταυτότητα.

Ὁ Τάκης τὴν παραδίδει κι ὁ Ἀρχηφύλακας ταράχτηκε μόλις τὴν εἶδε.

ΤΑΚΗΣ: (τοῦ σφυρίζει ψιθυριστά)
Κάνε τὴ δουλειά σου.Συνέχισε!

Ὁ Τάκης κάθησε στὴ θέση του μετρῶντας νευρικά τὸ κομπολόϊ.

ΑΡΧΗΦΥΛΑΚΑΣ:(χτυπάει τὸ Νικολιό στὸν ὦμο)
Ὁ ἑπόμενος.

Ἡ ἴδια διαδικασία ψαξίματος γιά ὁπλοφορία μεσολαβεῖ κι ὁ Νικολιός παραδίδει τὴν ταυτότητά του.

ΑΡΧΗΦΥΛΑΚΑΣ: (ἀφοῦ τὴν κύτταξε)
Δέν ἔχει καινούργια ταυτότητα;
(γυρνάει στούς ὑπολοίπους)
Οἱ παλιές δέν ἰσχύουν,εἶστε ὑπόχρεοι νά δείχνεται καινούργια.

ΠΑΥΛΟΣ: (μέ ἔντονη αἴσθηση τοῦ κινδύνου)
Ὡς κι ὁ θάνατος σήμερα εἶναι ἀπαιτητικός. Γιά νά σέ πάρη θέλει καινούργια χαρτιά.

Δυό χόντρες πέφτουν στό κομπολόϊ τοῦ Τάκη.
Ἔξαλος ὁ Περικλῆς πετιέται ὄρθιος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: (ἀσυγκράτητος)
Μέχρι ἐδῶ ἤταν πατέρα,ντρέπομαι γιατί τοῦ χρωστῶ τήν ζωή τῆς Ἰσμήνης, ἀλλά θά μιλήσω.
ΠΑΤΕΡΑΣ:(τοῦ ἀρπάζει τό πληγωμένο χέρι)
Τρελλάθηκες βρέ; Βούλωσε τήν παλιοστομάρα σου, ποῦ τή βρῆκες;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: (ἀποφασισμένος)
Ἀρχηφύλαξ, αὐτός (δείχνει τό Νικολιό)εἶναι ὁ πράχτορας ποῦ γυρεύεις. Ὅσο γιά τόν δεύτερο...

Πρίν τελειώση τήν κουβέντα του ὁ Περικλῆς,ὁ Παῦλος ἀνατρέπει ἕνα χωροφύλακα ποῦ στέκει πίσω του καί τό σκάει. Ὁ Νικολιός πάει νά κάνη τό ἴδιο ἀλλά ὁ χωροφύλακας ποὖναι δίπλα του χώνει τήν κάνη τοῦ ὅπλου στό πηγοῦνι καί τόν ἀκινητοποιεῖ.

ΑΡΧΗΦΥΛΑΚΑΣ: (πρός τούς ἄντρες του)
Πίσω του...(ἐννοεῖ τόν Παῦλο)

Τρέχουν ἐκεῖνοι καί πυροβο-

(Λόγω υπηρεσίας)

Φωτοτυπία

3242071!

ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΙΠΠΕΙΣ
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Π

[illegible]

Είναι [illegible] να γράφεται ότι [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Τέτοιες [illegible] [illegible] [illegible] και Χ[illegible] [illegible] [illegible] να [illegible] [illegible] [illegible] Φαντάσου ότι [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Χανιά [illegible] και [illegible] [illegible] και [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] τη [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Και οι [illegible] [illegible]

λοῦν.

'Ο 'Αρχηφύλακας περνάει ἕνα ζευγάρι χειροπέδες στά χέρια τοῦ Νικολιοῦ.

'Ο Παῦλος τρέχει μέσα στό παραδιπλανό φαράγγι καί πίσω του,ἀπό τό ὕψος τοῦ γιοφυριοῦ οἱ Χωροφύλακες τόν σημαδεύουν καί τοῦ ρίχνουν.

Οἱ σφαῖρες δέν τόν βρῆκαν καί τρέχει ὁ Παῦλος ὅσμο μπορεῖ μέσα στήν νύχτα.Τρέχει πολύ κι οἱ πυροβολισμοί ὅσο πάει κι ἀπομακρύνονται, τρέχει κι ἄλλο μέχρι πού νά ξεφύγη...

Στήν δι'άρκεια αὐτῆς τῆς φυγῆς ἔχει μπεῖ στόν ἦχο τό τραγοῦδι "ΕΝΑ ΔΕΙΛΙΝΟ".

Μπαίνει σιγή στήν ἀρχή καί στήν διάρκεια δυναμώνει βαθμιαῖα.

Τό τραγοῦδι συνεχίζει ν'ἀκούγεται ἀπρόσκοπτα,ἀλλά τώρα σέ πρῶτο ἠχητικό πλάνο.

Πίσω,στήν οἰκογενειακή ταβέρνα "Η ΕΛΛΑΣ" ἔχειμείνει μόνος ὁ Στεφάνου μπροστά στό μακρύ

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] Κρήτη. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
του κόσμου [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible], και [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. Κι αυτό [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] ΚΚΕ [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] και
[illegible] [illegible] επαναστατικά.
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
Τότε [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]

τραπέζι. Συντριμμένος, εἶναι σκυφτός πάνω στό κρασοπότηρό του καί τά μάτια του ἔχουν πλημμυρίσει στά δάκρυα.

Οἱ μουσικοί πάντα στήν ἐξέδρα τους παίζουν τό τραγούδι παρ' ὅλο πού δέν ὑπάρχει ἄλλος πελάτης, ἔξω ἀπό ἕναν.

'Ο Στεφάνου, σηκώνεται βαρύς καί μέ βρεγμένα μάτια ἔρχεται στό κέντρο τοῦ μαγαζιοῦ. 'Εκεῖ τεντώνει τό γεροντίστικο κορμί του καί βάλθηκε νά χορεύη τό ζεϊμπέκικο. 'Η ὀδύνη πού τόν κατέχει ἐπηρέασε καί τό χορό του.

'Η εἰκόνα ὅλο καί πλησιάζει τόν σπαραχτικό χορευτή μέχρι νά ἀπομονώση τό πρόσωπό, τά δακρυσμένα μάτια του καί τότε γίνεται τμηματικά θολή (φλου) μέχρι πού νά μή διακρίνεται τίποτα.

Πρίν τό τέλος του, τό τραγούδι σβύνει σέ ἠχητικό φοντό καί παράλληλα μέ τό φλουτάρισμα τῆς εἰκόνας.

Μεσολαβεῖ μιά σύντομη σκηνή μέ κινηματογραφημένα ντοκουμέντα (ἐπίκαιρα), ἀπό τήν περίοδο τῶν Δεκεμβριανῶν.

Οἱ λαϊκές κινητοποιήσεις-διαδηλώσεις τῶν ἡμερῶν ἐκεί - νων. Οἱ δολοφονικές προκλήσεις τῆς δεξιᾶς. καί ὁ "διαιτητικός "ρόλος τῶν 'Αγγλικῶν στρατευμάτων πού ἔκρινε τά γεγονότα.

Στήν διάρκεια τῶν εἰκόνων αὐτῶν ἀκούγεται ἕνα σχόλιο κατατοπιστικό.

ΦΩΝΗ:

Σύσσωμος ὁ λαός ἀντέδρασε στά"συμμαχικά"σχέδια καθεστωτικῆς ἐπιβο - λῆς. Πλημμύρισε τούς δρόμους τῆς 'Αθήνας δημιουργόντας ἀσφυκτικό κλοιό κόντρα στούς ἑλιγμούς τῶν ἀστῶν πολιτικῶν καί τῶν συμμάχων τους τῆς ξένης παρέμβασης.

Οἱ κύκλοι αὐτοί μέ μόνα ὄργανα ὁρισμένα τμήματα τῶν σωμάτων ἀσφαλείας, ἕνα ἐπίλεκτο ἐκστρατευτικό

σῶμα ἀπό τήν μέση ἀνατολή καί μερικές συνομοτικές ὁμάδες πολιτῶν πέρασαν σέ ἀπροκάλυπτες προσκλήσεις καί αἱματοκύλησαν τό πλῆθος πυροβολώντας στό φαχνό.

Οἱ ἡγεσίες τοῦ Ε.Α.Μ.,Ε.Λ.Α.Σ. καί Κ.Κ.Ε. ἀποπροσανατολισμένες ἀπό τήν διεθνῆ συμπαιγνία σέ σχέση μέ τό 'Ελληνικό θέμα' ἀντί ἄλλης ἀντίδρασης ἀνεγνώρισαν στά 'Αγγλικά στρατεύματα καί τόν διοικητή τους, στρατηγό Σκόμπυ , τόν ρόλο τοῦ διαιτητοῦ. 'Η ἐντολή ἦταν νά ἀποφευχθῆ ἡ ὁποιαδήποτε σύγκρουση ἤ καί παρενόχληση ἀκόμα ἐναντίον τῶν 'Αγγλικῶν στρατευμάτων, ἐπί ποινῆ ἐξοντώσεως τοῦ ὁποιουδήποτε θά τό ἀποτολμοῦσε.

Τό προνόμιο αὐτό τῆς διαιτησίας χρησιμοποίησε ὁ Σκόμπυ κάτω ἀπό τίς ὑψηλές ὁδηγίες τοῦ Τσώρτιλ, μέ σκοπό νά μεταθέση μηχανιστικά τήν κρατική νομιμότητα ἀπό τόν φυσικό φορέα της πού ἦταν ἡ λαϊκή θέληση καί κυριαρχία,στούς φρατριαστικούς κύκλους τῶν ἀστῶν πολιτικῶν καί τοῦ παλατιοῦ.

'Η πολιτική τους πέτυχε, οἱ προῦ

ποθέσεις δημιουργήθηκαν. ἡ 'Ελλάδα ἤδη βρισκόταν σέ ἐμφύλιο πόλεμο ὁ ὁποῖος στοίχισε περισσότερες ζημίες καί θύματα ἀπό τήν ἴδια τήν Γερμανική κατοχή. 'Η ἔκβαση ἦταν σέ βάρος τοῦ Ε.Α.Μ.,Ε.Λ.Α.Σ. καί Κ.Κ.Ε. , ἐξοντώθηκαν καί παρέμειναν στήν παρανομία γιά τά ἑπόμενα 25 χρόνια.

"Ενας ρακένδυτος γαυριάς κατεβαίνει ἀνέμελος κάποιο δρόμο τῆς συνοικίας.

ΓΑΥΡΙΑΣ:(τραγουδάει μέ ἀγριοφωνάρες)

Τό Βρακί τοῦ Σκόμπι,ε'ιναι ὅλο κόμποι
Κι ἄν λυθοῦν οἱ κόμποι
θά φανῆ τοῦ Σκόμπι κι ὅλη του ἡ πολιτική
Ντραμ,ντράμ...

(ἐπαναλαμβάνει τό τραγοῦδι OF)

'Από τήν ἐκκλησία τῆς συνοικίας, ἐξέρχεται ἡ χοντρουλή πόρνη πού εἶχε δώσει τά μυστικά τῆς ὀργάνωσης"καρφίτσα" στόν Παῦλο.

'Εκεῖ μπροστά στήν ἐκκλησία

τινάζει τό μαλλιά της στόν ἀέρα, στρώνει τό τολμηρό ντεκολτέ της, ἰσιώνει τίς ραφές ἀπό τίς κάλτσες της καί ξεκινᾶ κουνιστή καί λυγιστή τήν θριαμβευτική πορεία της διασχίζοντας τήν πλατεία...

Τό πέρασμά τις προκάλεσε αἴσθηση στούς πελάτες κάποιου καφενείου πού βρίσκεται ἐκεῖ κοντά.

Ὁ γαυριάς πού ἔχει ἔρθει κι αὐτός, σταματάει τό τραγούδι του καί στέκει νά τήν χαζεύη μέ θαυμασμό. Μόλις διασταυρώνονται ἁπλώνει τό χέρι του καί τῆς πιάνει τά πισινά. Τό βάζει στό πόδια ὁ μικρός κι ἡ πόρνη τοῦ βάζει τῆς φωνές.

ΠΟΡΝΗ:

Βρομόπαιδο... ἀλήτη, αὐτά σοῦ μαθαίνουνε.

Καθώς ἐκεῖνος κορδώνει λίγο πιό πέρα...

(ἤρεμη τώρα, σέ χαϊδευτικό τόνο καί σιγά)

Τσόγλανε...

Γυρνάει ἡ πόρνη καί φεύγει κι ὁ πιτσιρίκος ξαναπιάνει τό τραγούδι φεύγοντας κι αὐτός

ΓΑΥΡΙΑΣ:

Τό βρακί τοῦ Σκόμπι εἶναι ὅλο κό-
μποι ....

Καθώς περνάει μπροστά ἀπό τούς πελάτες τοῦ καφενείου οἱ ὁποίου χαχανίζουν μ'ὅλα αὐτά, σηκώνει τό χέρι του καί τούς χαιρετάει θριαμβευτικά.
Ἕνας ὅμως ἀνάμεσα στούς πελάτες δέν συμμετέχει στά χάχανα καί κινεῖται μέ κατεύθυνση νά φύγη ἀπό τό καφενεῖο.

Αὐτός ὁ τύπος παραμονεύει σέ μιά γωνιά τήν πόρνη ἡ ὁποία συνεχίζει τήν πορεία της κάπου σ'ἕναν δρόμο. Στό χέρι του σφίγγει μιά φαλτσέτα.
Ὅταν αὐτή ἔρχεται κοντά, βγαίνει ἀπό τόν κρυφῶνα του καί γρήγορος μέ τό'να χέρι τήν ἁρπάζει ἀπό τά μαλλιά καί μέ τ'ἄλλο τῆς σχίζει τό μάγουλο στά δύο μέ τή φαλτσέτα.

ΤΥΠΟΣ:

Ἕνα μικρό ἐνθύμιο ἀπό τόν κύριο Τόκη.

Αὐτός σπεύδει νά ἐξαφανιστῆ καί

Ἡ ἄμοιρη κοπέλλα κυλίστηκε αἱμόφυρτη στά χώματα γρυλίζωντας ἀπό τόν πόνο καί τήν ἀπελπισία.

Σούρουπο στήν δημοσιά πού περνάει ἔξω ἀπό τήν συνοικία. Ἐκεῖ διαβαίνει μιά φάλαγγα ἀπό στρατιωτικά ὀχήματα, φορτωμένα μέ Ἐγγλέζους στρατιῶτες.

Τραγουδᾶνε οἱ στρατιῶτες, τραγούδια τῆς μακρυνῆς πατρίδας τους τά ὁποῖα ἀκούγονται στόν ἦχο μέ τρόπο ἐπαναληπτικό καθῶς τά ὀχήματα περνάνε τό ἕνα μετά τό ἄλλο.

Στό ρεῖθρο τοῦ δρόμου καί μέ τήν ἴδια κατεύθυνση ὡς πρός τά ὀχήματα, περπατᾶνε ἀργά ἕνα νεαρό σκελετωμένο κορίτσι κι ἕνας γέρος τυφλός. Τό κορίτσι κρατάει τό γέρο ἀπό τό χέρι κάνοντας τόν ὁδηγό. Ὅσο πλησιάζουν, διακρίνεται καθαρώτερα πώς πρόκειται γιά τήν γνωστή μας Τασία καί τόν τυφλό πατέρα της, οἱ ὁποῖοι βρέθηκαν σ'αὐτά τά μέρη ὡς ταλαιπωρημένοι ὁδηπόροι. Δέν

ἔχουν τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό δύο μικρά μπογαλάκια μέ τά προσωπικά τους εἴδη καί κανένα δισάκι μέ λιγοστά τρόφιμα.

Καθώς τά όχήματα περνᾶνε δίπλα τους, ὁ γέρο-Τυφλός ἐκνευρίστηκε ἤ ἀνησύχησε καί ἀπευθύνεται στήν κόρη του.

ΤΥΦΛΟΣ:

Τασία,πές μου κόρη μου σέ ποιούς τόπους φτάσαμε,ποῦ ε"ιμαστε;
(καθώς δέν παίρνει ἀπάντηση τῆς τραντάζει τό χέρι καί συνεχίζει)
"Αμα βλέπης μέρος κατάλληλο, θάλεμε νά ξαποστάσω καί νά τσιμπήσουμε καί κάτι.

'Η Τασία δέν ἀποκρίθηκε,μόνο γύρισε μπροστά της καί συνέχισαν τό δρόμο τους.

'Η Τασία καί ὁ γερο-Τυφλός διαβαίνουν τώρα τό γεφύρι πού ὁδηγεῖ στήν γειτονιά. Κάτω ἀπό αὐτό,στό βάθος τῆς ρεματιάς εἶναι ἐκεῖ ὁ Παῦλος καί παραμονεύει.Τούς βλέπει καθώς αὐτοί περνᾶνε.'Ανεβαίνει ὁ Παῦλος μέ προφυλάξεις

στό ὕφος τοῦ γιοφυριοῦ κι ἀπό ἐκεῖ ἐλέγχει τό χῶρον όλο τ῀ης γειτονιᾶς.

Τό φῶς τῆς ἡμέρας ἔχει χαμηλώσει πολύ καί βασιλεύει ἡ ἐρημιά ἐκεῖ πέρα. Ἀκόμα καί στήν ταβέρνα ὅπου δέν ὑπάρχει οὔτ'ἕνας πελάτης καί οἱ ὀργανοπαίχτες καί τραγουδιστές ἀπέθεσαν τά ὄργανα στίς καρέκλες τῆς ἐξέδρας κι ἔχουν περάσει στό ἐσωτερικό τοῦ μαγαζιοῦ.

Μόνοι ζωντανοί πού ὑπάρχουν εἶναι ὁ γέρο-Τυφλός μέ τήν κόρη του, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νά βολεφτοῦν σέ μιά ξερολιθιά πού' ναι κοντ'α στό σπίτι τοῦ Παύλου καί νά κάτσουν νά ξαποστάσουν.

ΤΥΦΛΟΣ: (πάντα γρινιάρης)
Λοιπόν,μπορεῖς νά μοῦ πῆς σέ ποιό μέρος φτάσαμε,καταλαβαίνεις ποῦ εἴμασθε;

ΤΑΣΙΑ:
Ξέρω πῶς εἶναι τά περίχωρα τῆς'Αθήνας. Δ'εν ξέρω μόνο σέ ποιά συνοικί φτάσαμε.

Βάλθηκε ἡ Τασία ν'α βγάλη ἀπό τό δισάκι τό λιγοστό φαγητό. Νά τοῦ στρώση ἐκεῖ πρόχειρα νά φάη.

ΤΥΦΛΟΣ:

Βέβαια,γιά τήν 'Αθήνα ἀκοῦμε σήμερα ὅλη μέρα,ἀπ' τά χαράματα πού ξεκι νήσαμε.

ΤΑΣΙΑ:

'Επιμένεις νά χτυπήσω καμία πόρτα γιά νά μάθω τόνομα τῆς συνοικίας;

ΤΥΦΛΟΣ:

"Απα πα-πα!... εἶναι ἀργά κι ὅλοι τους θ'ἀνησυχήσουν. "Οταν εἶσαι ξένος δέν πρέπει νά ἐνοχλῆς τούς ἀνθρώπους, ἀλλοιῶς δέν σέ βοηθοῦν κι ἄντε ὕστερα νά ἐπιζήσης.

'Ο Παῦλος πλησιάζει στή μεριά τους κάπως ἀνήσυχος κι ἐρευνόντας μέ τά μάτια γύρω του, μήπως τόν ἀντιληφθῆ κανένας ἄλλος πού τυχόν θά περάση.

'Η παρουσία του φόβησε κάπως τήν Τασία πού πιάνει τόν πατέρα της ἀπό τό χέρι.

ΤΑΣΙΑ:

Κάποιος ἔρχεται κατ' ἐμᾶς,ἐδῶ εἶναι κι ὅλας.

Μίλα του!

ΤΥΦΛΟΣ:(σέ ὕφος καλοπιάσματος)
Ξένε μου,μόλις τώρα φτάσαμε σ'αὐτή τή γειτονιά καί θά 'θελα νά ξέρω ποῦ βρισκόμαστε.

ΠΑΥΛΟΣ: (τόν διακόπτει)
Σέ παρακαλῶ νά μιλᾶς ὅσο γίνεται σιγώτερα
... 'Από ποῦ "ερχεσαι,ποῦ ξεφύτρωσες;

ΤΥΦΛΟΣ:
Οὔου! "Ερχομαι ἀπό πολύ μακρυά,ἀπό τήν Θεσσαλία. Μοῦ εἶπαν πώς οἱ γυοί μου γρρνοῦν στά μέρη σας καί φάχνουμε νά τούς βροῦμε. Περάσαμε τήν μισή 'Ελλάδα σχεδόν μέ τά πόδια καί νά πού φτάσαμε ὡς ἐδῶ. Τό τί εἶδαν τά μάτια μου κι ἄς μήν τά ἔχω,δέν λέγεται. 'Εμεῖς δέν εἴμαστε ἄνθρωποι πιά,πιότερο ἀγρίμια...

'Ο Παῦλος χαμογελάει τῆς μικρῆς πού μοιάζει τώρα νά ξεθαρεύη μαζί του.

(ὁ τυφλός συνεχίζει OF)
'Ερχόμαστε ἀπό τόν Πειραιᾶ καί μέσ' ἀπό τό Φάληρο τραβᾶμε τώρα γιά τήν 'Αθήνα.
Θέλω νά ξέρω, εἴμαστε κοντά;

ΠΑΥΛΟΣ:
Οὔτε μιᾶς ὥρας δρόμος,ἐξαρτᾶται πού

θέλεις νά πῆς. Ποῦ βρίσκονται οἱ γιοί σου;

ΤΥΦΛΟΣ:

Ποῦ νά στό λέω παιδί μου. Μᾶς εἶπαν πῶς τούς εἶδαν στήν 'Αττική. "Αλλος στόν Πειραιᾶ, "Αλλος στήν 'Ελευσίνα. "Αλλος στήν 'Αθήνα...

"Ομως κανένας τους δέν ἦταν βέβαιος. "Οταν ξεκινήσαμε ἀπό τό χωριό μας, μάθαμε ὅτι ἀνήκουν στό κλιμάκιο πόλεως γιά τήν ἀντίσταση στούς Γερμανούς κι ἀπό τότε οἱ Γερμανοί φύγανε ἀλλά οἱ γιοί μου ἄφαντοι. Μόνο ἡ σκιά τους πλανιέται παντοῦ ὅπου ρωτᾶμε, κι αὐτήν ἀκολουθοῦμε. Ποιός ξέρει σέ τέτοιους καιρούς τί νά γίνονται...

Τά τελευταῖα λόγια το͂υ Τυφλοῦ κάνανε ἐντύπωση στόν Παῦλο, τοῦ προξενήσανε τήν περιέργεια.

ΤΑΣΙΑ: (ἐπεμβαίνει)

Δέν εἶναι ὥρα ποτέρα γι αὐτό. 'Εξάλλου ὁ κύριος δέν ἔχει ὄρεξη ν'ἀκούη τό βάσανό μας.

'Ογερο-Τυφλός δείχνει ἐξουθενεμένος καί προσπαθεῖ νά βολευτῆ ὅσο γίνεται καλλίτερα,

νά ξεκουράση τό σώμα του. Σχεδόν λαγοκοιμάται...

ΤΥΦΛΟΣ:

Δίκιο έχεις κόρη μου... Τί κούραση.

'Η Τασία βλέποντας έτσι τόν πατέρα της τραβάει παράμερα τόν Παύλο καί μένουν νά σιγοκουβεντιάζουν.

ΤΑΣΙΑ:

Πώς νά τού τό πή κανείς κύριε... Πάνε δυό χρόνια πού σκοτώθηκαν τ' άδέλφια μου.

'Εγώ τούς είδα μέ τά μάτια μου κρεμασμένους στόν σιδηροδρομικό σταθμό, στή Λάρισα...

'Ο ένας φάτσα στόν άλλο. Φορούσαν τά πλεχτά πού τους είχα πλέξει όλο τό χειμώνα δίπλα στή λάμπα. Τό ένα τ' όχα κάνει κίτρινο, τ' άλλο γαλάζιο. Δέν τούς άρεσαν τέτοια χρώματα, άλλά τά φόρεσαν γιά νά φυλάγονται άπό τό κρύο.

ΠΑΥΛΟΣ: (μέ φανερό ένδιαφέρον)

Καί γιατί τούς κρέμασαν;

ΤΑΣΙΑ:

Είχαν έρθει στά μέρη μας μέ τό κλιμάκιο πόλης. Τότε τούς συνάντησα

Δε

[illegible]

Επειδή το ~~[illegible]~~ διαφορετικό της, [illegible] είναι ιδιαίτερα και επαγγελματικό [illegible] και το [illegible] σαν [illegible]

[illegible] αίτησης καταχωρηθείσα [illegible] Θεό και [illegible] απάντηση [illegible]

[illegible] σε [illegible]

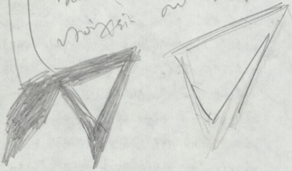

γιά τελευταία φορά ζωντανούς καί τούς έδωσα τάπλεχτά τους. Μετά κάναν σαμποτάζ στήν περιοχή μαζί μέ τούς άντάρτες. Τέλος τούς προδόσανε κι ό κομαντατούρας μας έκαψε τό σπίτι κι αυτούς τούς κρέμασε στό σταθμό.

Ό Παύλος κατενόησε τώρα περί τίνος πρόκειται καί άπλωσε τό χέρι καί τής χάϊδεψε τρυφερά τά μαλλιά της.

ΠΑΥΛΟΣ:

Καί τώρα;

ΤΑΣΙΑ:

Έκεΐνος (δείχνει τόν πατέρα της) ψάχνει άδικα τούς γιούς του."Ετσι θά ζή καί θά έλπίζη ώσπου νά τελειώση μιά μέρα μές στό ψέμα.

Μέ τούς παλιούς δέν μπορεΐς νά μιλήσης τήν άλήθεια, τούς πηράζει, προτιμούν τό ψέμα κι άς ύποψιάζονται ότ'είναι ψέμμα...

Έμένα τό μόνο πού μέ νοιάζειεΐναι ή προδοσία, νά μάθω ποιός τούς πρόδωσε.

Έκεΐνος παρακολούθησε σκεφτικώς τά λόγια τής μικρής...

ΠΑΥΛΟΣ:

Θά σέ στείλω νά βρῆς κάποιον πού θά σέ βοηθήση σ'αὐτό πού ψάχνης. 'Εγώ δέν μπορῶ ν'άσχοληθῶ γιατί κρύβομαι, άλλά θά βρῆς αὐτό πού θέλεις.........................

'Ο γέρο-τυφλός λαγοκυμᾶται κι οἱ κουβέντες φτάνουν στ'αὐτιά του άχνές καί δυσδιάκριτες.

Στόν ῆχο μπαίνει πολύ σιγά ἡ μουσική σέ "σόλο κλαρίνο καί σαντούρι", ἡ όποία θά κρατήση διακριτικά τήν μουσική ὑπόκρουση στήν συνέχεια.

"Ενα ὄνειρο ἔρχεται στά τυφλά μάτια τοῦ γέρου,μά εἶναι τόσο θολό πού δέν ξεχωρίζει σχεδόν τίποτε.

Πρόκειται γιά τήν εἰκόνα τῶν δύο κρεμασμένων παιδιῶν μέ τά χρωματιστά πουλόβερ στό σταθμό τῆς Λάρισας. Τό φλού τῆς εἰκόνας εἶναι τόσο ἔντονο πού δέν ξεχωρίζουν παρά τά δύο ἔντονα χρώματα, τό γαλάζιο καί τό κίτρινο.

'Η διακριτική μουσική συνεχίζει στόν ῆχο.

'Ο Παῦλος πετάει πετραδάκια στό τζάμι τοῦ δωματίου τῆς 'Ισμήνης. 'Εκείνη ἔρχεται στό παράθυρο καί τόν βλέπει, μετά πάει γρήγορα καί βγαίνει στήν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ. Ρίχνει μιά ματιά στό ἐπάνω πάτωμα νά δῆ μήν τήν βλέπουν καί σκύβει στά κάγγελα τοῦ μπαλκονιοῦ νά βρῆ στό ὕψος τοῦ Παύλου

ΙΣΜΗΝΗ:

Ξέρεις καλά πώς σέ κυνηγοῦν θεοί καί δαίμονες κ'ἔρχεται κατευθεῖαν μέσα στό στόμα τοῦ θηρίου; Φύγε γρήγορα ἄν μ'ἀγαπᾶς.

ΠΑΥΛΟΣ: (πειραγμένος, ἀλλά καί ἤρεμος)

Οὔτε λόγος! Θά φύγω..."Αλλωστε δέν τό 'χα στό νοῦ νά σ'ἐνοχλήσω."Ηρθα νά δῶ τή μάνα μου, πού εἶναι ἀνάγκη Μόνο πού δέν τολμῶ νά χτυπήσω τήν πόρτα μή πεταχτῆ ἀπό μέσα κανένας σκύλος καί μέ δαγκώση. 'Ο ἀδελφούλης μου...

ΙΣΜΗΝΗ:

Δέν πιστεύω νά ναι μέσα. Πάντως ὁ Περικλῆς ἔχει νά φανῆ ἀπό τότε...

ΠΑΥΛΟΣ: (μέ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον)

Θέλεις νά πῆς ὅτι δέν εἶναι μέσα ὁ ἀδερφός σου.
Τώρα, αὐτή τή στιγμή;

Ἡ Ἰσμήνη κουνάει ἀρνητικά τό κεφάλι.
Ἐνῶ ὁ Παῦλος ἔδειξε νά τόν ἀπασχολῆ αὐτή ἡ κατά τό ἄλλα ἀσήμαντη εἴδηση.

(συνεχίζει δεικτικός)
Μή στεναχωριέσαι πάντως, μέ τά λεφτά πού πῆρε θά γυρίζη τώρα μέ καινούργιο κοστοῦμι.

ΙΣΜΗΝΗ: (παρεξηγημένη)
Δέν τό συνηθίζουμε στήν οἰκογένεια νά πουλιώμαστε. Ἄν τό πᾶς ἔτσι, περιττό νά κουβεντιάζουμε. Μάθε μόνο πώς ὁ πατέρας δέν μᾶς ἀφίνει νά μιλήσουμε μπροστά του γιά τόν Περικλῆ. Ντρέπεται σέ σημεῖο πού ἄν τόν δῆς δέν θά τόνγνωρίσης, οὔτε τρώει...

ΠΑΥΛΟΣ: (τήν διακόπτει)
Θέλειςνέα γιά τήν ὑγεία τοῦ Νικολιοῦ;

Ἡ Ἰσμήνη ἔσκυψε τό κεφάλι συντριμμένη.

ΙΣΜΗΝΗ:
Τόν Περικλῆ δέν τά κατάφερα νά τόν

μισήσω. Νιώθω πώς αὐτό ποῦ .ἔκανε τό θεωροῦσε τίμιο,ἦταν γι αὐτόν ἕνα εἶδος θυσίας.

ΠΑΥΛΟΣ:

Γιατί δέ λές "Ἡρωϊσμός";

ΙΣΜΗΝΗ

Ναί, γιατί θά μποροῦσε νά προδώση κρυφά. Δίχως νά τόν πάρη κανείς εἴδηση. Ὅπως τόσοι καί τόσοι ἄλλοι... Αὐτός ὅμως προτίμησε νά ἐκτεθῆ, ἐκεῖ μπροστά σ'ὅλους. Σέ μένα,σέ σένα, στόν πατέρα κι ἀκόμα στά λαιϊκά ὄργανα...

(στό σημεῖο αὐτό σταματάει ἡ μουσική ποῦ συνοδεύει τή σκηνή)

Μέσα στήν ταβέρνα οἱ μουσικοί μέ τούς τραγουδιστές ἀποτελειώνουν τό βραδυνό φαϊ τους. Ὁ Ταβερνιάρης ἔρχεται νά μαζέψη πιάτα κι ἀποφάγια

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ:

Ἐντάξη; Καλά ἦταν ἤ νά βάλω τίποτα ἀκόμη;

Οἱ περισσότεροι ἀρκέστηκαν σ'αὐτό κουνώντας ἀρνητικά τό κεφάλι τους.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ:

Καλά.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ:

Δέν πιάνουμε σιγά,σιγά κανένα τραγουδάκι,μπας καί τραβήξουμε κανένα πελάτη; Μέ τήν άναδουλειά πού'πεσε εἶναι ζήτημα ἄν θά κρατηθῆ τό μαγαζί... Ὄχι γιά τίποτα κέρδη, νά ὅσο νά μποροῦμε νά τρῶμε ἐμεῖς κι ἐμεῖς.

Χωρίς νά βιάζονται, ξεσηκώθηκαν ὅλοι τους καί βγῆκαν ἔξω ν'ἀνέβουν στήν ἐξέδρα καί νά πιάσουν τά ὄργανα.

Ἡ μικρή Τασία ἔχει πλησιάσει στήν ταβέρνα καί χαζεύει τά ἄδεια τραπέζια,τούς μουσικούς ποῦπέρνουν θέση στήν ἐ - ξέδρα,τή διακόσμηση τοῦ χώρου μέ σημαῖες καί γυρλάντες. Μετά γυρνάει στόν πατέρα της.

ΤΑΣΙΑ:

Ἔχουν στολιστεῖ στή γειτονιά,φέρανε καί λαϊκά ὄργανα... Γιατί ἄραγε;

ΤΥΦΛΟΣ:

Ἴσως ἔχουν κανένα γάμο.

ΤΑΣΙΑ: (τῆς κάνει ἐντύπωση)

Γάμος; ... Φαίνεται σάν κάτι νά πε-

ριμένουν. Δέν εἶναι κανείς ἐδῶ. Ἴσως περιμένουν νά 'ρθη πρῶτα ὁ γαμπρός γιά ν'ἀρχίσουν.

ΤΥΦΛΟΣ: (γρινιάζει)
Παράξενοι ἄνθρωποι, τέτοια ὥρα γιά γάμους εἶναι; 'Αλλά δέ βαριέσαι, καλλίτερα, κάτι μπορεῖ νά φᾶμε κι ἐμεῖς κοντά σ'αὐτούς.

Ἡ Τασία βλέπει ἀπέναντι τήν 'Ισμήνη μέ τό ἄσπρο νυχτικό της καθώς παρασέρνει τόν Παῦλο σέ μιά σκοτεινή γωνιά τοῦ κήπου γιά νά κάτσουν πιό ἥσυχοι.

ΤΑΣΙΑ: (ὀνειροπαρμένη)
Μοῦ φαίνεται, πώς τήν βλέπω τή νύφη! Εἶναι ντυμένη στά ἄσπρα!

ΤΥΦΛΟΣ :
Ποῦ εἶναι... εἶναι ὄμορφη; (νευριάζει)Καί ποῦ'εἶναι ὁ γαμπρός, πότε θ'ἀρχίσουν ξημερώματα; Κανένας ρεμάλης θά 'ναι κι αὐτός.

ΤΑΣΙΑ:
Τήν ἡμέρα, πολεμοῦν τ'ἀγόρια μέ τό ντουφέκι στό χέρι. Τά κορίτσια τούς ἑτοιμάζουν φαΐ καί τούς κουβαλοῦν σφαῖρες. Καί μετά τό βράδυ παντρολογιοῦνται...

ΤΥΦΛΟΣ: (μέ σαρκασμό)
Ναί, γιά νά ξεγελᾶνε τό Χάρο(σιγογελᾶ)

Τῆς ἔκανε ἐντύπωση τῆς Τασίας ὁ κυνισμός τοῦ γερο-πατέρα της, ἀλλά δέν τοῦ 'πε τίποτα. Μόνο γύρισε στήν μεριά τοῦ Παύλου καί τῆς 'Ισμήνης θέλοντας νά τούς διακρίνη μέσα στό σκοτάδι πού ἔχουν κρυφτεῖ.

Μπαίνει τό τραγούδι"Οἱ Θαλασσινές Σπηλιές"

" ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΣΠΗΛΙΕΣ"

Περίοδος ὅπου κυριαρχεῖ στόν ἦχο τό τραγούδι "ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΣΠΗΛΙΕΣ"

'Η 'Ισμήνη ἐμφανίζεται πάνω στό ποδήλατο, σέ ἕνα ἐξοχικό δρόμο πού περνάει ψηλά ἀπό μιά δαντελλωτή παραλία.
"Ερχεται νά σταθῆ σ'ἕνα φήλωμα ἀπ'ὅπου κυτάζει ἐρευνητικά τήν ἀκρογιαλιά καί σ'ὅλο της τό μῆκος. Ξάφνου,στή μέση μιᾶς ἀμμουδιᾶς βλέπει τόν Παῦλο ὁ ὁποῖος τῆς κάνει ἔντονα σηνιάλα κουνόντας τά χέρια του στόν ἀέρα.
'Η'Ισμήνη παίρνει μέ τό ποδήλα-

το ἕνα μονοπάτι ποῦ ὁδηγεῖ χαμηλά ὡς ἐκίνη τήν ἀμμουδιά. Όμως ἡ κλίση εἶναι μεγάλη καί δυσκολεύεται νά συγκρατήση τό ποδήλατο ποῦ ὅλο καί κατεβαίνει γρηγορώτερα. Τά ἔχει χάσει πανικοβλημένη ἀπό τόν ἴλιγγο καί κινδυνεύει σέ κάθε στιγμή νά πέση καί νά τσακιστῆ.

'Ο Παῦλος εχει "ερθει στήν ἄκρη τοῦ μονοπατιοῦ.καί τήν σημαδεύει μ'ἀνοιχτή ἀγκαλιά νά προλάβη νά τήν πιάση. Πράγματι τήν ἁρπάζει τήν τελευταία στιγμή πάνω ἀπό τό ποδήλατο, ἀλλά εἶναι τόση ἡ ὁρμή της ποῦ πέφτουν κι οἱ δύο ἀνακούρκουδα. Εὐτυχῶς πάνω στήν ἄμμο.

Εἶναι κιόλας σούρουπο καί στήν ἀμμουδιά εἶναι τώρα ἀναμμένη μιά μεγάλη φωτιά ποῦ φεγγοβολάει στόν περίγυρο. 'Από τό ὕψος τοῦ δρόμου, δύο Γκεσταμπῆτες ποῦ ἐπιβαίνουν μιά μοτοσυκλέτα μέ καλάθι, ἔχουν σταθεῖ ἐκεῖ καί παρατηροῦν τήν ἀναμμένη πυρά.

Δίπλα στή φωτιά ἡ 'Ισμήνη και ὁ Παῦλος ψήνουν καλαμπόκια πάνω στά κάρβουνα καί τρῶνε.'Από τό

μονοπάτι κατεβαίνουν οἱ Γκεστα-
μπῆτες μέ ἀναμμένο τόν προβολέα
τῆς μοτοσυκλέττας, πλησιάζουν
κοντά καί μένουν νά παρατηροῦν
τούς δύο νέους. Μετά ἀπό ἀρκετές
στιγμές ἀναμονῆς,ἡ 'Ισμήνη βάζει
δύο ψημμένα καλαμπόκια μέσα σέ
νωπά φύλλα,πάει κοντά τους καί
τούς τά προσφέρει χαμογελώντας
τους συμπαθητικά. Αὐτοί δίστα-
σαν λίγο, μετά ὅμως πῆραν τά
καλαμπόκια καί βάλθηκαν νά τά
ξεσποριάσουν εὐχαριστημένοι.
Τούς χαιρέτησαν ἀπό μακριά καί
ἔφυγαν.

Μέσα ἀπό τό ειδικό κυάλι
ὑποβρυχίου διακρίνεται κατά τό
μῆκος της ὅλη ἡ ἀκτή πού'ναι
βουτηγμένη στό ἡμίφως τοῦ δει-
λινοῦ. Σέ κάποιο σημεῖο τῆς πα-
ραλίας λάμπει ἡ ἀναμμένη φωτιά
τοῦ Παύλου καί τῆς 'Ισμήνης.

Ἕνα ὑποβρύχιο ἀναδύεται
στήν σχεδόν νυχτερινή ἐπιφάνεια
τῆς θάλασσας.

Ἡ 'Ισμήνη μόνη τμές στό
σκοτάδι ἀνάβει ἕνα ἀνεμοφάνα-
ρο πού μέ τό λιγοστό του φῶς

ἀποκαλύπτει τό ἐσωτερικό μιᾶς παραθαλάσσιας σπηλιᾶς.
Τό νερό τῆς θάλασσας μπαίνει μέχρι μέσα.

Ἕνα καΐκι μέ μοτόρι διασχίζει συσκοτισμένο τήν νυχτερινή θάλασσα. ἔτσι πού διακρίνεται μόνο ἡ σκιά του.

Ἡ Ἰσμήνη μέσα στή σπηλιά ἔχει στρώσει προχείρως τραπέζι πάνω σέ δύο κασσέλες. Ἅπλωσε μιά πετσέτα καί λιγοστά φαγητά πού ἔβγαλε ἀπό ἕναν σάκκο. Μετά τό στόλισε μέ λίγα κοχύλια καί χρωματιστά βότσαλα.

Τό καΐκι συνεχίζει τή σκοτεινή του πορεία μέσα στή θάλασσα. Ἡ Ἰσμήνη ἁπλώνει κουβέρτες πάνω σέ καλάμια κι ἑτοιμάζει αὐτοσχέδιο κρεββάτι. Στή μπούκα τῆς σπηλιᾶς ἔρχεται τό καΐκι καί ἀράζει. Ἐκείνη φέγγει μέ τό ἀνεμοφάναρο κ'ἀπό μέσα πηδάνε ὁ Παῦλος μαζί μέ ἄλλους.
Σέ μιά γωνιά τῆς σπηλιᾶς τραβᾶνε κάτι καλάμια, μετά ἕνα μεγάλο μουσαμά κι ἀποκαλύπτουν ἕνα ὁλόκληρο ὁπλοστάσιο. Ἐκεῖ ξεφορ-

τώνουν τά καινούργια πυρομαχικά πού έφεραν μέ τό καΐκι. 'Η 'Ισμήνη τούς φέγγει μέ τό φανάρι καί δέν άφήνει λεφτό τόν Παύλο άπό τά μάτια της, άλλά κι έκεΐνος δέν παραλείπει κάθε τόσο ν'α τήν κυττάζη.

Οί άλλοι φύγανε μέ τό καΐκι καί τώρα οί δύο τους μόνοι στρώνονται στό τραπέζι κατάχαμα νά φάνε. Τ'άνεμοφάναρο γεμίζει άνταύγιες τά νεανικά τους πρόσωπα, όπως καί τά σκοτεινά βράχια τής σπηλιάς.

Έξω άπό τήν μπούκα τής σπηλιάς ξημερώνει.
Οί δύο του ξαπλωμένοι πάνω στό πρόχειρο στρώμα,σκεπασμένοι μέ κουβέρτες καί χοντά πουλόβερ, μένουν έκεΐ ξάγρυπνοι κι άγκαλιά νά ρεμβάζουν τό άναμμα τής μέρας.

Στό σημεΐο αύτό σταματάει τό τραγούδι.

Ένα γρυγρι περνάει άπό τ'άνοιχτά τής θάλασσας.

ΙΣΜΗΝΗ: (OF)
... κάθε φορά πού τό θυμάμαι μού

φαίνεται πώς ήταν τό πρ ωτο σπίτι μας. Σάν νά 'μασταν κι όλας ζευγάρι... Είναι έγωϊστικό, άλλά όταν είμαστε μαζί νοι'ωθω πώς ή ζωή ένδιαφέρεται περισσότερο γιά μάς, άπ' όποιδήποτε άλλο. Γιά τήν ένωσή μας, γιά τήν εύτυχία μας...

'Ο Παύλος καί ή 'Ισμήνη καθισμένοι στή μισοσκότεινη γωνιά τους μές στόν κήπο, είναι άγκαλιασμένοι όπως τότε πού ξημερώθηκαν στήν σπηλιά.

ΙΣΜΗΝΗ: (σφίγγεται έπάνω του) Παύλο, πάρε με, δέν τ' άνέχω πιά όλ αύτά. Είναι πάνω άπό μένα.

ΠΑΥΛΟΣ: (πάντα ρεμβαστικός) 'Η πιό όμορφη στιγμή είναι τό βράδυ, όταν γυρνάς άπό τή δουλειά βρώμικος καί ίδρωμένος. Περνάς τό κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ καί σέ περιμένει μιά ζεστή άγκαλιά, δύο χέρια πού σοῦ χαϊδεύουν τό κουρασμένο σου κεφάλι.

'Η 'Ισμήνη κόβει ένα κόκκινο γαρύφαλο καί τοῦ τό περνάει στό αύτί. Μετά σκύβει καί τόν φιλάει.

(μιά ἐκπυρσοκρότηση ὅπλου καί κατόπιν μιά ριπή ἀπό αὐτόματο σκίζουν τήν ἡσυχία).

Ὁ Τυφλός τεύτωσε ἀνήσυχος τό γέρικο κορμί του μές στήν νύχτα. Ἡ Τασία ἔγειρε κοντά του σάν νά 'ψαχνε προστασία.

Μιά γυναίκα βγαίνει σ' ἕνα παράθυρο νά κλείση τό πατζούρια.

Μιά δεύτερη, συμπληρωματική ριπή ἀκούγεται.

Ἡ Ἰσμήνη ἀκίνητη, κρατάει τήν ἀνάσα της κι ὁ Παῦλος ἀνασηκώνεται θορυβημένος. Καθώς τόν βλέπει ἕτοιμο νά φύγη τόν πιάνει ἀπό τά χέρια.

ΙΣΜΗΝΗ: (μέ κάποια ἀγωνία)
Παῦλο αὐτή τήν στιγμή τ' ἀφήνω ὅλα. Τήν μάνα μου, τόν πατ' ερα μου, τό σπίτι μου... Νά φύγουμε μακριά ἀπό τήν Ἀθήνα. Ὅπου νά 'ναι. Φτάνει νά 'μαι μαζί σου, νά 'μαστε μόνοι οἱ δύο μας κι ἄγνωστοι ἀπό τόν κόσμο.
(Μικρή σιωπή)

1

ΠΑΥΛΟΣ: (ἀποτραβιέται)
Δέν γίνεται πιά 'Ισμήνη, θά φύγω μόνος μου. 'Εκεῖ πού τραβῶ δέν ξέρω καλά, καλά... Μοῦ φαίνεται δύσκολο.

ΙΣΜΗΝΗ: (πεισμωμένη)
Κι'ἄν εἶχες νά διαλέξης; 'Ανάμεσα σέ μένα καί στούς ἄλλους;

ΠΑΥΛΟΣ: (ἀποφασισμένος).
Δέν ὑπάρχει τέτοια διάκριση. Εἶμαι δεμένος μέ τήν ὁμάδα καί θά ἐπιμήνω. 'Εμᾶς, πολλά πράγματα μᾶς χωρίζουνε.

'Ο Παῦλος κάνει ν'ἀπομακρυνθῆ.

ΙΣΜΗΝΗ: (στό χεῖλος τῆς ἀπελπισίας, φωνάζει).
"Ωστε σέ χάνω; Γιά πάντα;

Στόν ἦχο μπαίνει βίαια τό τραγούδι " "Ενα Δειλινό"

ΕΝΑ ΔΕΙΛΙΝΟ

Σέ πρῶτο ἠχητικό πλάνο ἀκούγεται δυνατά τό τραγούδι" "Ενα Δειλινό" πού ἤδη ἔχει μπεῖ ἀπό τήν προηγούμενη εἰκόνα.

Ἡ εἰκόνα ἀλλάζει.

Ὁ Παῦλος μέ τό γαρύφαλο πάντα στό αὐτί, ὁδηγεῖται σ'ε κάποια πλατεία γιά δημόσια ἐκτέλεση.

Οἱ εἰκόνες ποὐ ἀκολουθοῦν εἶναι γυρισμένες ἄλλωτε σέ ρυθμό ρελαντί, ἄλλωτε σέ ρυθμό φυσιολογικό. Οἱ ἐναλλαγές αὐτές στό ρυθμό κίνησης, προκαλοῦν μιά ἁρμονική ἀριθμία πού ἐκφράζει τά αἰσθήματα πού ἐπικρατοῦν καί κυρίως ἀναδεικνύει λεπτομέρειες χαρακτηριστικές.

Χωροφύλακες εἶναι παρατεταγμένοι σ'ἕνα μεγάλο ἡμικύκλιο μέ στραμμένα τά ὅπλα πρός τά ἔξω, Γύρω, γύρω ἕνα μεγάλο πλῆθος ἔχει μαζευτεῖ καί εἶναι ἀναστατωμένο, ὅλοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι κάνουν μεγάλη προσπάθεια γιά ν'αὐτοσυγκρατηθοῦνε καί νά μήν ὁρμήξουν μπροστά καί γίνουν θύματα στίς σφαῖρες τῶν Χωροφυλάκων.

Μαζικό [illegible] να είναι [illegible]

Ἕνα ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα πέρνει θέση.

Φέρνουν τόν Παῦλο δεμένο πισθάγκωνα καί τόν τοποθετοῦν

μπροστά σ'ένα τεράστιο μαντρότοιχο.
Στή θέα του, τό πλήθος άγριεύει περισσότερο κι οί Χωροφύλακες άναγκάζονται νά τούς άποθοῦν μ΄ε τά ὅπλα τους.

Ὁ 'Αρχηφύλακας παίρνει θέση νά δώση τό πῦρ.

Στόν ἦχο τό τραγούδι σβύνει καί τώρα άκούγεται μόνο ή άγριοφωνάρα τοῦ 'Αρχηφύλακα μέ κάποια (έργαστηριακή) παραμόρφωση.

ΑΡΧΗΦΥΛΑΞ:

'Επι σκοπόν! 'Οπλίσατε! Σκοπεύσατε!...

Πῦρ!

Τό άπόσπασμα άκολουθεῖ πιστά τίς έντολές κι οί κάνες τῶν ὅπλων έκπυρσοκροτοῦν

Μιά άμοβροντία πολλαπλασιασμένη μέ ήχώ πλημμυρίζει στόν ἦχο.

Σέ ρελαντί, ό Παῦλος καταρέει διάτρυτος άπό τίς σφαῖρες στή βάση τοῦ μαντρότοιχου.

Τό πλῆθος ἔξαλο άπό όδύνη...
Τό χέρι τοῦ άρχηφύλακα όπλίζει τό περίστροφο καί πυροβολεῖ τόν Παῦλο στόν κρόταφο,τόν στολισμέ-

νο μὲ τὸ κόκκινο λουλοῦδι.

Ἡ ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς κ. Σοφίας ἀνοίγει ἀπότομα κι ἡ ἴδια βγαίνει ἀποκαμωμένη στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας

Στὸν ἦχο ἐπαμαλβάνεται τὸ τραγούδι, πολὺ σιγὰ τώρα, σὰν νά ἔρχεται ἀπὸ ἀπόσταση, ἀπὸ τή μεριά τῆς
105 ταβέρνας.

Κ. ΣΟΦΙΑ:

Μαῦρα ὄνειρα ... Κοράκια!
(σηκώνει ἀργά τά μάτια κι ἀντικρύζει τὸ φεγγάρι, συνεχίζει)
Τί βλέπεις μὲ τὸ πεθαμένο σου φῶς; Τί περιμένεις νά δῆς ἀκόμα; Δέν σοῦ φτάνουν τόσα κουφάρια; Τόσοι λεβέντες, τόσες μάνες χαροκαμένες; Τί θέλεις;...
"Αν θές νά δῆς ἔτσι καί τὸ παιδί μου, κάνεις λάθος. Λάθος!

Ὁ Παῦλος ποὺ ἀντιλήφθηκε τὴν ἐμφάνιση τῆς μάνας του ἐγκαταλείπει τὴν Ἰσμήνη νά πάη πρὸς συνάντησή της.

Ἡ Ἰσμήνη δείχνει ἀναστα-

τωμένη, προφανῶς ἀπό τά πικρά λόγια πού θά 'χει μέ τόν Παῦλο.Μετά ἀπ'ὅλα αὐτά μή μπορῶντας νά φύγη, μένει ἐκεῖ σέ μιά σκοτεινή μεριά ν'α τούς κυττάη ἀπό ἀπόσταση καθώς μάνα καί γιός σφυχταγκαλιάζονται.

Τώρα τό τραγοῦδι δυναμώνει κι ἀκούγεται σέ πρῶτο πλάνο.

Στήν ταβέρνα,πάνω στήν ἐξέδρα τους οἱ μουσικοί καί οἱ τραγουδιστές συνεχίζουν καί τελειώνουν τό τραγούδι τους σέ πλέϋ-μπακ.

Μπροστά τους τά τραπέζια μένουν ὅλα ἄδεια, ἀπόψε δέν ὑπάρχει οὔτ'ἕνας πελάτης.

Τέλος τοῦ τραγουδιοῦ "Ἕνα Δειλιν

Μέσα στούς νυχτερινούς δρόμους τῆς συνοικίας, μιά ὁμάδα ἀπό ἀντάρτες μέ ἐπικεφαλῆς τόν Γρηγόρη κινοῦνται σά σκιές,μέ ὅπλα στό χέρι. Προωθοῦνται ἀπό γωνιά σέ γωνιά, ἀπό τοῖχο σέ τοῖχο.

'Ο Τυφλός ανασηκώνεται από τή θέση του καί μέ τό μπαστούνι του ήρθε τοίχο,τοίχο έκεϊ πού στέκει ό Παύλος μέ τή μάνα του.

ΤΥΦΛΟΣ: (φιλοφρονητικός)

Ζητῶ συγνώμη γιά τήν ένόχληση. 'Η κόρη μου μοῦ εἶπε ὅτι εἶστε ἐδῶ, μάνα καί γυιός, κι ἔνιωσα τήν ἀνάγκη νά σᾶς πῶ κάτι τις... Στήν 'Αετοράχη, ὅλοι θυμόμαστε τήν ἱστορία μιᾶς ὄρνιθας πού πάλεψε μέ τό φίδι κι ὅταν ἀπόκαμε μάζεψε τά κλωσσόπουλα κάτω ἀπό τα φτερά της καί κάθησε ἥσυχη νά τή φάη ὁ ὄφις. Στό τέλος τή βρήκαμε μισοφαγωμένη καί τό φίδι στό πλαϊ της νά κοιμᾶται χορτάτο. "Ομως ὅλα τά κλωσσόπουλα ἦταν ἀπείραχτα κάτω ἀπό τά ζεστά φτερά της... Αὐτά Μέ τήν καλησπέρα μου στήν καλή κυρία.

Κ. ΣΟΦΙΑ:

Καλησπέρα

ΠΑΥΛΟΣ:

Εἶναι περαστικός μητέρα,ταξιδιώτης πού έπιασε έκεϊ δίπλα τό [redacted] τσαρδάκι κι ἔμειναν νά ξαποστάσουν μέ τήν κόρη του.

ΤΥΦΛΟΣ:

Πῶω μά συναντήσω τούς δύο γυιούς μου πού 'ναι στήν 'Αθήνα (γελάει εὐχαριστημένος)

Πυροβολισμοί τοῦ ἔκοψαν τό γέλιο..

Μιά εἰκόνα(φλάς) ἀπό τούς ἀντάρτες καθώς προωθοῦνται πάντα. Ἕνας χωροφύλακας τό σκάει μέσα στήν νύχτα ἀφοῦ ἀντάλλαξε πυρά μαζί τους.

Κ. ΣΟΦΙΑ:

Κάπιασε μές στό φτωχικό μας μά πλαγιάσης λιγάκι σάν ἄνθρωπος.Γιατί κάθεσε κατάχαμα στή μέση τοῦ δρόμου;

'Ο Τυφλός πιάνει τό χέρι τῆς κόρης του πού ἔχει πλησιάσει στό μεταξύ καί τήν σπρώχνει νά τόν πάη πίσω στή θέση του.

ΤΥΦΛΟΣ:

Σ'εὐχαριστῶ κυρά μου. Κοιμᾶμαι μῆνες τώρα στό χῶμα,πού ξέχασα τά κρεββάτια καί τήν ἀνθρώπινη ζωή...

Καλλίτερα ἔτσι.

'Ο Παῦλος ποὺ δείχνει ἀνήσυχος ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς ποὺ ἀκούστηκαν,παρασέρνει τὴ μάνα του πιὸ πέρα, ἐκεῖ ποὺ στέκει ἀκόμα ἡ 'Ισμήνη στὸ σκοτάδι.

ΠΑΥΛΟΣ:

Συμφορά του, καλλίτερα νὰ πεθάνη παρὰ νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια.Πᾶνε δύο χρόνια ποὺ τοὺς κρεμάσανε τοὺ γυιοὺς του οἱ Γερμανοί. Κι αὐτὸς δὲν ἔχει χαμπάρι.

(φρίαζε ἡ μάνα του ποὺ τἄκουσε ὅλα αὐτά, ἀλλὰ ἐκεῖνος συνεχίζει βιαστικός).

108 Πρέπει νὰ φεύγω ἀπὸ δῶ, γρήγορα. Πάρε αὐτὸ τὸ σημείωμα νὰ τὸ πᾶς στὸν Τσαγκάρη, ὅπως είπαμε. Θὰ ξανάρθω αὔριο τὰ μεσάνυχτα,ἀκριβῶς. Νὰ μοῦ 'χεις ἕνα δέμα τρόφιμα. Βάλε καὶ κανένα καθαρὸ ροῦχο. Καὶ πρωπάντως νὰ ἔχης τὴν ἀπάντηση τοῦ Τσαγκάρη. Θυμήσου; εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου.

'Η 'Ισμήνη, μέσα στὴν ἀπελπισμένη μοναξιά της τ'ἄκουσε ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ θέλη. "Οταν ἐκεῖνοι φιλήθηκαν καὶ χωρίστηκαν, ἀνασηκώθηκε κι αὐ-

τή βαρύθυμη νά πάη νά μπῆ στό σπίτι της.

Ἡ ὁμάδα τῶν ἀνταρτῶν πλησιάζει τώρα στή γειτονιά.

Ἀπό τή μεριά τῆς ταβέρνας ἀκούγεται σιγά τό τραγούδι τό "ΟΝΕΙΡΟ τό ὁποῖο παίζουν μόνο σέ μουσική.

Ὁ Γρηγόρης στέλνει μερικούς ἀντάρτες μέσα στό χῶρο τῆς γειτονιᾶς σάν ἐμπροσθοφυλακή. Νά πιάσουν πόστα γιά κάλυψη τῶν ἐνεργειῶν τῶν ὑπολοίπων. Δύο τραβᾶνε γιά τό γιοφύρι, ἄλλοι δύο στή μεριά τῆς ταβέρνας καί κανα δυό,τρεῖς πιάνουν τίς πόρτες καί τίς αὐλές. Ἄλλοι δύο θά μείνουν πίσω γιά νά καλύπτουν τήν ὀπισθοχώρηση.

Αὐτοί πού π᾿νε γιά τό γιοφύρι συνάντησαν τόν γεροτυφλό καί τ᾿ην κόρη του καθώς προσπαθοῦν θά βολευτοῦν γιά τόν ὕπνο τους. Ὁ ἕνας ἀπ᾿αὐτούς στέκει νά τούς ἐπιτηρῆ καί φωνάζει χαμηλόφωνα τό Γρηγόρη.

ΑΝΤΑΡΤΗΣ:α':

Καπετάνιο (τοῦ κάνη νόημα νά ἔρθη

'Ο Γρηγόρης ἔρχεται καί βλέπει ἐξαιτασστικά τά δύο κακομοιρισσμένα ἄτομα.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ:
Τί φτιάχνετε ἐδῶ;

ΤΥΦΛΟΣ:
Περαστικοί εἴμαστε καί σταθμεύσαμε σέ τούτη τή γωνιά νά ξημερώσουμε. Πρίν πάρουμε πάλι τό δρόμο πρωΐ,πρωΐ.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ:
Μέρος πού τό διάλεξες γέρο γιά νά περάσης τή νύχτα!

ΤΥΦΛΟΣ:
Γιατί; Τί εχει παιδί μου;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ:
Δέν λέω, ἄν σοῦ ἀρέσουν τά πανηγύρια καλύτερη θέση δέν μποροῦσες νά βρῆς.

'Ο ἀντάρτης πού στέκει δίπλα του χαχανίζει μέ τό χωρατό.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: (στόν ἀντάρτη)
Πήγαινε στή θέση σου.

ΤΥΦΛΟΣ:
"Εχεται γάμους καί χαρές; Αὐτό δέν εἶναι;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ:

Σωστά τό εἶπες...

Γυρνάει ὁ Γρηγόρης καί κατευθύνεται ἴσα στό σπίτι τῆς Ἰσμήνης, καθώς πάει κάνει νόημα σέ ἄλλους τρεῖς κι ἐκεῖνοι σπεύδουν κοντά του.

ΤΑΣΙΑ: (στόν πατέρα της)

Ἔχουν ὅλοι τους ὅπλα, κι εἶναι ἀξύριστοι καί ντυμένοι σάν τούς ἀντάρτες.

Ὁ Γρηγόρης μέ τούς ἄλλους τρεῖς ἀνέβηκαν στό χαγιάτι τοῦ σπιτιοῦ καί στάθηκαν μπροστά στήν ἐξώπορτα. Ἐκεῖνος ρίχνει μιάν ἐρευνητική ματιά γύρω του, μετά ἀνασηκώνει τό πόδι του μέ τή βαρυά ἀρβύλα καί μέ μιά κλωτσιά ἀνοίγει διάπλατη τήν πόρτα.

Τά κρύσταλλα σπάσανε μέ θόρυβο καί τά πορτόφυλλα κάνουν πάταγο πάνω στά ντουβάρια.

Οἱ δύο ἀντάρτες ὁρμοῦν στό χώλ καί πέρνουν θέση πίσω ἀπό τίς πόρτες, ὁ Γρηγόρης μπαίνει ξωπίσω τους ἐνῶ ὁ ἄλλος ἀντάρτης μένει σκοπός τῆς ἐξώπορτας. Ὁ Γρηγόρης κάνει νόημα στούς άλλους νά ἐπεκτασθοῦν σέ ἔρευνα μέσα

στό σπίτι κα'ι ὁ ἴδιος ἀνοίγει τήν πόρτα πού ὁδηγεῖ στό δωμάτιο τῆς 'Ισμήνης. 'Ανάβει τό φῶς κι ἀντικρύζονται καθώς ἐκείνη ἀνασταιωμένη ἔχει ἀνασηκωθεῖ στό κρεββάτι της. Αὐτός γυρνάει τήν πλάτη τους χωρίς νά πῆ τίποτα καί βγαίνει.

ΙΣΜΗΝΗ: (φωνάζει)
Γρηγόρη!

Πετιέται πάνω ἡ 'Ισμήνη καί πάει ξοπίσω του.

'Ο Γρηγόρης ἔρχεται στήν κουζίνα κι ἀνοίγει τήν πίσω πόρτα πού δίνει στήν αὐλή,ἐκεῖ ειναιἔνας ἀπό τούς ἀντάρτες πού ἔπιασε τή θέση αὐτή γιά νά ἐμποδίση πιθανή δραπέτευση.

ΑΝΤΑΡΤΗΣ Β':
Δέν βγῆκε κανείς.

'Η 'Ισμήνη προλαβαίνει ἐκεῖ τόν Γρηγόρη κι εἶναι ἐξαγριωμένη

ΙΣΜΗΝΗ:
Γιά ποῦ τρανέ μου Κολοκοτρώνη;... Πολύ φουριόζος μᾶς μπῆκες στό σπίτι τέτοιαν ὥρα.

'Εκεῖνος ἀμίλητος πάντα ἐπιστρέφει μέσα,ἐκεῖ πού βρί-

σκεται ἡ ἐσωτερική σκάλα πού ὁδηγεῖ στό πάνω πάτωμα. Οἱ δύο ἀντάρτες ἔχουν πιάσει θέσεις πάνω στά σκαλιά.

ΙΣΜΗΝΗ: (ξεφωνίζει)
'Εκεῖ δέν θά βρῆτε παρά μόνο γέρους.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ:
Καί κάποιον ἄλλο!

Κάνει νόημα στούς ἄντρες του κι ἐκεῖνοι ὁρμοῦν στό πάνω πάτωμα.

Στά τριγύρω σπίτια ἀνάβουν φῶτα καί μερικοί βγαίνουν στά παράθυρα.

'Η κ. Σοφία βγαίνει κι αὐτή στό καπάφλι της, μέ τό νυχτικό της κι ἕνα σάλι στήν πλάτη.

ΤΥΦΛΟΣ: (στήν κόρη του)
"Οσο πιό γρήγορα φύγουμε ἀπ' ἐδῶ τόσο τό καλύτερο. Δέν ἔχουμε καρδιά γι ἄλλες συμφορές.

Μέσα στό σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ ὁ Γρηγόρης στέκει ψύχραιμος, ἐνῶ ἡ 'Ισμήνη τόν περιτριγυρίζει

ἀνήμπορη νά κατανοήση τά τρέχοντα.

ΙΣΜΗΝΗ:
... εἶναι τόσο ἄναδρος λοιπόν;
Σ'ἔστηλε γιατί δέν τολμοῦσε ὁ ἴδιος:, (εἰρωνικά) Χμ. 'Ο Παῦλος;..
Κι ἐσύ δέχτηκες;

Οἱ δυόσ ἀντάρτες φέρνουν ἐκεῖ μπροστά τό ζεῦγος Στεφάνου.
'Ο πατέρας ἀρκετά ἤρεμος φοράει τή ρόμπα του, ἡ κυρά του ὅμως πανικοβλημένη.

ΠΑΤΕΡΑΣ:
"Α... 'Εσύ εἶσαι Γρηγόρη...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ:
Θέλω νά μοῦ πῆτε ποῦ εἶναι ὁ Περικλῆς.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (μέ κάποια εἰρωνία)
Ποῦ νά ξέρω ποῦ 'ναι; Εἶναι ἀπασχολημένος κι αὐτός μέ τήν πατρίδα, ὅπως κι ἐσύ τούτη τί στιγμή..
Τί τόν θέλεις;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ:
Τόν θέλω ὅμηρο, γιά νά τόν ἀνταλλάξω μέ τό θύμα του,τόν Νικολιό!

'Αναμετράει γύρω του τήν κατάσταση κι ὅπως δέν βλέπει διέξοδο, προστάζει στούς ἀν-

τόρτες.

(συνεχίζει)
Θά πάρωμε τόν πατέρα μαζί μας.
(γυρνάει στ'ην 'Ισμήνη)
"Αν τόν άγαπᾶς καί τόν θέλεις πίσω, στεῖλε μας γρήγορα τόν άδελφό σου.

'Ο Γρηγόρης φεύγει άμέσως καί πάει γιά τήν έξώπορτα, ή 'Ισμήνη δμως τόν πρόλαβε καί τόν συγκράτησε άπό τό μπράτσο.

ΙΣΜΗΝΗ: (Τοῦ μιλάει σφυριχτά)
Γρηγόρη παράτησέ τά γιατί σέ λίγο θά εἶναι άργά. Γιά δλους μας!

'Η Μάνα τῆς 'Ισμήνης άρχίζει νά σκούζη καθώς τῆς πέρνουν τόν άνδρα της καί σηκώνει τή συνοικία στό ποδάρι.

ΜΑΝΑ: ('Ισμήνη):
Κακοῦργοι, τί φταίει αὐτός; 'Αλλοίμονο... Κατάρα, "κατάρααα.

'Ο Γρηγόρης δίνει θῆμα σ'δλους τούς άλλους, δτι φεύγουν καί τότε τρέχει κοντά του ή Κ. Σοφία.

Κ. ΣΟΦΙΑ:
Γρηγόρη πῶς τολμᾶς! Γέρον άνθρωπο πιό άθῶο κι άπό πουλί...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ:

Παίρνω πάνω μου τό κρῖμα."Ομως πιστεύω ὅτι ἡ προδοσία τοῦ Περικλῆ, πρέπει νά πληρωθῆ.

"Εφυγε ἀκολουθημένος ἀπό τούς ὑπολοίπους πού σέρνουν καί τό γέρο μαζί.

'Η μάνα ἐξακολουθεῖ νά σκούζη καί βογγάη πεσμένη κατάχαμα μές στά χέρια τῆς κόρης της.

Οἱ μουσικοί πέρα στήν ταβέρνα, ἔχουν σταματήσει νά παίζουν. Μόνο μένουν κι ἀκοῦνε τά βογγητά τῆς μάννας πού φτάνουν μέχρι τ'αὐτιά τους.

ΤΥΦΛΟΣ: (τόν τρώει ἡ περιέργεια) Τί γίνεται κόρη μου; Πές μου!

ΤΑΣΙΑ:

Πῆραν τό γέρο-πατέρα καί πᾶνε...

'Η κ. Σοφία πάει κοντά στήν 'Ισμήνη καί τήν βοηθάει νά σηκώσουν τήμάννα της, νά τήν ὁδηγήσουν μέσα στόσπίτι.

Ξημερώματα στό τσαρδάκι πού' ναι ξαπλωμένοι ὁ γέρο-Τυφλός

καί ἡ Τασία.

'Εκείνη ξυπνάει κι ἀνασηκώνεται, βλέπει τριγύρω της, τόν πατέρα της πού συνεχίζει νά κοιμᾶται καί μέ προσοχή μή τόν ξυπνήση σηκώνεται χωρίς θόρυβο κι ἀποσκρύνεται. Καθώς φεύγει γυρνάει ἀκόμα πίσω της νά βεβαιωθῆ ὅτι ἐκεῖνος δέν τήν ἀντελήφθηκε. Πράγματι ὁ γερο-Τυφλός εἶναι βυθισμένος στόν ὕπνο του καί τά ὄνειρα του...

Βλέπει τή Μάσκα πάνω στή μοτοσυκλέττα του πού κάνει ἕνα, δύο, τρία γρήγορα περάσματα. Τέλος μπαίνει μέ φόρα στή γειτονιά καί φέρνει γύρω,γύρω ὅλο τόν τόπο.

Οἱ εἰκόνες τῆς σκηνῆς αὐτῆς, ἀνεπαίσθητα θαμπές, ἐντείνουν τήν ὀνειρική ἐντύπωση.

Τό ἴδιο καί ὁ ἦχος τῆς μοτοσυκλέττας ὁ ὁποῖος ἄν καί ἀρκετά ἔντονος, ἔχει μία ἐξωρεαλιστική ἀντίχηση.

Τέλος ἡ Μάσκα ἔρχεται νά σταθῆ στό μέρος πού 'ναι τό τσαρδάκι

όπου ξαπλώνει ό Τυφλός καί τοῦ μιλάει κάτω άπό τήν κουκούλα του.

ΜΑΣΚΑ:

Τί έκπληξη; Νά συναντήσω ένα παλιό, καλό πελάτη. 'Απ'τίς καλύτερες δουλιές πού έχω κάνει... Θά ήθελα νά μείνω λίγο μαζί σου άλλά δέν έχω πολύ χρόνο, άλλωστε δέν έμεινε καί τίποτα άπό σένα πού νά μπορῆ να'άξιοποιηθῆ, Βλέπεις, έπεσε μεγάλη ζήτηση σήμερα,δουλειές μέ φοῦντες, ή προδοσία έγινε άρετή-εγινε καθῆκον κι άντε νά προλάβης. Γιά τούς προδότες θεσπίστηκε καί ειδική εύφημος μνεία.
" Στό σεμνό προδότη τή μεγάλη προδοσία πιστοποιοῦσα.
ή πατρίς εύγνομονοῦσα!"
Νά τώρα δά περιμένει μία δεσποινίς κι έχω ένα αίνιγμα γι αύτήν πού λύνη τό κάθε πρόβλημά της.
" 'Ο 'Εφιάλτης ήταν ό πρ"ωτος προδότης. Ποιός θά 'ναι τάχα ό τελευταῖος; "
"Α!... Καί πρίν φύγω έχω καί γιά σένα ενα. Στό δίνω δωρεάν γιατί έχω καλές άναμνήσεις μαζί σου, όπου το.

"Μέ τό 'να χέρι κρατῶ τό κίτρινο.
Μέ τ'ἄλλο τό γαλάζιο." Τί εἶναι;

Τ'ὄνειρο ἐξαφανίστηκε κι ὁ γέρο-Τυφλός κουνήθηκε ἀγουροξυπνημένος.

Πιό κάτω ἔχει ἔρθει ὁ Τάκης μέ τήν μοτοσυκλέττα του (στήν πραγματικότητα αὐτή τή φορά καί χωρίς μάσκα) καί σταμάτησε μοροστά στό σπίτι τῆς 'Ισμήνης.Σβύνει τή μηχανή,πεζεύει κι ἀνεβαίνει στό μπαλκόνι-χαγιάτι τοῦ σπιτιοῦ ὅπου χτυπάει τήν ἐξώπορτα.

Οἱ ἦχοι αὐτή τή φορά εἶναι ρεαλιστικοί.

'Ο γέρο-Τυφλός,στή θέση του πάντα,σφυρίζει ἀγουροξυπνημένος.

ΤΥΦΛΟΣ: (φηθυρίζει)
" Μέ τό 'να χέρι κρατῶ τό κίτρινο.
Μέ τ'ἄλλο τό γαλάζιο."

Στίς παρυφές τῆς συνοικίας διαβαίνει ἡ Τασία ἡ ὁποία σταματάει ἕναν περαστικό καί τοῦ ζητᾶ μιά πληροφορία. 'Ο περαστικός

ἀνασηκώνει τό χέρι καί τῆς δεί-
χνει πρός μιά κατεύθυνση. 'Εκεί-
νη τόν εὐχαριστεῖ καί πάει πρός
τό ἐκεῖ.

Παρακάτω, μέσα σέ μιά ἁλάνα, εἶ-
ναι μαζεμένα ἕνα τσοῦρμο ἀπό
μικρά παιδιά. Ἕνα ἀπό αὐτά
σκάβη μιά λακούβα στό χῶμα, ρί-
χνει λίγο νερό μέσα κι ἕνα κομ-
μάτι ἀσετηλήνη, μετά σκεπάζει
τή λακούβα ἐφαρμόζοντας καλά
ἕνα κονσερβοκούτι (μπίκο). 'Απο-
μακρύνθηκαν οἱ ἄλλοι τριγύρω κι
ὁ μικρός πεσμένος κατάχαμα ἁπλώ-
νει τό χέρι κρατώντας ἕνα κομμά-
τι ξ'υλο πού στήν ἄκρη του φλέ -
γεται ἕνα χαρτί, τό 'βαλε πάνω
στό μπίκο καί στό σημεῖο ὅπου
ὑπάρχει μιά ὀπή. Δυνατή ἔκρη-
ξη ἀκολούθησε κι ὁ μπίκος τινά-
χτηκε στ'α οὐράνια. Τά παιδιά ἀ-
λαλάζουν ἀπό τή χαρά τους καί
τρέχουν ὅλοι ποιός θά πρωτοπιά-
ση τόν μπίκο, πέφτουν ὅλοι ἐπά -
νω καί παλεύουν ἐκεῖ μές στά
χώματα.

Παραδίπλα, σέ μιά ἄθλιοπα-

ρόγγα, μιά ἐξίσου ἐξαθλιωμένη γυναῖκα κάνει τίς πρωϊνές δουλειές της. Πετάει ἔξω μιά λεκάνη μέ βρωμόνερα καί βρίζει.

ΠΟΡΝΗ:
Παλιόσκυλα... Θά τό φᾶτε κι ἐσεῖς τό κεφάλη σας. Δέν θά γλυτώσετε.

Πρόκειται πράγματι γιά τήν χοντρουλή πόρνη πού εἶναι τώρα σχεδόν ἀγνώριστη. Ἔχει μιά φοβερή παραμόρφωση στό μάγουλο ἀπό τήν φαλτσετιά, εἶναι βρώμικια κι ἀχτένιστη, μέ ροῦχα κουρελιασμένα πού μέ δυσκολία ἐνθυμίζουν τά παλιά μεγαλεία τῆς πόρνης.
Σ'αὐτό τό μέρος φτάνει κι ἡ Τασία κάπως διστακτική καί λίγο φοβισμένη ἀπό τή θέα τῆς γυναίκας.

Ἐκείνη φήνει ἕνα καφεδάκι στήν γκαζιέρα ὅταν ἀντιλαμβάνεται τή μικρή πού στέκει σέ κάποιαν ἀπόσταση.

ΠΟΡΝΗ: (μετά ἀπό λίγο)
Ἔλα λέγε, Τί γυρεύεις; ...
(καθώς δέν παίρνει ἀπόκριση συνεχίζει)

Θά μιλήσης καμιά ώρα;
ΤΑΣΙΑ: (πάντα διστακτική)
Έρχομαι έκ μέρους τοῦ Παύλου...
(πλησιάζει ξεθαρεύοντας καί συνε-
χίζει)
Μοῦ 'πε ότι μπορεῖς νά μοῦ δώσης
μερικές πληροφορίες πού γυρεύω.
ΠΟΡΝΗ: (σκυμένη στήν γκαζιέρα της)
Όλο μέ πληροφορίες έχει νά κάνη
κι αὐτός...
Μᾶς πρόκοψε!
Θέλεις νά πιῆς έναν καφέ;
(ή Τασία κουνάει καταφατικά τό
κεφάλι).
Έλα στρῶσου έδῶ πέρα.

Βάζει τή μικρή νά κάτση σ' ένα σκαμνί. Μπαίνει στήν παράγγα καί φέρνει ένα δισκάκι μέ δύο φλιτζάνια πού τ'ακουμπάει κατάχαμα. Παίρνει κι αὐτή ένα σκαμνί.
Κάθεται κι ανάβει ένα τσιγάρο, τραβάει δύο μερακλίδικες ρουφηξιές καί μετά τό κάνει πᾶσα στή μικρή ή όποία ρουφάει κι αὐτή ὑποχρεωτικά. Τέλος σερβίρει τούς καφέδες.

Σ'ἕνα στρατώνα ἡ σάλπιγγα ἀναγγέλλει συγκέντρωση.
Οἱ στρατιῶτες τρέχουν ἀπ'ὅλες τίς μεριές μέσα στ'ο προαύλιο καί μπαίνουν ὅλοι στή γραμμή κατά λόχους.

Ἕνας ἐπιλοχίας δίνει παραγγέλματα μέ τίς ἀγριοφωνάρες του.

ΕΠΙΛΟΧΙΑΣ:
Στοιχιθεῖται... Ἀνάπαυσις. Προσοχή! ...
Ἀνάπαυσις. Προσοχή!

Ἀνάμεσα στούς ἄλλους στρατιῶτες εἶναι παρατεταγμένοι κι ὁ Ἀντρέας καί ὁ [redacted] Περικλής, στρατιῶτες κι αὐτοί.

Ἕνας Ταγματάρχης διαβάζει τήν ἡμερησία διάταξη.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:
Ἡμερησία διάταξις.-
Σήμερον τό τάγμα ἀναχωρεῖ πρός βορρᾶν, εἰς προκεχωρημένας θέσεις τοῦ μετώπου.
Σήμερον ἡ πατρίς σᾶς καλεῖ νά δώσετε τήν ψυχήν σας καί τό αἷμα σας διά ἕναν ὑπέρ πάντων ἀγῶναν

πρός άντιμετώπισιν καί πλήρην
συντριβήν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐχθροῦ.
Τούς κουμουνιστο-συμμορίτες!
"Εχωμεν ὑποχρέωσιν εἰς τά ἐθνικά
πεπρομένα τῆς πατρίδος,νά ἐξαλή-
ψωμεν τόν μεγαλύτερον ἐχθρόν τῆς
'Ελλάδος πού αὐτήν τήν φοράν εἶναι
οἱ ἴδιοι οἱ "Ελληνες. Οἱ παραπλα-
νημένοι καί πουλημένοι στούς Βούλ-
γαρους,τούς Σέρβους,τούς 'Αλβανούς
καί τούς Κουμουνιστές! ....

Μέσα στό σαλόνι τῆς 'Ισμήνης
ὁ Τάκης εἶναι καθισμένος κι
ἔχει μπροστά του μερικά κερά-
σματα πού τοῦ προσφέρανε. Με-
τράει τίς χά ντρες στό κομπο-
λόϊ του καί ἡ 'Ισμήνη ὄρθια,βη-
ματίζει νευρικά τριγύρω του.
Κι οἱ δύο δέν λένε τίποτα καί
ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι βαρειά.
'Ο Τάκης τήν παρακολουθεῖ
στίς κινήσεις της, ὅσπου ἀνα-
σηκώνεται καί πάει πρός τήν
πόρτα.

ΤΑΚΗΣ:
Θά τ'ἀναλάβω ἐγώ ὅλ'αὐτά...
Μήν ἀνησυχεῖς, τόν πατέρα σου θά

τόν ξαναδῆς σύντομα. Βόλαμε μεγάλο φόρι στό χέρι.

'Εκεῖνος πάει γιά τήν έξώπορτα καί ή 'Ισμήνη πού τόν συνοδεύει ψυχρή, τοῦ μιλάει έκεῖ στό κατώφλι.

ΙΣΜΗΝΗ:

Τάκη, θέλω νά θυμᾶσαι ἕνα πρᾶγμα. Δέν τό κάνω οὔτε γιά σένα, οὔτε γιά ἰδεολογία ἤ πολιτική, οὔτε ἀκόμα καί γιά τόν πατέρα μου. Μόνο καί μόνο ἀπό ἔρωτα προδίδω, γιατί μοῦ τόν ἀπαρνήθηκαν. Νά μή χαίρεσαι λοιπόν, νά μέ θεωρῆς πεθαμένη καί γιά σένα καί γιά ὅλους τούς ἄλλους.

'Ο Τάκης χαμογέλασε κάπως κυνικά γιά τήν είλικρίνεια της καί κατέβηκε. Πῆρε τή μοτοσυκλέττα του καί ἔφυγε.

Στόν ἦχο μπαίνει ἡ πένθιμη μουσική σέ σόλο κλαρίνο καί σαντούρι. 'Ακούγεται σιγά, σέ δεύτερο ήχητικό πλάνο.

Στήν εἰκόνα εἶναι τώρα οἱ δύο κρεμασμένοι στό σταθμός τῆς Λάρισας.

'Από τό άρχικό έντονο φλού όπου δέν διακρίνεται σχεδόν τίποτα, στή διάρκεια καί σέ πολύ άργό ρυθμό ξεκαθαρίζει τόσο ώσπου διακρίνονται πιό καθαρά οί δύο κρεμασμένοι.

Κατά τή διάρκεια αὐτῆς τῆς μεταβαλόμενης είκόνασης άκούεται(OF) καί σέ πρῶτο ήχητικό πλάνο ένας διάλογος τοῦ Τυφλοῦ καί τῆς κόρης του, ένῶ σέ δεύτερο πλάνο συνεχίζει ν'άκούγεται τό μουσικό μοτίβο.

ΤΥΦΛΟΣ: (OF)

Θυμᾶσαι Τασία τό χειμώνα πού'πλεξες στή λάμπα τό πουλόβερ τοῦ Λεωνίδα καί τοῦ Κώστα;

ΤΑΣΙΑ: (OF)

Όχι, πατέρα!

ΤΥΦΛΟΣ: (OF)

Γιά θυμήσου καλά. Ήταν τότε πού 'ρθανε καί τούς είδαμε γιά τελευταία φορά.

ΤΑΣΙΑ: (OF)

Ναί ... κάτι θυμᾶμαι.

ΤΥΦΛΟΣ: (OF)

'Αλήθεια,τί χρώματα τό 'χες πλέξει;

ΤΑΣΙΑ: (OF)

Μαῦρο ὅπως πάντα

ΤΥΦΛΟΣ: (OF)

"Οχι, ὄχι. Κάτι ἄλλο, ποῦ δέν τό' θέλουν ἐκεῖνοι γιατί τό βρίσκαν γυναικίσιο.

ΤΑΣΙΑ: (OF)

"Ισως πράσινο...

ΤΥΦΛΟΣ: (OF)

Μήπως ἦταν τό 'να κίτρινο καί τ' ἄλλο γαλάζιο;

ΤΑΣΙΑ: (OF)

"Ισως, πατέρα. Γιατί;

(Μεσολαβεῖ μιά σιωπή)

'Η εἰκόνα ἔχει ξεκαθαρίσει ἐντελῶς στό μεταξύ καί τώρα ἀλλάζει σέ φοντυ-ανσενε.

Στό δεύτερο ἠχητικό πλάνο ἡ μουσική συνεχίζει

Στήν εἰκόνα ἔρχεται ὁ γερο-Τυφλός ὁ ὁποῖος δείχνει ἔντονα βαρύθυμος.

ΤΥΦΛΟΣ: (ψιθυρίζει)

"Μέ τό 'να χέρι κρατῶ τό κίτρινο. Μέ τ'ἄλλο τό γαλάζιο."

Εἶναι σούρουπο πιά καί κάτι τσιμπολογάνε μέ τήν κόρη του ἐκειπέρα στό τσαρδάκι.

ΤΑΣΙΑ:

Τί 'πες πατέρα;

ΤΦΛΟΣ: (νευριασμένος)
Γιατί δέ φύγαμε σήμερα; Τί μᾶς κρατάει έδωπερα; Μιάν ὥρα δρόμο, εἶπε ὁ ἄλλος, καί θά τό βλέπαμε τό παιδιά μας. Τέτοιοι ὀχαΐρευτοι εἴμαστε, τεμπελιάσαμε τελευταία στιγμή.

Ἡ Τασία δέν ἀπάντησε, τήν προσοχή της τράβηξε ἕνα πήγαινε, ἔλα πού ξάφνου παρατηρήθηκε στή γειτονιά.

Ἀρκετοί ὁπλισμένοι Χωροφύλακες τρέχουν κάτω ἀπό τίς ὁδηγίες τοῦ Ἀρχηφύλακα, πρός ὅλες τίς κατευθύνσεις. Πᾶνε καί πιάνουν πόστα σέ αὐλές, σέ σκοτεινές πόρτες, στό γιοφύρι, παντοῦ.

Ὁ τυφλό ἀνησυχεῖ κι αὐτός ἀπό τήν κίνηση πού διαισθάνθηκε.

ΤΥΦΛΟΣ:
Τί εἶναι; Τί γίνεται;

ΤΑΣΙΑ: (χωρίς νά τόν κυττάξει)
Γέμισε ὁ τόπος Χωροφύλακες.

ΤΥΦΛΟΣ:
Ὤχ κι αὐτοί, τούς βαρεθήκαμε πιά.. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πώς βολευτήκαμε ἐδωπέρα, ἡ κυρα-Σοφία εἶναι καλή καί μᾶς περιποιγέται... Δύο χρόνια

περιμένσμε γιά νά τούς δοῦμε κι ἄν χάσουμε καί καμιά μέρα δέν πειράζει. Δέν βαριέσαι καλά εἶναι κι ἐδῶ.

Οἱ Χωροφύλακες ἐξακολουθοῦν τίς κινήσεις τους πέρνοντας θέσεις μέσα στό χῶρο καί καλυπτόμενοι ὥστε νά κάνουν τήν παρουσία τους διακριτική.

Ἦχος μοτοσυκλέττας ἀκούγεται νά πλησιάζει.

Ἡ Τασία γυρίζει καί βλέπει μέ κάποιο δέος τόν Τάκη πού ἔχει φτάσει στή γειτονιά καί συζητάει σέ μιάν ἄκρη μέ τόν Ἀρχηφύλακα. Μετά ἐκεῖνος φέρνει μιά βόλτα μέ τήν μηχανή του μέσα στό χῶρο ἐλέγχοντας τήν κατάσταση.

Ἡ μουσική σέ σόλο κλαρίνο καί σαντούρι δυναμώνει προοδευτικά.

Πῆρε τό μάτι του καί τόν Τυφλό μέ τήν Τασία, ἔρχεται νά σταθῆ ἐκεῖ μπροστά τους καί μένει λίγο νά τούς κυττάη ἐξεταστικά.

Τό πένθημο μουσικό κομμάτι φτάνει τώρα σέ κρετσέντο.

Ἡ Τασία γούρλωσε τά μάτια της

καί τόν κυττᾶ μέ δέος ἀλλά καί κάποια ἐπιθετικότητα μαζί. Τόσο πού προξένησε ἐντύπωση στόν Τάκη ἡ στάση αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ πού οὔτε κἄν τό ἤξερε. Φέρνει τό δάχτυλο στά χείλια του καί τῆς κάνει ἕνα Σσσουτ. Μετά ἔστριψε καί ἔφυγε πρός τήν μεριά τῆς ταβέρνας.

Στόν ἦχο ἡ μουσική τελειώνει κανονικά.

Σκηνή σύντομη (φλας) μέσα στά ὑπόγεια τῆς Ειδικής Ασφάλειας [redacted]

Ὁ Νικολιός σέ τρισάθλια κατάσταση ὑφίσταται βασανιστήρια. Συγκεκριμένα, τοῦ κάνουν φάλαγγα καί τά πόδια του εἶναι νταούλια ἀπό τό πρήξημο.

Στόν ἦχο σβουρίζουν οἱ ξυλιές πού δέχεται στίς πατοῦσες.

ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Ἀκολουθεῖ περίοδος σκηνῶν ὅπου κυριαρχεῖ τό τραγούδι "Προδομένη Ἀγάπη"

Στόν ἦχο μπαίνει ἡ εἰσαγωγή τοῦ τραγουδιοῦ.

Πάνω στόν "Αϊ-Γιάννη ὁ Παῦλος εἶναι καθισμένος μόνος του σέ κάποιο ντουβάρι.
Ἡ νύχτα ἄρχισε νά πέφτῃ.
Στό χέρι του κρατάει τό γαρύφαλλο τῆς Ἰσμήνης καί τό κυττάζει συνεπαρμένος ἀπό τίς σκέψεις του. Ἕνα νοσταλγικό χαμόγελο διαγράφεται στό πρόσωπό του.

Μπαίνει καί τό τραγοῦδι.

Στήν ταβέρνα ἡ τραγουδίστρια πού τραγουδάει σέ πλεϋ-μπακ
Ἡ εἰκόνα μένει ἐπάνω της ὅπως καί στούς ὑπόλοιπους μουσικούς, γιά ἕνα ὁλόκληρο κουπλέ τοῦ τραγουδιοῦ.

Ἡ Ἰσμήνη εἶναι καθισμένη στό μπαλκόνι κι ἔχει ὁ-κουμπισμένο τό κέντημα στά πόδια της. Δέν κεντάει κι εἶναι σκεφτική καί θλιμένη. Κάθε τόσο γυρνάει τό βλέμμα της μέσα στό χῶρο τῆς γειτονιᾶς.

Στήν ταβέρνα βλέπει τόν Τάκη ὁ ὁποῖος ἔχει ἀράξει τή μοτοσυκλέττα του κι ἔπιασε

ένα τραπεζάκι σιγοπίνοντας καί παίζοντας τό κομπολόϊ του ανάμεσα συά δάχτυλα. Στ'άλλα τραπέζια είναι μερικοί άστυνομικοί μέ πολιτικά καί κανένας "αλλος πελάτη δέν υπάρχει.'Ο Ταβερνιάρης άκουμπισμένος στήν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ "εχει σταυρωμένα τά χέρια καί περιμένει.

Τήν ματιά της τραβάει μιά πολυάριθμη περίπολος Χωροφυλάκων πού περνάει μέ κατεύθυνση τό γιοφύρι. Στό παράθυρό της ή κ. Σοφία τραβάει τίς κουρτίνες καί προσπαθεῖ νά δια - κρίνη τί γίνεται ἔξω.

Οἱ Χωροφύλακες κατεβαίνουν ὅλοι δίπλα άπό τ΄ο γιοφύρι, μέσα στό σκοτεινό ρέμα.

'Η 'Ισμήνη κάνει νά συγκεντρωθῆ, θά βάλη καμιά βελονιά στό κέντημα άλλ'αὐτό στέκεται άδύνατο. Στρέφει πάλι περιμετρικά τό βλέμμα της στό χῶρο...

Κι'άντικρύζει τά ἴδια καί τά ἴδια, καμουφλαρισμένους Χωροφύλακες, τόν Τάκη,τούς μουσικούς πού παίζουν, τόν Ταβερ-

νιόρη καθώς έμποδίζει τά πόδια του ν'α βγοῦν ἔξω ἀπό τήν ταβέρνα, τό γιοφύρι, μέ Χωροφύλακες, τόν Τυφλό μέ τήν Τασία καί πάλι Χωροφύλακες.

Τό τραγοῦδι πλησιάζει στό τέλος του.

Ἡ Ἰσμήνη καθεσμένη πάντα στή θέση της, τήν ἔχουν πιάσει τά κλάματα. Ἄφθονα τρέχουν τά δάκρυα καί εἶναι ἀνίκανη νά τά συγκρατήση.

Τέλος τοῦ τραγουδιοῦ.

Δεύτερη σκηνή (φλας) ἀπό τόν βασανισμό τοῦ Νικολιοῦ.

Τό σῶμα του τραντάζεται ὁλόκληρο ἀπό τίς ξυλιές, ἐνῶ παντοῦ εἶναι κατασημαδεμένο κι ἀπό ἄλλου εἴδους βασανισμούς. Τοῦ χτυποῦν ἀσταμάτητα τίς ἐξογκωμένες πατοῦσες του.

Σβουριχτές ἀκούγονται στόν ἦχο οἱ ξυλιές.

Ἡ κ. Σοφία ἐξέρχεται ἀπό τό σπιτικό της κι εἶναι βαρύθυμη κι ἀνήσυχη.

Ὁ Τάκης πού τήν ἀντελήφθηκε ἀνασηκώνεται καί τήν διακόπτει ἀπό τό δρόμο της.

ΤΑΚΗΣ: (Ἀπό μακρυά)
Καλησπέρα κυρία Σοφία.

Κ. ΣΟΦΙΑ: (κάπως ἐπιφυλακτικά)
Καλησπέρα Τάκη.

ΤΑΚΗΣ: (πλησιάζοντας λίγο)
Σήμερα ἔφυγε ὁ Ἀντρέας, μαζί κι ὁ Περικλῆς, γιά τό μέτωπο.

Κ. ΣΟΦΙΑ:
Τό ξέρω παιδί μου. Ὅλη μέρα ἤμουν κοντά του, τοῦ πῆγα μερικά μάλλινα καί λίγα τρόφιμα νά ᾽χη μαζί του.
(καθώς ἡ γυναῖκα κάνει νά φύγη)

ΤΑΚΗΣ: (ἐπιμένει)
Γιά ποῦ τό ᾽βάλες τέτοιαν ὥρα;

Ἡ Ἰσμήνη πού παρακολουθοῦσε τήν κουβέντα ἀπό τήν ἀρχή ἀνασηκώνεται καί πλησιάζει τά κάγγελα τοῦ μπαλκονιοῦ της. Τῆς δημιουργεῖ

μιάν άγωνία ή ύπόθεση καί παρακολουθεΐ μ'ένδιαφέρον.

Κ. ΣΟΦΙΑ: (έπιφυλακτική)
Μέχρι τό φοῦρνο τρέχω, νά προλάβω, νά πάρω κανένα καρβέλι πού μοῦ τελείωσε τό φωμί.

ΤΑΚΗΣ:
Καί δέν φοβᾶσαι μή σέ πάρη καμιά σφαίρα, άπ'αύτές πού κυκλοφοροῦν άδέσποτες τή νύχτα;

Κ. ΣΟΦΙΑ:
Δυό βήματα είναι ό φοῦρνος παιδί μου.
Άμα γίνη τίποτα θά τρέξω πίσω καί θά κρυφτῶ.

ΤΑΚΗΣ: (άτόνα)
Ό φοῦρνος, ναί. Ό τσαγκάρης δμως είναι μακρυά!

Κ. ΣΟΦΙΑ: (άναστατωμένη)
Τί είπες! ... Ποιός τσαγκάρης;

ΤΑΚΗΣ:
Ό Τσαγκάρης... " Είναι ζήτημα ζωῆς καί θανάτου".

Θρίαξε ή κ. Σοφία σέ σημεΐο πού ζαλίστηκε καί κόντεψε νά πέση. Προσπάθησε νά συμμαζέφη τά λογικά της, νά καταλάβη καί ξάφνου σάν νά φωτί-

στηκε γύρισε κι άντίκρυσε μέ κά-
ποιο δέος τήν 'Ισμήνη.
'Εκείνη χαμήλωσε τά μάτια της.

Κ. ΣΟΦΙΑ: (ψιθυρίζει άρκετά δυνατά όμως)
Θεέ! κολοβό! ... 'Από πού κινδύνεψα νά πιάσω άγγόνι!

'Η 'Ισμήνη σφίγγει τό κάγγελο μέ τά χέρια της σάν νά 'θελε νά τό λιώση. Δέν άντεξε, γύρισε καί πήγε καί κρύφτηκε μέσα στό σπίτι.

'Η κ. Σοφία όπισθοχώρησε όποκαμωμένη καί πήγε κι άκούμπησε δίπλα έκεί πού στέκουν ό Τυφλός μέ τήν Τασία.

Κ. ΣΟΦΙΑ: (άπελπισμένη)
Γέροντα, γκρεμίζομαι!... Τά μεσάνυχτα τελειώνουν όλα γιά μένα. Τό παιδί μου δέν μπορώ νά ειδοποιήσω καί θά 'ρθη νά πέση στό φονικό δόκανο. Μπροστά στά ίδια μου τά μάτια!

'Η Τασία τής έπιασε τό χέρι μέ συμπάθεια κι έκείνη τήν έσφιξε έπάνω της σάν νά 'θελε νά στηριχθή κάπου.

'Ο Ζώκης κάνει νόημα σ'ένον ένοπλο δείχνοντας τήν άμοιρη μάννα.

ΤΥΦΛΟΣ:

Τά μάντεψα όλα! Κι άλήθεια, δέ βρίσκω συμφορά πιό μεγάλη άπ'τή δική σου.

Κ. ΣΟΦΙΑ:

Πές μου κ'ετι νά έλπίζω; :

Ό Χωροφύλακας πού 'χει έρθει κι όλας τήν πέρνει άπό τό χέρι.

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ:

"Ελα κυρά μου. "Εμπα στό σπίτι σου τώρα καί γιά τό καλό τοῦ παιδιοῦ σου, μή κάνης καμιά βλακεία.

Μέσα στό τμῆμα [redacted] της ειδικής ασφάλειας ένας [redacted] βασανιστής κόβει μ'ένα ψαλίδι τά μπατζάκια τοῦ Νικολιοῦ πού 'χουν τσιτώσει καί σφίγγουν τά ύπερβολικά πρισμένα πόδια του.

Μετά τόν άνασηκώνουν όρθιο καί τόν βοηθοῦν νά βάλη ένα κουκάμισο καί τ'ο σακκάκι του. Τόν ύποβαστάζουν συγχρόνως γιατί τοῦ είναι άδ'υνατο νά σταθῆ στά πόδια του άπό μόνος του.

"Εξω, μές στή νύχτα είναι ή μόν-

να του ἐκεῖ καί περιμένει καρτερικά ἐρευνόντας μέ τά μάτια τά φωτισμένα παράθυρα τοῦ κτιρίου.

Στό βάθος φέγγει ἕνα καφενεῖο ὅπου ἀρκετός κόσμος εἶναι μαζεμένος.

Ἕνα ἀπόσπασμα Χωροφυλάκων φτάνει στό [redacted] κτίριο καί παρα-λαμβάνει [redacted] ἀλυσοδεμένο τό Νικολιό ὁ ὁποῖος εἶναι ἐκτός ἑαυτοῦ.

Ἡ μάννα του λαχτάρησε τόσο πού τόν εἶδε, ὥστε δέν λογάριασε Χωροφυλάκους κι ἔπεσε ἐπάνω τους θέλοντας ν'α τόν ἀγκαλιάσει.

MANNA (Νικολιοῦ): (φελίζει)
Παιδάκι μου! ... γλυκό μου!

Οἱ ὁπλίτες τήν σπρώχνουν καί τήν ἀπομακρύνουν.
Ἀπό τό καφενεῖο οἱ θαμῶνες στρέφουν τήν προσοχή τους στήν πομπή.

MANNA: (κραυγάζει OF)
Νικόλαα!

Τό ἀπόσπασμα συνεχίζει τήν πορεία του καί ἡ μάννα κάνει ὅτι μπορεῖ νά πλησιάση κι ἀκολουθῆ κι αὐτή μαζί τους.

Μές στή θολούρα του ὁ Νικολιός κάνει προσπάθειες νά τήν βλέπη μιά καί εἶναι ἀνύμπορος νά κάνη ὁτιδήποτε ἄλλο.

῾Η κ. Σοφία εἶναι καθισμένη στό κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της μέ τό πλεχτό μέσα στήν ποδιά της. Σκουπίζει ἀπό τά μάτια της ἕνα τελευταῖο δάκρυ, κάτω ἀπό τή βλοσυρή ἐπιτήρηση τοῦ ἔνοπλου Χωροφύλακα πού στέκει στή σκιά.

῾Η μάννα τοῦ Νικολιοῦ ὁρμᾶ μέσα στό χῶρο ἀλαφιασμένη, κυττᾶ ἀποχαμένη γύρω της μή ξέροντας πού ν'ἀπευθυνθῆ. Βλέπει τόν Τάκη, τήν 'Ισμήνη ὄρθια στήν πόρτα της, τόν Τυφλό καί τήν Τασία ζαρωμένους στή μεριά τους, τούς Χωροφύλακες...

Τέλος κατευθύνεται στή φίλη της τήν κ. Σοφία ἡ ὁποία ἀνασηκώνεται νά τήν ὑποδεχτῆ. 'Ενῶ εἶναι ἕτοιμη νά ξεσπάση σέ ὑστερία ἡ κ. Σοφία τῆς σφίγγει δυνατά τά χέρια καί τήν συγκρατεῖ. Γυρνάει ἡ μάννα τά μάτια της στήν

θυρη τοῦ δρόμου.

'Εκεῖ βρίσκεται ὁ Νικολιός καί περιμένει ὄρθιος μέσα στό σκοτάδι καί περιστοιχισμένος ἀπό τούς Χ„ροφύλακους.
Τόν ἴδε καί ἡ κ. Σοφία καί μετά κυττάζει καί τή μάννα στά μάτια.

Κ. ΣΟΦΙΑ:
Δέν εἶναι τά λόγια καί τά ἔργα γιά μᾶς, τώρα πιά. Περιττεύουν...

Τήν παρασέρνει καί τήν καθίζει δίπλα της σ'ἕνα σκαμνί.
'Από τήν τσ'άντα πού κρατᾶ στό χέρι, τῆς βγάζει τό πλεχτό της καί τῆς τό βάζει στά χέρια της. Μετά πῆρε καί κείνη τό δικό της.
Οἱ δύο γυναῖκες, ἡ μία μετά τήν ἄλλη, ἀφαιρέθησαν κι ἄρχισαν νά πλέκουν μηχανικά κι ἀσυνειδήτως.

ΜΑΝΝΑ ΝΙΚΟΛΑΙΟΥ: (μονολογεῖ)
Μαῦρα πουλιά πού πετᾶτε στόν οὐρανό.
Μαῦρα πουλιά πού 'χετε νύχια γαμψά μέ ράμφη βαμένα στό αἷμα.
(ἀρχίζει καί μονολογεῖ και ἡ κ. Σοφία μαζί της)

Πάρτε μιάν ἀνάσα στήν ποῦλια
Πάρτε δὺο ἀνάσες στό φεγγάρι.
Πάρτε τρεῖς ἀνάσες στόν 'Υμηττό
καί χιμῆξτε κατά πάνω μου.
Βγάλτε μου τά μάτια, τά σπλάχνα.
Φᾶτε μου τήν καρδιά
νά μοῦ γλυπάνει ὁ πόνος.
(Οἱ δύο γυναῖκες ἐπαναλαμβάνουν
τά λόγια τους μουρμουρίζοντας συ-
νέχεια)

Πλέκουν ἀσταμάτητα καί ἡ ἀφη-
ρημένη ὄψη τους δείχνει πώς
εἶναι πέρα ἀπό τήν πραγματι-
κότητα.

Χωροφύλακες ταμπουρωμένοι πί-
σω ἀπό μάντρες καί στίς σκο-
τεινές κῶχες. 'Ο Τυφλός καί ἡ
Τασία ζαρωμένοι στή γωνιά τους
παραμονεύουν. 'Ο Τάκης στό τρα-
πέζι του, παίζει τό κομπολόϊ.
Οἱ μάννες πλέκουν... 'Ο Νικολιός
ὄρθιος κι ἀποκαμωμένος μέσα στό
ἡμίφως.

Αὐτές εἶναι οἱ εἰκόνες πού
ἀντικρύζουν τ'α πανικόβλημένα
μάτια τῆς 'Ισμήνης.

Δυό χόντρες πέφτουν στό κομπολόϊ τοῦ Τάκη.

Ἡ Ἰσμήνη ὁρμάει ἔξαλη μπροστά, μέσα στή γειτονιά καί μέ κατεύθυνση τό γεφύρι.

ΙΣΜΗΝΗ: (σκούζει)
Παῦλο φύγε!... Παῦλοοο!

Μιά ὁμοβροντιά ἀπό τά ὅπλα τῶν Χωροφυλάκων τήν ἀφίνει μετέωρη γιά δευτερόλεπτα.
Κάνει νά προφέρη πάλι τ'ὄνομα, ἀλλά ἀντί γιά φωνή ξέρασε μιά χούφτα αἷμα καί κατέρρευσε.
Μπρούμητα καί μέ τά μυαλά ἁπλωμένα μέσα στά χώματα, μένει ἄπνοη κι ἀκούνητη.

Στόν ἦχο μπαίνει κι ἀκούγεται τό τελευταῖο κουπλέ ἀπό τό τραγούδι "Μεσάνυχτα".
... Δυό πουλιά, δυό περιστέρια ταξιδεύουνε μέσα στ'ἀστέρια.

Μέσα στήν ἴδια εἰκόνα τῆς μπρουμητισμένης κοπέλλας, φτάνουν πόδια Χωροφυλάκων καί ἀνάμεσα σ'αὐτά κάτι ἄλλα πού σταματοῦν αὐτά πρῶτα μπροστά στό πτῶμα. Εἶναι οἱ Χωροφύλακες πού ἔχουν πιάσει τόν Παῦλο

καί τόν μεταφ'ερουν.

'Εκεῖνος κοντοστάθηκε ὅσο μπόρεσε γιά νά κυττάξη τή νεκρή, άλλά τόν τραβοῦν οἱ φύλακες καί τόν πᾶνε στήν κατεύθυνση πού στέκει ὁ Νικολιός.

Περνόντας μπροστά άπό τίς μάννες, έκεῖνες σάν νά μή τόν εἶδανε, πλέκουν συνέχεια καί μονολογάνε.

Σέ μιά παρωδία τελετουργική,έκεῖ μέσα στό δρόμο φέρνουν άντιμέτωπους τόν Παῦλο καί τόν Νικολιό. 'Ενώπιον τοῦ Τάκη καί τῶν άλλων άστυνομικῶν μέ πολιτικά σάν μάρτυρες.

ΑΡΧΗΦΥΛΑΞ: (πρός τόν Νικολιό)
Ποῖος σέ όργάνωσε;
ΝΙΚΟΛΙΟΣ:
'Ο Παῦλος Παπαμερκουρίου
ΑΡΧΗΦΥΛΑΞ:
Ποιός είδοποίησε τούς κατσαπλιάδες στόν Άη-Γιάννη;
ΝΙΚΟΛΙΟΣ:
'Ο Παῦλος Παπαμερκουρίου.
ΑΡΧΗΦΥΛΑΞ:
Ποῖος διευθύνει τήν όργάνωση;

ΝΙΚΟΛΙΟΣ:

'Ο Παῦλος Παπαμερκουρίου

ΑΡΧΗΦΥΛΑΞ:

Ποῖος διέταξε ν'α συλλάβουν τόν κ. Στεφάνου;

ΝΙΚΟΛΙΟΣ:

'Ο Παῦλος Παπαμερκουρίου

ΑΡΧΗΦΥΛΑΞ:

Ποιός δολοφόνησε τήν 'Ισμήνη Στεφάνου;

(Στόν ἦχο μπαίνει δυνατά ή είσαγωγή άπό τό τραγούδι "τόν Παῦλο καί τόν Νικολιό")

ΤΟΝ ΠΑΥΛΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΝΙΚΟΛΙΟ

Περίοδος σκηνῶν ὅπου κυριαρχεῖ τό τραγούδι "τόν Παῦλο καί τόν Νικολιό".

Στόν ἦχο ἀρχίζει τό τραγουδιστικό μέρος ἀφοῦ ή εἰσαγωγή ἐξαντλήθηκε στήν προηγουμένη σκηνή.

'Ο Παῦλος καί ὁ Νικολιός συνοδεία Χωροφυλάκων βαδίζουν δίπλα,δίπλα στούς ὑπόγειος διαδρόμους τῆς Χω

ροφυλακῆς.

Πρῶτο βάζουν μέσα σ'ἕνα κελλί τό Νικολιό, ὁ ὁποῖος ἀνταλλάσσει μιά παρατεταμένη ματιά μέ τό φίλο του πρίν ἐξαφανιστῆ πίσω ἀπό τήν πόρτα.

Ὁ Παῦλος τοῦ χαμογέλασε πρίν τόν τραβήξουν κι αὐτόν νά τόν βάλουν στό δικό του κελλί.

Ἕνας δεσμοφύλακας εἶναι μέσα στό κελλί τοῦ Νικολιοῦ καί ἀδειάζει τίς σφαῖρες ἀπό ἕνα πιστόλι πού κρατᾶ στά χέρια του. Μέσα στόν μῆλο τοῦ ὅπλου τοποθετεῖ μιά μοναδική σφαῖρα, μετά τό ἐγκατελείπει σ' ἕνα πάγκο, ρίχνει μιά ματιά στόν ἐξουθενωμένο Νικολιό καί βγαίνει ἔξω.Ὁ Νικολιός ἔμεινε μλε τό βλέμμα καρφωμένο πάνω στό πιστόλι,τέλος σηκώνεται καί πάει καί τό, παίρνει στά χέρια του.

Ὁ Παῦλος βηματίζει μέσα στό κελλί του. Στάχέρια του κρατᾶ τό γαρύφαλλο πού τό μυρίζει πού καί πού. Δείχνει γαλήνιος καί τά μάτια του ταξιδεύ-

ουν πάνω στά γυμνά ντουβάρια τῆς φυλακῆς.

Ὁ Νικολιός εἶναι πεσμένος καταγῆς στό πάτωμα τοῦ κελλιοῦ του, τό κεφάλι του κολυμπάει σέ μιά λιμνοῦλα ἀπό αἷμα. Τό πιστόλι εἶναι πεσμένο κι αὐτό λίγο πιό πέρα.

Ὁ Παῦλος πάντα γαλήνιος κυττάζει ψηλά στό παραθυράκι μέ τά σιδερένια κάγκελα. Τό φῶς τῆς ἡμέρας ἔχει ἀνάψει ἔξω.

Τό τραγοῦδι βρίσκεται στό σημεῖο ὅπου κλείνει τό κουπλέ μέ τό " ... καί τό ταξίδι θάνατος πού γυρισμό δέν ἔχει."

Τό τράγοῦδι διακόπτεται σ'αὐτό τό σημεῖο καί στό ἠχητικό πεδίο ὑπάρχουν μόνον οἱ φυσικοί ἦχοι τοῦ περιβάλλοντος.

Ἡ ἴδια ἡ σκηνή τῆς ἐκτελέσεως τοῦ Παύλου ἐπαναλαμβάνεται τώρα καί σέ φόρμα ρεαλιστική, διαφορετική ἀπό τήν ὀνείρωξη τῆς μάννας του.
Ἡ περιγραφή εἶναι σύντομη μέ δύο ἤ τρία πλάνα μόνον.

Στόν ἦχο μπαίνουν οἱ κραυγές πλή-
πλήθους.

Στήν πλατεία μέ τό μεγάλο μαν-
δρότοιχο. Τό πλῆθος συγκεντρω-
μένο καί τούς Χωροφύλακες πού
τό ἀπειλοῦν γιά νά τό συγκρα-
τήσουν. Τό ἐκτελεστικό ἀπόσπα-
σμα στή θέση του.

ΑΡΧΗΦΥΛΑΞ:
'Επί σκοπόν... 'Οπλίσατε... Σκοπεύσατε Πύρ!

Τό ἀπόσπασμα πυροβολεῖ σέ ὁμο-
βροντιά καί ὁ Παῦλος καταρέει.
Τό πρόσωπο τοῦ Παύλου ἔφαγε
χῶμα. Τό χέρι τοῦ 'Αρχηφύλακα
ὁπλίζει τό περίστροφο καί πυ-
ροβολεῖ στόν κρόταφο, πού'ναι
στολισμένος μέ τό κόκκινο λου-
λουδί.

Πάνω στήν εἰκόνα αὐτή μπαίνει
στόν ἦχο ἡ μουσική εἰσαγωγή τοῦ
τραγουδιοῦ πού συνεχίζει.

Μπαίνουν καί τά λόγια τοῦ τραγου-
διοῦ.
" Τοῦ Παύλου καί τοῦ Νικολιοῦ οἱ
μάννες πᾶν ἀντάμα.......... "

Μπροστά στό κατώφλι τῆς κ.

Σοφίας ἡ ἴδια μαζί μέ τή μάννα τοῦ Νικολιοῦ καί μιά τρίτη μάννα πού προστέθηκε τώρα, κάθονται πάντα στή θέση τους καί συνεχίζουν τό πλέξιμο.

Ἡ μάννα τῆς Ἰσμήνης κουβαλάει μαζί της μιά καρέκλα κι ἔρχεται κι αὐτή νά προστεθῆ, τέταρτη, στήν παρέα. Κάθεται καί πλέκει κι αὐτή μαζί τους.

Τό τραγοῦδι εἶναι τώρα στό τελευταῖο κουπλέ πού λέει: "Δέν εἶναι ἀναστεναγμός πού βγαίνει ἀπ'τό χῶμα... κ.λ.π."

Ὁ Τραγουδιστής λέει μέ πάθος τό τραγοῦδι σέ πλεϋ-μπακ.

Τό τραγοῦδι τελειώνει καί στόν ἦχο τό διαδέχεται τό φύσημα ἀπό ἀέρα.

Ἡ εἰκόνα ἀνοίγει κι ἀποκαλύπτει τό χῶρο τῆς ταβέρνας ὅπου οἱ μουσικοί εἶναι πάντα στή θέση τους πάνω στήν ἐξέδρα. Μόνη διαφορά ὅτι τό κατάστημα εἶναι κλειστό καί κάπως ἐγκαταλειμένη. Ἡ εἰκόνα στρέφει ἀργά πρός τήν ὑπόλοιπη γειτονιά ὅπου κυκλοφοροῦν μόνο πα-

λιόχαρτα και θάμνοι παρασυρμένοι ἀπό τόν ἀέρα.

Ὁ ἄνεμος ἐξακολουθεῖ νά φυσάη στόν ἦχο.

Τρεῖς στρατιῶτες μέ τήν ἐξάρτηση καί τόν ὁπλισμό τους ἔρχονται πρός τήν γειτονιά.

Στόν καπάφλι τῆς κ. Σοφίας οἱ μάννες πού πλέκουν εἶναι τώρα (6) κι ὅλες μαροφορεμένες.

Ὁ χῶρος μοιάζει ἐκταταλειμένος, μόνο ἡ σημαία μένει πάντα ἀναρτημένη στήν πρόσοφη τοῦ σπιτιοῦ, κάπως λερωμένη, νά κυμματίζει ἔντονα ἀπό τόν ἀέρα.

Οἱ σταρτιῶτες φτάνουν ἐκεῖ μπροστά κι ἀφοῦ κυττᾶνε καλά νά βεβαιωθοῦνε, ἀπευθύνονται στίς μάννες.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α':

Ζητᾶμε τήν κυρία Παπαμερξουρίου.

(καθώς δέν πέρνουν ἀπάντηση)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β':

Εἴμαστε μαζί μέ τό γιό της τόν Ἀντρέα, στήν ἴδια διμοιρία... Σκο-

τώθηκε μαζί μέ τόν φίλο του τόν Περικλή. 'Από βλήμα όλμου. Αύτοί οί δύο όλο μαζί πηγαίνανε...
(Καμία άπάντηση δέν πέρνουν πάλι άπό τίς γυναίκες πού μοιάζουν νά μήν άκοῦνε καθώς πλέκουν)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α':
'Εγώ φ'ερνω τ'άτομικά τους είδη.

'Αποθέτουν τό πακέτο έκεῖ δίπλα τους κι άπομακρύνονται μές στόν σκονισμένο δρόμο.

'Ο άέρας συνεχίζει νά φυσάη.

'Ο γερο-Τυφλός ξαπλωμένος καθώς είναι στό τσαρδάκι δείχθει έντονα καταβεβλημένος κι άγκομαχάει. 'Η κ. Σοφία πλησιάζει καί σκύβει πάνω του.

ΤΥΦΛΟΣ:
'Εσύ είσαι Τασία;

Κ. ΣΟΦΙΑ:
Όχι, ή Σοφία είμαι. Σοῦ 'φερα κάτι νά φᾶς.

ΤΥΦΛΟΣ:
Ποῦ 'ναι την; Πρέπει νά φύγουμε κάποτε άπό έδῶ. Ξομείναμε άδικαιολόγητα σ'αὐτόν τόν τόπο. Καί τά παιδιά μας,μᾶς περιμένουν δύο βήματα άπ'έδῶ.

Κ. ΣΟΦΙΑ:

Τί τό θές γέρο; Πού νά πάς;

ΤΥΦΛΟΣ:

Δύστυχη...'Απ'όλους τούς γονιούς τῆς γῆς ἡ πιό δυστυχισμένη εἶσαι ἐσύ. 'Εγώ τουλάχιστον ἔχω ἀκόμα μιάν ἐλπίδα.

Κ. ΣΟΦΙΑ: (μέ κάποιαν ἐκδικητικότητα)

Ναί, ἔχεις ἐλπίδα... Γιατί εἶσαι τυφλός καί δέν βλέπεις τόν δικό σου πόνο, πού 'ναι διπλός.

ΤΥΦΛΟΣ:

Τί θές νά πῆς;

Κ. ΣΟΦΙΑ:

Αὐτό πού δέν εἶδες κι οὔτε θά δῆς ἐγώ τό ξέρω... Τά παιδιάσου κρεμάστηκαν ἀπό τούς Γερμανούς ἐδῶ καί χρόνια τώρα.

ΤΥΦΛΟΣ:(σάν νά μήν ἄκουσε φωνάζει)

Τασία... (σβύνει) Πρέπει νά φεύγουμε ἀπ'ἐδῶ. Τασία...

Τά τελευταῖα λόγια τοῦ βγήκανε ἄπνοα,ἔσβυσε καί τό κεφάλι του κρέμασε πάνω στούς ὤμους του.

'Η κ. Σοφία ἅπλωσε τά δάχτυλά της καί τοῦ ἔκλεισε τά

βλέφαρα πάνω στό τυφλό του μάτια.

Σέ μιά στροφή, κάπου, σ'ἕναν δρόμο ἡ Τασία δένει τήν μίαν ἄκρη ἀπό ἕνα σῦρμα στόν στῦλο τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Περνάει ἀπέναντι τεντώνοντας τό σῦρμα καί τό φέρνει νά τό δέση σ'ἕνα δέντρο. Μετά πάει παρα-πέρα καί κάθεται νά περιμένη.

Στόν ἦχο, ὁ ἄνεμος πού συνεχίζει ἀνακατεύεται μέ τόν ἦχο μοτοσυκλέττας πού πλησιάζει.

'Από τή στροφή, βγαίνει στό δρόμο ἡ Μόσκα πάνω στή μοτοσυκλέττα του κι ἀμέσως τό σῦρμα τόν ἀποκεφαλίζει. Τό κομένο κεφάλι, τό σκεπασμένο μ'ε τή μαῦρη κουκούλα, κατρακύλησε πάνω στό δρόμο.

'Η Τασία ἔρχεται νά σταθῆ μπροστά στούς μουσικούς πού κατέχουν πάντα τή θέση τους πάνω στήν ἐξέδρα.

ΤΑΣΙΑ: (ἐσωτερικός μονόλογος)
Σέ σᾶς πού δέν ξεχνᾶτε τίποτα καί

καί τά γραφετ'όλα στά τραγούδια.
'Υπόσχομαι νά μή ξεχάσω κι έγώ,
ότι έζησα καί είδα αυτά τά χρόνια.

'Η Τασία πέρνει τό δρόμο της
καί φε'υγει...
'Η εικόνα άνοίγει πάλι κι άπο-
καλύπτει τό χώρο.
'Η Ταβέρνα έρριπωμένη πιά έχει
σφαλισμένα τά κατεστραμένα
πατζούρια καί τίς πόρτες, τά
τραπέζια λείπουν τά περισσό-
τερα καί ή διακόσμηση έμεινε
άπομεινάρια.

Καθώς άνοίγει κι άλλο ή
εικόνα συμβαίνει κάτι παράξε-
νο, τριγύρω στήν ταβέρνα έχουν
ξεφυτρώσει όλο πολυκατοικίες
λές κι ή πόλη μεγάλωσε τόσο πού
θά τήν καταπιή.

'Η μηχανή στρέφει στή μεριά
πού'ναι τό σπιτικό τής κ. Σοφί-
ας κι είναι κι αυτό πάντα έκεϊ,
άλλά έρειπωμένο καί τρισάθλιο
κάτω άπό τίς πολυκατοικίες.Οί
μάννες πάντα στή θέση τους,μαυ-
ροφορεμένες,πλέκουν κι 'έχουν
γίνει τώρα καμιά δεκαριά.
Στόν ιστό τοϋ σπιτιοϋ έπιμέ-

νει νά κυματίζη ή σημαία ακόμα πιό βρώμηκια.

Στόν ήχο τόν άνεμο πού άκουγόταν ώς τώρα, άντικαθιστά έντονος ήχος άπό τράφικο —— αύτοκινήτων.

ΑΘΗΝΑ 1973

Στόν ήχο έντονος θόρυβος κυκλοφορίας.

'Ο τίτλος αύτός πέφτει έπάνω στήν είκόνα ένός πολυσύχναστου κεντρικού δρόμου, τήν όδό Πατησίων.

" ΣΤΑ ΠΕΡΒΟΛΙΑ "

Σκηνές όπου έπικρατεί στό ήχητικό πεδίο τό τραγούδι "Στά Περβόλια"

Μπαίνει ή μουσική είσαγωγή τού τραγουδιού

'Ανάμεσα στούς διαβάτες τής πόλης ένα κορίτσι διαβαίνει κι αύτό άλλά σέ βάδισμα χορευτικό. Είναι ή 'Ισμήνη πού κατευθύνεται πρός τό Πολυτεχνείο.

Τό τραγουδιστικό μέρος μπαίνει.

'Εκεῖ μπροστά στήν πύλη τοῦ Πολυτεχνείου φτάνει καί ὁ Παῦλος καί χορεύει τόν ζεϊμπέκικο.
Φτάνει κι ὁ Περικλῆς, κι ὁ 'Αντρέας, κι ὁ Νικολιός, κι ὁ Τώνης, κι ὁ Γρηγόρης, κι ὁ Τάσος καί ἄλλοι ἄγνωστοι ἀπό τούς περαστικούς καί χορεύουν ὅλοι μαζί τόν βαρύ ζεϊμπέκικο.
Μαζί τους καί ἡ 'Ισμήνη.

Τό τραγούδι τελειώνει.

'Ο τόπος ἄδειασε κα'ι στήν εἰκόνα μένει μόνη ἡ καγγελένια πύλη χωρίς ψυχή τριγύρω.

ΦΩΝΗ:

Τό καθεστώς πού ἐπεβλήθηκε μετά τόν ἐμφύλιο,κατέλειξε στήν πιό στιγνή τρατιωτική δικτατορία ἡ ὁποία καταδικάστευσε τόν τόπο γιά 7 $^{I}/2$ χρόνια.
Τόν Νοέμβρη τοῦ 73 ὁ 'Ελληνικός λαός μέ πρωτεργάτες τούς φοιτητές, ὀχυρώθηκε σέ τούτην ἐδῶ τήν πύλη τῆς Πολυτεχνικ῀ης Σχολῆς κι ἀναμετρήθηκε μέ τίς δυνάμεις πού ἔτρεφαν τόν ἐμφύλιο γιά νά καρποῦνται τήν ἐξουσία. 'Η φασιστική ἐξουσία χτύπησε τούς ἄοπλους ἀγω-

νιστές μέ τεθωρακισμένα καί κάθε είδους σύγχρονα όπλα. Σκότωσαν έκατοντάδες, άλλά αύτό ήταν ή δική τους πτώση.

Μετά άπό μερικούς μήνες τό δικτατορικό καθεστώς καταρέει καί συμπαρέσυρε στήν καταστροφή κι ένα τμήμα τής έθνικής άκεραιότητας. Τήν Κύπρο.

Τήν διακυβέρνηση άνέλαβε πολιτική έξουσία καί τό Κουμμουνιστικό Κόμμα νομιμοποιήθηκε μαζί μέ τά άλλα κόμματα.

Τό έρώτημα όμως παραμένει: ό έμφύλιος τελείωσε; ... Τό μέλλον θά δείξη.

Στόν ήχο μπαίνει ή μουσική είσαγωγή άπό τό τραγούδι "ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ"

'Η άπογυμνωμένη άπό κόσμο πύλη τού Πολυτεχνείου άντικαθίσταται(φοθτυ-άνσενε)μέ τήν ίδια τήν πύλη φορτωμένη τώρα μέ φοιτητές πάνω στά κάγκελα, κόσμο πού στέκει έκεί μπροστά καί διακοσμημένη μέ τήν 'Ελληνική σημαία καί πανό άπό πολιτικά συνθήματα.

Πρόκειται γιά τή γνωστή φωτογραφία τῆς ὀχυρωμένης πύλης τοῦ Πολυτεχνείου.

Μεγαλιώδες μπαίνει τό τραγουδιστικό μέρος τοῦ τραγουδιοῦ σέ χορωδία.

Πάνω σ'αὐτήν τήν τελευταῖα εἰκόνα περνοῦν οἱ τίτλοι τοῦ ΤΕΛΟΥΣ τῆς ταινίας.

γιάννης φαφούτης
49,RUE DE LA HARPE
75005 PARIS
THA :325.27-93

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

Μουσική Λαϊκή Τραγωδία τοῦ :
ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

διάρκεια 1ὼρ. καί 45΄(περίπου)
τύπος φίλμ 35 χιλιοστῶν
ἔγχρωμο,μέ παρεμβολές σέ μαῦρο-ἄσπρο

<u>ΣΗΜΕΙΩΣΗ</u> :

Τό ντοκουμέντο αὐτό ἀποτελεῖ προκαταρκτική ἐργασία γιά τήν κινηματογραφική προσαρμογή τοῦ θεατρικοῦ ἔργου "ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ",προκειμένου νά συνταχθῆ σενάριο καί κατόπιν τεχνικό ντεκουπάζ βάσει τῶν ὁποίων θά πραγματοποιηθῆ τό ἔργο σέ κινηματογραφική ταινία.

Τό ντοκουμέντο αὐτό ἀποτελεῖται ἀπό :

α) <u>Γενικές παρατηρήσεις</u> ἐπί τοῦ ἔργου πού ἔχουν σκοπό νά προσδιορίσουν τίς γενικές γραμμές τῆς δραματουργίας, ἰδεολογίας καί καλλιτεχνικῆς ἔκφρασης ἔτσι ὥστε ἡ κινηματογραφική ἀπόδοση νά μήν προδίδη τίς προθέσεις τοῦ ἔργου καί τοῦ συγγραφέα του,προσδίδοντας ταυτόχρονα τήν καινούργια διάσταση πού μπορεῖ νά φέρη ὁ κινηματογράφος σάν μέσο ἔκφρασης.

β) <u>Μιά πρώτη σκηνική ἐργασία</u> πάνω στό ἴδιο τό κείμενο τοῦ ἔργου προκειμένου νά φανῆ στοιχειωδῶς ἡ δυνατότητα μεταφορᾶς του ἀπό θεατρικό σέ κινηματογραφικό ἔργο. Αὐτή ἡ σκηνική ἐπεξεργασία ἀναφέρεται χονδρικῶς σέ ὁρισμένες κεντρικές ἰδέες γιά τήν κινηματογραφική ἀπόδοση (χωρίς αὐτό νά σημαίνη ὅτι δέν θά προστεθοῦν καί ἄλλες) καί κυρίως στόν διαχωρισμό πράξεων (σκηνῶν) καί τό κινηματογραφικό πέρασμα ἀπό τήν μιά σκηνή στήν ἄλλη πράγμα πού ἀποτελεῖ κλειδί γιά τήν ἐπιτυχία τῆς κινηματογραφικῆς δόμησης τοῦ ἔργου.

Ἡ ἐργασία στό ἐσωτερικό τῶν σκηνῶν,ἡ λεπτομεριακή ἀνάπτυξη καί ἡ τελική κινηματογραφική δόμηση εἶναι ἐργασία πού ἀφορᾶ τό σενάριο καί ἡ ὁποία θά γίνη ἐφ'ὅσον υἱοθετεῖται σάν βάση τό ντοκουμέντο αὐτό βεβαίως συμπληρωμένο καί ἐπιδιορθωμένο.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ :

Τό ντοκουμέντο αὐτό ἀποτελεῖ προκαταρκτική ἐργασία γιά τήν κινηματογραφική προσαρμογή τοῦ θεατρικοῦ ἔργου "ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ",προκειμένου νά συνταχθῆ σενάριο καί κατόπιν τεχνικό ντεκουπάζ βάσει τῶν ὁποίων θά πραγματοποιηθῆ τό ἔργο σέ κινηματογραφική ταινία.

Τό ντοκουμέντο αὐτό ἀποτελεῖται ἀπό :

α) <u>Γενικές παρατηρήσεις</u> ἐπί τοῦ ἔργου πού ἔχουν σκοπό νά προσδιορίσουν τίς γενικές γραμμές τῆς δραματουργίας, ἰδεολογίας καί καλλιτεχνικῆς ἔκφρασης ἔτσι ὥστε ἡ κινηματογραφική ἀπόδοση νά μήν προδίδη τίς προθέσεις τοῦ ἔργου καί τοῦ συγγραφέα του,προσδίδοντας ταυτόχρονα τήν καινούργια διάσταση πού μπορεῖ νά φέρη ὁ κινηματογράφος σάν μέσο ἔκφρασης.

β) <u>Μιά πρώτη σκηνική ἐργασία</u> πάνω στό ἴδιο τό κείμενο τοῦ ἔργου προκειμένου νά φανῆ στοιχειωδῶς ἡ δυνατότητα μεταφορᾶς του ἀπό θεατρικό σέ κινηματογραφικό ἔργο. Αὐτή ἡ σκηνική ἐπεξεργασία ἀναφέρεται χονδρικῶς σέ ὁρισμένες κεντρικές ἰδέες γιά τήν κινηματογραφική ἀπόδοση (χωρίς αὐτό νά σημένη ὅτι δέν θά προστεθοῦν καί ἄλλες) καί κυρίως στόν διαχωρισμό πράξεων (σκηνῶν) καί τό κινηματογραφικό πέρασμα ἀπό τήν μιά σκηνή στήν ἄλλη πράγμα πού ἀποτελεῖ κλειδί γιά τήν ἐπιτυχία τῆς κινηματογραφικῆς δόμησης τοῦ ἔργου.

Ἡ ἐργασία στό ἐσωτερικό τῶν σκηνῶν,ἡ λεπτομεριακή ἀνάπτυξη καί ἡ τελική κινηματογραφική δόμηση εἶναι ἐργασία πού ἀφορᾶ τό σενάριο καί ἡ ὁποία θά γίνη ἐφ'ὅσον υἱοθετεῖται σάν βάση τό ντοκουμέντο αὐτό βεβαίως συμπληρωμένο καί ἐπιδιορθωμένο.

Α' **ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ**

1) Οἱ βασικοί ἄξωνες δραματουργίας τοῦ ἔργου σέ ἕνα πρῶτο ἐπίπεδο ἀφοροῦν τά καθολικά θέματα τῆς ἀγάπης,τῆς προδοσίας καί τῆς αἰωνιότητας (ἤ δικαίωσης ἤ καταξίωσης)

Ἀγάπη γιατί ἡ αἰσθηματική σχέση τῶν ἡρώων καί τῶν καταστάσεων γενικότερα εἶναι πολύ ἔντονη καί περιέχει τίς μέχρι πρώτου βαθμοῦ συγκένειες,τήν γειτονεία,τόν ἔρωτα, τό μίσος,τήν φιλία κ.λ.π.Σέ μιά ἐπέκταση θά μποροῦσε νά θεορηθῆ ὅτι ὅλη ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται μέσα σ'αὐτό τό πλέγμα τῆς ἀγάπης ἀφοῦ πρόκειται γιά λαό ὀλιγάριθμο πού ζεῖ σέ περιορισμένη ἔκταση καί ἑπομένως σέ μεγαλύτερη ἐπαφή καί ἐπικοινωνία,εἶναι εἴδιο τοῦ Ἕλληνα νά συνδέεται μέ τόν χῶρο καί νά τόν ἑρμηνεύη αἰσθηματικά.Ἐπομένως ἡ ἀγάπη εἶναι δραματικός ἄξωνας πού ἑρμηνεύει σωστά τό Ἑλληνικό ταπεραμέντο καί προσδιορίζει τό Ἑλληνικό φαινόμενο.

Προδοσία γιατί ἡ ἴντριγκα ὅλη τοῦ ἔργου στηρίζεται σ'αὐτήν καί ἡ παρεμβολή της εἶναι ἔνναυσμα γιά τήν δημιουργία ὅλων τῶν συγκρούσεων καί καταστάσεων.Ἡ προδοσία εἶναι ταυτισμένη μέ μιά ἐρωτική (καί κατ'ἐπέκταση ἀγάπης) σχέση ἀνθρώπων καί καταστάσεων καί τό πλέγμα της συντίθεται ἁρμονικά μ'ἐκεῖνο τῆς ἀγάπης (ἡ Ἰσμήνη διευκρινίζει στόν Τάκη ὅτι προδίδει ἀπό ἔρωτα,ἐνῶ ὁ Περικλῆς προδίδει μέ σπαραγμό καί φανερά ἐνώπιον ὅλων).Εὔκολα διακρίνει κανείς ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ ἐμφύλιου ἀλλά καί οἱ ἐν γένει κοινωνικές σχέσεις στήν Ἑλλάδα εἶναι ἐμπλεγμένες στήν προδοσία τέτοια πού χαρακτηρίστηκε παραπάνω καί ἑπομένως ἡ προδοσία σάν ἕνας ἄλλος δραματικός ἄξωνας εἶναι ἀντιπροσωπευτικός γιά τήν Ἑλληνική πραγματι ότητα.

Αἰωνιότητα γιατί οἱ ἥρωες καί ὁ μύθος τοῦ ἔργου στηρίζοντα σέ μιά συμπεριφορά ἀγωνιστικότητας ἡ ὁποία ἐπιδιώκει τήν μιά ἤ τήν ἄλλη καταξίωση,τήν δικαίωση τοῦ ἑνός ἤ τοῦ ἄλλου ἥρωα.Αὐτό πού μένει ὅμως ἀπό τό σύνολο τῶν συμπεριφορῶν εἶναι ἕνας διαρκής ἀγώνας τίς περισσότερες φορές αἱματηρός ἕνα δράμα τό ὁποῖο ἄν δέν βρίσκη τήν ἱστορική του δικαίωση,βρίσκει τουλάχιστον τήν ἠθική του δικαίωση.

Μήπως δμως αὐτή δέν εἶναι ἡ τραγωδία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ; αὐτός δέν εἶναι ὁ ἀγώνας του γιά τήν ἱστορική του ἐπιβίωση;καί μήπως ἕνας τέτοιος ἀγώνας δέν εἶναι δικαιωμένος, ἄρα αἰώνιος;

Αὐτοί οἱ τρεῖς δραματικοί ἄξωνες εἶναι κυρίαρχοι στό ἔργο ἀλλά συγχρόνως καί στό γενικότερο πλέγμα τοῦ ἐμφύλιου τέτοιο πού ἐμφανίζεται στήν Ἑλλάδα στό λαϊκό καί κοινωνικό ἐπίπεδο.

Πρέπει νά παραδεχθοῦμε πάντως ὅτι οἱ τρεῖς αὐτοί ἄξωνες (ἀγάπη,προδοσία,αἰωνιότητα) ἐκτός ἀπό τόν ἀτόφιο καταγωγικό καί ἀνθρώπινο χαρακτήρα τους βρίσκονται συγχρόνως καί στήν καρδιά τῆς Χριστιανικῆς φιλοσοφίας καί παράδοσης ἡ ὁποία τούς μεταχειρίζεται δημιουργόντας τήν ἠθική τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ,τοῦ δίκαιου καί τοῦ ἄδικου καί μέσω τῆς τυπικῆς λογικῆς καταλίγει σ'ἕναν ἀνθρωπισμό γενικῆς φύσης,ἀφηρημένο.Πρέπει νά δεχτοῦμε ὅτι στούς Ἕλληνες αὐτός ὁ ἀνθρωπιστικός χῶρος τῶν παθῶν καί τῶν ἐν γένει ταλεποριῶν ὑπάρχει,ἀποτελεῖ δέ τήν ἱστορική καί πολιτιστική ἀνεπάρκια μέσα στήν ὁποία ζοῦμε καί ἀπό τήν ὁποία καλούμαστε νά βγοῦμε καί νά δόσωμε τήν λύση,τήν λύση τῆς ἱστορικῆς καί πολιτιστικῆς χειραφέτησης.Ἐγκαταλοίποντας ἕνα τέτοιο ἀνθρωπιστικό πλαίσιο δέν σημένει ἀπαραιτήτως ὅτι πρέπει νά ὁδηγηθοῦμε σ'ἕνα ἄλλο ἀπάνθρωπο,ἀντίθετα λατρεύομε τά στοιχεῖα τῆς λαϊκῆς ζωῆς καί παράδοσης πού ἀναδεικνύουν ὅτι τό ἀνθρώπινο σέ μιά ὑγειή,ὑλιστική ἀντίληψη,ἀλλά πρέπει νά κρατήσωμε κριτικό μάτι ἀπέναντι στήν Χριστιανική προέλευση πολλῶν στοιχείων τά ὁποῖα θολώνουν τά νερά καί ὑπαγορεύουν συμπεριφορές πού ὁδηγοῦν σέ ἀδιέξοδο.

Τέτοιες καταγωγές τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας καί συγχρόνως ἕνα ὁλόκληρο πολιτιστικό παρελθόν της,μποροῦμε νά ὑποδηλώσουμε τοποθετόντας στούς ἀρχικούς τίτλους τῆς ταινίας ἕνα φόντο ἀπό εἰκονογραφήσεις Βυζαντινές κάνοντας ἔτσι μιά νύξη στίς ρίζες.Πρέπει νά ἀποφύγωμε τήν τοποθέτησή τους στό τέλος τοῦ ἔργου (σύμφωνα μέ τίς ἐνδείξεις τοῦ ὑπάρχοντος κειμένου),γιατί τότε θά κινδύνευαν νά πάρουν διάσταση αὐτοσκοποῦ γιά τό θέμα.

Πέρα ἀπό ὅλα αὐτά ὅμως δέν παύει νά ὑπάρχη καί ἕνας τέταρτος ἄξωνας ὁ ὁποῖος βρίσκεται στήν βάση τῆς προδοσίας καί κακοδαιμονίας καί ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ ἤ ὑποκινεῖ τούς ὑπόλοιπους τρεῖς προκειμένου νά ἐξυπηρετήση στόχους διαφορετικούς ἀπό τά λαϊκά ἰδεώδη,πόθους καί πάθη,στόχους ἐπιβολῆς ἤ ἐκμετάλευσης ἤ καταπίεσης.Αὐτός ὁ τέταρτος ἄξωνας εἶναι ἡ ξένη παρέμβαση πού δρᾶ στόν τόπο χωρίς κανένα αἴσθημα καί δυσταγμό ἠθικό ἤ ἄλλο,αὐτόν μόνο ἡ ἀντιπαράθεση τῆς ἱστορίας μπορεῖ νά τόν καταδείξη καί νά τόν ἀξιοποιήση δραματουργικά.Αὐτός ὁ τέταρτος ἄξωνας καί ἡ κατανόησή του εἶναι ἡ δικαίωση καί συγχρόνως ἡ λύση τῆς τραγωδίας τήν ὁποία συνθέτουν οἱ ἄλλοι τρεῖς,εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἱστορική συνείδηση τοῦ τόπου πού αὐτή μόνο μπορεῖ νά λύση τό δράμα καί νά ἀπαλλάξη τόν Ἑλληνικό χῶρο ἀπό τό πλέγμα τοῦ ἐμφυλίου.Αὐτό τό ἱστορικό φόντο (ἱστορική συνείδηση)εἶναι κάτι πού ὑπάρχει σέ δεύτερο ἐπίπεδο μέσα στό ἔργο χωρίς ὅμως νά σημένη ὅτι εἶναι καί δευτερεῦον ἀφοῦ αὐτό κυρίως περιέχει τήν λύση τῆς τραγωδίας πού εἶναι ἡ λαϊκή-πανεθνική ἑνωτητα.Αὐτό λοιπόν τό ἱστορικό φόντο πρέπει νά εἶναι ἐξίσου παρόν μέ τούς ἄλλους τρεῖς δραματουργικούς παράγωντες γιατί μέσα ἀπό αὐτό θά ὁδηγηθοῦμε στήν λύση.

Ἡ λύση στήν τραγωδία αὐτῆς τῆς μικρῆς γειτονιᾶς καί κατ'ἐπέκταση τῆς ἐν γένει Ἑλληνικῆς κοινωνίας τήν ὁποία συμβολίζει,δέν μπορεῖ νά προέλθη παρά ἀπό τήν νίκη τῆς ἀγάπης πάνω στήν προδοσία καί τῆς αἰωνιότητας πάνω στήν ἀγάπη.Ἕνα τέτοιο ἀποτέλεσμα μπορεῖ νά βγῆ μόνο ἀπό τήν πολιτική-ἱστορική-πολιτιστική κατανόηση (συνείδηση) τοῦ χώρου ἡ ὁποία μόνη αὐτή εἶναι ἱκανή νά ὁδηγήση στήν ἑνώτητα.Ἡ ἑνωτητα λοιπόν σάν λύση στό δράμα (ὅπως ἄλλωστε τήν ἐμφανίζει καί τό ἴδιο τό κείμενο τοῦ ἔργου)εἶναι ἴσως ἡ μόνη πιθανότητα γιά νά ἀπαλλαχτῆ ὁ χῶρος ἀπό τό πλέγμα τοῦ ἐμφύλιου καί νά τοῦ ἀνοίξουν ὁρίζοντες δημιουργικότεροι ὅπου ἐπιτέλους θά εὕρισκε ἐκτός ἀπό τήν ἠθική του ἀλλά καί τήν ἱστορική του δικαίωση.
Αὐτή ἡ ἑνωτητα δέν μπορεῖ νά εἶναι ἕνα ἁπλό μήνυμα ἀγάπης ἀδιακρίτως καί γιά ὅλους τούς πολιτικούς-κοινωνικούς

παράγωντες πού ἐπενεργοῦν στόν χῶρο,εἶναι μιά ἱστορική -λαϊκή-ἐθνική συνένωση ἡ ὁποία ἀγωνίζεται καί συγκρούεται μέχρι νά καταλύση τίς δυνάμεις τῆς ἀντίδρασης εἴτε αὐτές εἶναι μιά πολιτική καί οἰκονομική ὀλιγαρχία στό ἐσωτερικό τοῦ τόπου,εἴτε εἶναι ἡ ξένη παρέμβαση.Γιά τόν λόγο αὐτό ἡ κατακλείδα τοῦ ἔργου θά ἀποθεώνη (μέ τό ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ) αὐτή τήν σύγκρουση ἡ ὁποία στήν οὐσία δέν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπό τήν ἴδια τήν ἑνωτική διαδικασία τοῦ λαοῦ.Στήν προκειμένη περίπτωση ~~ἡ~~ τοῦ ἔργου αὐτό πραγματοποιῆται σέ μιά ἀπό τίς φάσεις αὐτῆς τῆς ἑνωτικῆς διαδικασίας τέτοια πού ἦταν τά γεγονότα τοῦ Νοέμβρη 73.'Επιπλέον μιά τέτοια κατακλείδα θά δείξη στόν θεατή πόσο ἐπίκαιρη μένει πάντα ἡ τραγωδία τοῦ ἐμφύλιου στήν 'Ελλάδα καί πώς ὁ 'Ελληνικός λαός δέν παρετήθηκε ἄλλά παλέβει πάντα γιά τήν λύση.

2) "Οπως πολύ σωστά ἀναφέρεται στό ΧΡΕΟΣ τό ἔργο τοποθετεῖται ἱστορικά περίπου στήν ἐποχή τῶν Δεκεμβριανῶν, παρ'ὅλα αὐτά ἡ συνειρμική του ὅπως κι αὐτή τῶν ἡρώων του περιέχει ὅλη τήν ἱστορική ἐμπειρία τῶν χρόνων τοῦ ἐμφύλιου, τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς,τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος καί γιατί ὄχι καί τοῦ ἱστορικοῦ μέλλοντος μετά τόν ἐμφύλιο.Αὐτή ἡ πολύ ἐνδιαφέρουσα τοποθέτηση πρέπει νά εἶναι τό πρωταρχικό στοιχεῖο δόμησης τοῦ ἔργου ἀφοῦ ἐπιτρέπει τόσο ἔντεχνα ἡ περιορισμένη καί λιτή ἱστορία μιᾶς γειτονιᾶς νά προβάλεται τόσο μέσα στό γενικότερο ἱστορικό πλαίσιο τοῦ ἔθνους.

"Ομως αὐτή του ἡ ἰδιότητα περιέχει τόν κίνδυνο ὥστε τό ἔργο μή προβαλόμενο σέ πολύ συγκεκριμένες ἱστορικές καταστάσεις καί γεγονότα τά ὁποῖα θεοροῦνται αὐταπόδεικτα (ἀξιώματα) καί ἐπειδή στερεῖται γενικότερα ἀποδεικτικότητας μέσα στήν συμπεριφορά τῶν ἡρώων καί τῶν καταστάσεων, κινδυνεύει νά εἶναι ὑπέρμετρα ἀφηρημένο καί ὡς ἐκ τούτου σχετικό ἤ κατά ἄλλους ἀμφισβητήσημο ἀφοῦ τό ἀνόνημο κοινό δέν εἶναι ὑποχρεωτικά γνώστης τῆς 'Ελληνικῆς ἱστορίας. Βέβαια γιά ἕνα κοινό καταρτισμένο ἱστορικά ἡ συνειρμική τοῦ ἔργου ἔτσι πώς παρουσιάζεται εἶναι καταληπτή παρ'ὅλο πού σύγουρο εἶναι ὅτι μιά "κλασική" μαρξιστική κριτική

δέν θά ἦταν σύμφωνη γιατί προσκολᾶ πάντοτε στό συγκεκριμένο,τό ἐπιστημονολογικό.'Αλλά πέρα ἀπό μιά τέτοια ἀντίρηση ὑπάρχει κίνδυνος γιά ἕνα μή καταρτισμένο ἱστορικά κοινό,ὅπως οἱ νεότερες γενιές τῶν 'Ελλήνων ἀλλά καί οἱ ἀλλοδαποί,ἡ συνειρμική τοῦ ἔργου νά ἐξατμισθῆ καί οἱ καταστάσεις νά παραμήνουν ἄλυτες ὅπως καί ὅλες οἱ διαφορές καί τά πάθη πού συνυπάρχουν,πράγμα πού θά ἦταν ἀντίθετο στόν στόχο τοῦ ἔργου ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει ἕνα ξεδιάλυμα τῶν παρεξηγήσεων γιά μιά παλλαϊκή συναδέλφωση.Σέ μιά τέτοια περίπτωση τό ἔργο θά ἔμενε ἕνα κλίσημο ματιοῦ στούς μυημένους καί συμπαθοῦντας πράγμα πού θά περιόριζε τήν ἀπήχησή του.

Γιά νά προληφθοῦν αὐτοί οἱ κίνδυνοι ἀπαρέτητο εἶναι αὐτό τό ἱστορικό φόντο στό ὁποῖο προβάλονται ὁ μῦθος καί οἱ ἥρωες νά πάρη σάρκα καί ὀστά μέσα στό ἴδιο τό ἔργο.'Η παρεμβολή στήν ἀφήγηση ἱστορικῶν ντοκουμέντων (ἐπίκαιρα κινηματογραφικά,φωτογραφίες κ.λ.π.)τά ὁποῖα παράλληλα στήν ἐξέλιξη τοῦ μύθου διαγράφουν σέ γενικές γραμμές τήν ἱστορική ἐξέλιξη τῆς 'Ελλάδας τῶν νεοτέρων χρόνων,θά ἔδινε τήν ἀπαρέτητη ἀποδεικτικότητα στό θέμα καί θά ἐπέτρεπε τήν βαθύτερη κατανόησή του ἀπό τούς μή πληροφορημένους. 'Επιπλέον θά μποροῦσε νά προσδώση στήν δραματουργία τήν ἱστορική δυναμική τοῦ ἔργου γιά τόν 'Ελληνικό χῶρο ὁ ὁποῖος ἀκόμα καί σήμερα δέν ἔχει λυτρωθεῖ ἀπό τό φάσμα τοῦ ἐμφύλιου.Τό σπουδαιότερο ὅμως εἶναι ὅτι μιά τέτοια ἐπέμβαση θ'ἀποτελοῦσε στό καλλιτεχνικό-αισθητικό ἐπίπεδο ἕνα ἔντονο στοιχεῖο ἀποστασιοποίησης γιά μιά ἱστορία πού κινδυνεύει νά εἶναι ἀρκετά μελοδραματική ἤ τέλος πάντων ψυχολογική λόγω τοῦ παθιασμένου χώρου τόν ὁποῖο πραγματεύεται.

3) 'Η παρεμβολή ντοκουμέντων στήν ταινία θά πάρη χαρακτήρα ἱστορικῆς διαχρονίας γιά τήν περίοδο ἀπό τό 'Αλβανικό "Επος καί μέχρι τά γεγονότα τοῦ Νοέμβρη 73.Θά πραγματεύονται δέ μέ ὅσο γίνεται ἐλλειπτικότερο τρόπο αὐτήν τήν περίοδο ὥστε νά μήν ἀποκτήσουν μεγάλη ἔκταση καί νά μήν βαρύνουν δυσανάλογα στήν ἐξέλιξη τῆς δραματουργίας.

Τά κριτήρια ἐπιλογῆς τους θά βασισθοῦν ἀπό τήν μιά μεριά στήν σημαντικότητα τοῦ ντοκουμέντου ὡς πρός τήν ἱστορία καί ἀπό τήν ἄλλη ὡς πρός τήν ἐκφραστικότητά του ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀγωνιστικότητα καί τίς τεράστιες θυσίες τοῦ λαοῦ μέ σκοπό ν'ἀποδωθῆ ἡ αἴσθηση καί τό κλίμα αἵματος μέσα στό ὁποῖο ξετηλίγεται τό δράμα.

'Η ἀντιθετότητα αἰσθητικῆς καί ἐκφραστικῆς ἀνάμεσα σέ ἱστορικά ντοκουμέντα καί σέ μιά δραματουργία (μύθος) θά χρησιμοποιηθῆ ἀντιστικτικά καί μέ στόχο τήν ἀποστασιοποίηση σάν αἰσθητικό ἀποτέλεσμα. Παρ'ὅλα αὐτά γιά νά ἀποφευχθῆ ὁ κίνδυνος ὅπου τά ντοκουμέντα αὐτά θά πέρναν χαρακτῆρα ἐμβόλημο γιά τό ἔργο, τό μοντάζ θά γίνη μέ τέτοιο τρόπο ὥστε ὁ ρόλος τους νά εἶναι δραματικός, νά κάνη μέρος τῆς δραματουργίας. Ἔτσι ἡ διάσκεψη τῆς Γιάλτας μπαίνει ἀμέσως πρίν ἀπό τήν συμβολική ἀπόδοση τοῦ τραγουδιοῦ "ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ" ὁ θεατής λοιπόν ἐννοεῖ τίς βαθύτερες αἰτίες τοῦ διχασμοῦ τόν ὁποῖο περιγράφει τό τραγοῦδι. Ἀκόμα ὁ θάνατος τοῦ Παύλου ταυτίζεται νοερά ἀλλά καί αἰσθητικά μέ τόν θάνατο τοῦ Μπελογιάννη καί μέ μέσα τό κόκινο γαρύφαλο καί τό παράλληλο μοντάζ ντοκουμέντων. Τήν προδοσία τοῦ Περικλή ἀκολουθοῦν ἀμέσως μετά ντοκουμέντα ἀπό τήν διάσκεψη τῆς Βάρκιζας πράγμα πού δίνει τήν αἴσθηση στόν θεατή ὅτι ἡ προδοσία διατρέχει ὅλα τά ἐπίπεδα τῆς πολιτικῆς καί κοινωνικῆς ζωῆς. 'Η ἐξιστόριση τοῦ ἐμφύλιου ἀπό ντοκουμέντα καί μέ μέσον τό παράλληλο μοντάζ παρουσιάζεται σάν ἐμπειρία τοῦ γερο-Τυφλοῦ ἀπό τήν περιπλάνησή του διά μέσου τῆς ἐπαναστατημένης 'Ελλάδας καί ὁ ὁποῖος μέ τόν ἐρχομό του στόν χῶρο τοῦ δράματος κάνει παροῦσα τήν ἱστορία δραματουργικά. Ἐπιπλέον διάφορες τεχνικές ἐπεξεργασίες (τρικ) θά ἐπέτρεπαν ὥστε αἰσθητικά ὁ χῶρος τῶν ἱστορικῶν ντοκουμέντων νά μπαίνη στόν χῶρο τῆς δραματουργίας καί τανάπαλιν. Μιά τέτοια πρόταση θά ἦταν τά ντοκουμέντα νά ἀποχτήσουν ἐργαστηριακά μιά μονοχρωμία ἤ καί περισσότερες (κατά προτίμηση στήν σέπια) προκειμένου νά μετριασθῆ τό κοντράστο ἀνάμεσα στό ἔγχρωμο τῆς ταινίας καί ἄσπρο-μαῦρο τῶν ντοκουμέντων. Ἐπίσεις ἡ περιπλάνηση τοῦ Τυφλοῦ νά κινηματογραφηθῆ σέ ἄσπρο-μαῦρο καί μέ τό παράλληλο μοντάζ καί

τίς διπλοτυπίες θά κάνη ένα μέ τά ίστορικά ντοκουμέντα, ένῶ ή ἄφιξή του στό χῶρο τοῦ δράματος (στήν γειτονιά) νά γίνη σέ ἄσπρο-μαβο τό όποῖο μέσα στήν ἴδια τήν εἰκόνα θά μετατραπῆ διαδοχικά σέ ἔγχρωμο.

4) Τό ἔργο σάν εἶδος θεάματος καί σύμφωνα μέ τά δεδόμενα πού τό ἴδιο προσφέρει δηλαδή τόν μουσικό χαρακτή~~ρα~~ ρα του σάν γεννετήσιο στοιχεῖο,τόν πολιτικό-έπικό χαρακτήρα τῆς δραματουργίας καί τό λαϊκό-καταγωγικό περιβάλλον πού διεξάγεται,θά έπιδιωχθῆ νά πάρη ὄψη Λαϊκῆς Όπερας (Λαϊκῆς Μουσικῆς Τραγωδίας)ή όπόία θά εἶναι σέ γενικές γραμμές σύμφωνη μέ τό πλαίσιο πού ἔχει καθορίσει ό Μπρέχτ πάνω σ'αὐτό τό εἶδος τέχνης.
Μιά τέτοια γενική άρχή θά μᾶς ὑπαγόρευε μιά ὄψη (φόρμα) τοῦ ἔργου πού θά πραγματωνόταν σ'ἕνα κάποιο στιλιζάρισμα. Κατ'άρχήν αὐτό τό στιλιζάρισμα θά βρισκόταν μέσα σέ μιά τάση περιγραφικοῦ ὑπερρεαλισμοῦ πού συχνά θά ἄγγιζε τά ὅρια τοῦ έξπρεσιονισμοῦ ή καί τοῦ σουρεαλισμοῦ.Περιγραφικός γιατί εἶναι στοιχεῖο ἔκφρασης πού κυριαρχοῦσε τά χρόνια τοῦ 1945 καί έπομένως μιά τέτοια προδιάθεση θά άνταποκρινόταν στήν ταινία <u>έποχῆς</u> πού θέλομε νά κάνωμε έπιπλέον δέ εἶναι ένα μέσον γιά τήν ὑπερρεαλιστική ἔκφραση. Ὑπερρεαλισμός γιατί αὐτός εἶναι ή σημερινή προέκταση τῆς λαϊκῆς τέχνης (POP) καί τό θέμα μας εἶναι άπό ίδεολογία καί γέννα λαϊκό,ἄλλωστε μιά τέτοια τάση θά δώση έντονο τό καταγωγικό στοιχεῖο τοῦ ἔργου ('Ελλάδα) καί θά πετύχη συνοχή καί πρωτοτυπία χῶρου (UNIVERS) πράγματα άναπόσπαστα γιά τήν ζητούμενη καλλιτεχνική έπιτυχία.Τά στοιχεῖα έξπρεσιονισμοῦ ή καί σουρεαλισμοῦ ἔρχονται σάν φυσική συνέχια τῆς ὑπερβολῆς πού συνυπάρχει στόν ὑπερρεαλισμο καί θά καλίψουν (τίς φορές πού χριάζεται) τίς άνάγκες τοῦ ἔργου γιά κάποια μεταφυσική (έννοόντας μεταφυσική τήν συνειρμική τῶν έννοιῶν πού κάνει αὐτό τό ἔργο νά εἶναι παραβολικό,μιά παραβολή τοῦ 'Ελληνικοῦ έμφύλιου).Τέτοιες αἰσθητικές διεργασίες δυνατόν νά πετύχουν ἕναν βαθύτερα παγανιστικό-τελετουργικό χαρακτήρα ό όποῖος καί θά ἦταν

ἡ ἀνταπόκριση στό στιλιζάρισμα-ἀποστασιοποίηση πού ὑπαγορεύει ὁ Μπρέχτ."Ετσι αὐτό τό ἀποτέλεσμα ἀποστασιοποίησης μέσα στήν ἴδια τήν δραματουργία πιά θά συναντήση ἀπό ἄλλο δρόμο τά ἱστορικά ντοκουμέντα πού εἶναι ἀπό τήν φύση τους ἀποστασιοποιημένα καί θά ἀποκατασταθῆ μιά βαθύτερη αἰσθητική ἑνότητα γιά τό ἔργο.
'Από τήν ἄλλη μεριά αὐτό τό ὁποῖο θά πρέπη νά ἀποφευχθῆ σάν τελίως ἀντεδεικνιδμενο γιά τό ἔργο εἶναι ὁ ὁποιοσδήποτε νατουραλισμός ἤ ἀκόμα καί ρεαλισμός.Μιά τέτοια αἰσθητική κατεύθυνση θά ἦταν σέ σύγκρουση μέ τό εἶδος τῆς Λαϊκῆς "Οπερας πού εἶναι τό ζητούμενο καί ὁπωσδήποτε δέν θά ἀνταποκρινόταν στήν ἔκφραση αὐτοῦ τοῦ καλλιτεχνικοῦ εἴδους. "Αλλωστε ἡ αἰσθητική ἀντιθετότητα πού προαναφέρθηκε καί πού ὑπάρχει μεταξύ ἱστορικῶν ντοκουμέντων καί δραματουργίας ἀποκλίει γιά ἕνα λόγο παραπάνω τήν δυνατότητα γιά μιά νατουραλιστική ἤ ρεαλιστική καλλιτεχνική ὄψη."Οσο ρεαλιστικό καί νά γίνη ἕνα σκηνοθετημένο ἔργο εἶναι ἀδύνατον νά φτάση τόν ρεαλισμό τῶν ντοκουμέντων (ὅταν μάλιστα πρόκειται γιά κινηματογραφικά ἐπίκαιρα ὅπου δέν ὑπάρχει κανένα στίλ ἤ μάλον ὑπάρχουν πολλά,τόσα ὅσοι εἶναι οἱ ὀπερατέρ πού τά τράβηξαν),μέ δυό λόγια ἕνα σκηνοθέτημα εἶναι ἀδύνατον νά ταυτισθῆ καί νά παρουσιασθῆ σάν ντοκουμέντο.

"Ενα ἀναπόσπαστο στοιχεῖο στό εἶδος τῆς Λαϊκῆς "Οπερας εἶναι ὁ ἐπικός χαρακτήρας τοῦ ἀφηγήματος ὁ ὁποῖος στήν προκειμένη περίπτωση πετυχαίνει αἰσθητικά ἐφ'ὅσον υἱοθετηθῆ τό στιλιζάρισμα στήν φόρμα πού προαναφέρθηκε. Τό ἐπικό λοιπόν πρέπει νά χαρακτηρίζη ὅλα τά ἐπίπεδα ἑρμηνείας,ἠθοποιῶν,ντεκόρ,ἀξεσσουάρ,ἦχου,κινηματογραφικῆς λήψης,μοντάζ κ.λ.π. γιά νά μήν ἀναφερθῆ ἡ μουσική ἡ ὁποία εἶναι ἐξ ἀντικειμένου ὅτι τό πιό ἐπικό ὑπάρχει στήν μουσική σήμερα.'Η ἀνάγκη πού ὑπάρχει ἑνός τέτοιου ἐπικοῦ χαρακτῆρα καί στήν δραματουργία δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ἕνας στόχος αἰσιοδοξίας,δηλαδή μιά ἀγωνιστική προοπτική καί τότε μόνο θά δικαιωνόταν μιά ἐπική αἰσθητική φόρμα. Καί γιά τόν λόγο αὐτό,ἐκτώς τῶν ἄλλων ἰδεολογικῶν,γίνεται ἡ πρόταση νά υἱοθετηθῆ σάν κατακλείδα τοῦ ἔργου ἡ σύγκρουση τοῦ Νοέμβρη στήν πολυτεχνική σχολή.

5) Οἱ ἄξωνες συμπρριφορᾶς τῶν ἡρώων εἶναι γύρω ἀπό τά θέματα πού προαναφέρθηκαν τῆς ἀγάπης,προδοσίας,αἰωνιότητας. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἥρωες παθιασμένοι μέ ἔντινα συναισθήματα καί ἀντιθέσεις καί ἡ ἑρμηνεία τους κατ'ἀρχήν προσφέρεται γιά ἕνα παίξημο παραδοσιακοῦ στίλ (ὅρα Στανισλαύσκι-ἄκτορς στούντιο ἤκαί Σεξπειρική σχολή).Γιά νά ἀποφευχθῆ αὐτός ὁ τριμένος τρόπος ἑρμηνείας πού δέν βρίσκει ἐπικοινωνία καί ἀπήχηση ἀτό κοινό σήμερα καί γιά νά εὐθυγραμισθῆ ἡ ἑρμηνεία μέ ὅλο τό ὕφος τῆς ταινίας τό ὁποῖο προαναφέρθηκε,χωρίς παρ'ὅλα αὐτά νά ἀλλάζουν οἱ ἄξωνες συμπεριφορᾶς,οἱ ἠθοποιοί πρέπει νά πετύχουν ἕνα στιλιζάρισμα στόν ρόλο τους ἐξιδανικεύοντας τήν προσωπικότητα τήν ὁποία ὑποδήονται δίνοντάς της τύη διάστασή της τήν συμβολική (ἔτσι ἡ Μάνα θά προσπαθήση νά ἐκφράση τό ὕφος καί τό μέγεθος τῆς Ἑλλάδας,ἡ Ἰσμήνη τό ἰδανικό τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας καί τῆς γονιμότητας ἡ ὁποία ἐγκαταλοιπόμενη ἐκδικεῖται, ὁ Παῦλος τόν θρῦλο τοῦ λαϊκοῦ ἀγωνιστῆ κ.λ.π.).

6) Ὁ διάλογος τοῦ ἔργου ἔχει κι αὐτός ἔντονο τό παραδοσιακό στοιχεῖο ἀφοῦ εἶναι σχεδών κατά γράμμα ὁ διάλογος μιᾶς τραγωδίας.Μέ τήν προϋπόθεση ὅτι ὅλη ἡ ἑρμηνεία τοῦ ἔργου θά πραγματοποιηθῆ ἔξω ἀπό τό παραδοσιακό στίλ καί στό πλαίσιο πού ἤδη προαναφέρθηκε,τότε αὐτός ὁ διάλογος μπορεῖ νά μήνη τέτοιος πού εἶναι (μέ σχετικές ἀλλαγές προσαρμογῆς στήν κινηματογραφική διήγηση),τότε πλέον ἡ τραγωδία σάν παραδοσιακή ἔκφραση θά ὑπάρξη μέσω τοῦ διαλόγου σάν μερικό στοιχεῖο σ'ἕνα σύνολο πού ἐπιδιώκει νά συναντήση τήν τραγωδία μέ πιό συγχρονα μέσα καί ἀπό διαφορετικούς δρόμους.Ἔτσι ἡ κλασικότητα τῆς ὕπαρξῆς του θά ἀποτελῆ μιά ἁπλή ἀναφορά σ'ἕνα καταγωγικό Ἑλληνικό στοιχεῖο χωρίς αὐτό νά κυριαρχῆ ἐπι τοῦ ἔργου.Μ'αὐτόν τόν τρόπο ὁ ρόλος τοῦ διαλόγου καί κυρίως τό ὕφος του θά ἀξιοποιηθῆ αἰσθητικά γιατί θά βρίσκεται σέ ἀντιστικτική σχέση μέ τά ἄλλα αἰσθητικά μέσα ἀποκτόντας ἔτσι μιά ἀνάγλυφη ἰδιαιτερότητα.

7) Ἀπό τούς ἥρωες τοῦ ἔργου αὐτοί πού παρουσιάζονται πιό ἀμφισβητήσιμοι καί ἐπίμαχοι εἶναι ὁ γερο-Τυφλός καί ἡ κόρη του Τασία,εἶναι ἀπό τούς συμαντικότερους ρόλους καί παρ'ὅλα αὐτά ἡ ὕπαρξή τους δέν ἀπηχεῖ κάτι ἐξίσου συμαντικό Μιά ἁπλή ἀναφορά στόν Οἰδίποδα καί τήν Ἀντιγώνη εἶναι λόγος ἀνεπαρκής γιά τήν συμαντικότητα πού ἔχουν μέσα στό δράμα,ἄλλωστε ποιά ἡ ἀναλογία τους ἀφοῦ στήν τραγωδία ὁ Οἰδίποδας σώζει τήν Ἀθήνα ἀπό τούς κινδύνους ἐνῶ στό ἔργο δέν σώζει κανέναν ἀπό τίποτα·ἐπιπλέον στήν τραγωδία ἔχει καταραστεῖ τούς γυιούς του καί τούς καταδικάζει σέ ἀλληλοεξόντωση ἐνῶ ἐπί τοῦ προκειμένου ὄχι μόνο δέν τούς καταράστηκε ἀλλά γι αὐτόν ἡ ἐπανεύρεσή τους εἶναι ἡ μοναδική ἐλπίδα πού τοῦ ἀπομένει.

Τά δύο αὐτά πρόσωπα μποροῦν νά νοηθοῦν ἀνεξαρτήτως τῆς τραγωδίας (διατηρόντας παρ'ὅλα αὐτά μιά μακρινή ἀναφορά στόν Θιδίποδα) καί νά βροῦν περισσότερο τήν συμβολική τους μέσα στό ἴδιο τό ἔργο καί μέ τόν ἴδιο τρόπο πού γίνεται καί γιά τούς ὑπόλοιπους ἥρωες. Ἡ πρόταση λοιπόν εἶναι ὁ Τυφλός νά γίνη σύμβολο τῆς παροχημένης-γειρασμένης γενιᾶς πού φέρνει ὅλη τήν ἐμπειρία τῆς ἱστορίας ἀλλά συγχρόνως καί τήν κούραση·καί ἐπειδή ἡ γενιά αὐτή δέν ἔφτασε ποτέ στήν λύση,τό ἱστορικό διέξοδο γι αὐτό ὁ Τυφλός πεθένει ἀπό γειρατιά καί κούραση χωρίς νά φτάση ποτέ στήν Ἀθήνα ὅπου ἦταν ὁ προορισμός του (ἐννοόντας τήν Ἀθήνα σάν στόχο πρός κατάκτηση,σάν ἕνα παροχημένο ἰδανικό καί τήν ἐπανακατάκτησή του μέ τά σημερινά πολιτιστικά δεδόμενα).Ἄλλωστε στήν τραγωδία ὁ Οἰδίπους πεθένει γιατί δέν ἔχει ἄλλο στόχο ἐπιβίωσης,ἔτσι καί ὁ Τυφλός.

Ἡ κόρη του Τασία ὄντας τό μόνο γέννημα πού τοῦ ἀπόμηνε καί ὄντας τό νεότερο πρόσωπο ὅλου τοῦ ἔργου πρέπει νά συνεχίση τήν πορεία της πρός κατάκτηση τῆς Ἀθήνας...πέρνοντας στούς ὤμους της τήν συμβολική τῆς νέας γενιᾶς πού καλεῖται γι αὐτήν τήν κατάκτηση. Ἡ Τασία ἔχει ὅλο ἐκεῖνο τό φορτίο ἐπαναστατικότητας πού χαρακτήρισε τήν ἀντιγώνη μέ τήν στάση της ἀπέναντι στόν Κρέοντα,τό ἀπέκτησε μετά ἀπό τίς τρομερές της ἐμπειρίες πού εἶχε περιδιαβαίνοντας τήν Ἑλλάδα.

8) Οἱ Μουσικοί καί ὁ Τραγουδιστής μποροῦν νά νοηθοῦν Χορός ὁ ὁποῖος ἐκφράζει τόν ἀπόηχο τῆς λαϊκῆς ἐπιθυμίας καί τοῦ λαϊκοῦ αἰσθήματος.Μπορεῖ νά προστεθῆ ὅτι ἀποτελοῦν ἐπίσεις τόν καθρέφτη τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἀφοῦ τό δράμα ξετηλίγεται μπροστά τους καί τά τραγούδια τους ἀντανακλοῦν αὐτό τό δράμα ἤ τό ὑπαγορεύουν.Γιά τούς λόγους αὐτούς ἡ παρουσία τους εἶναι διαρκής καί χωρίς καμία ρεαλιστική δράση,δέν συμμετέχουν σέ τίποτα ἀλλά εἶναι μάρτυρες σέ ὅλα,ἔτσι δέν παίζουν οὔτε κἄν μουσική ἀφοῦ ἡ παρουσία τους εἶναι συμβολική καί πέρα ἀπό τήν ρεαλιστική λειτουργία τοῦ ὀργανωπαίχτη.

Γιά νά ἀποφευχθῆ ἡ θεατρικότητα στό παρουσιαστικό τους τέτοια πού τήν δίνει τό κείμενο ἀλλά καί νά δωθῆ τό ζητούμενα στήν παρουσία τους,προτείνεται ἡ χρησιμοποίηση ἀπό κάπως ἡλικιωμένες φάτσες,μέ πολλά κοψήματα,ἡλιοκαμένες καί ἤ δυνατόν βιβλικές τό δέ παρουσιαστικό τους νά εἶναι χωριάτικο γιατί ὅλα αὐτά φέρνουν ἕνα εἶδος τελετουργίας σάν ἐντύπωση.Τέτοιες παρουσίες ἔχουν κάτι τό ἀνέκφραστο ἤ τό ἀπομακρισμένο ἀπό τά καθημερινά,πράγμα πού θά ἀπέδιδε τήν ζητούμενη συμβολικότητα τῆς παρουσίας.

9) Ἡ μουσική κυρίαρχο καί γεννετήσιο στοιχεῖο γιά τό ἔργο δίνει τόν τελικό αἰσθητικό τόνο καί συναρμολογεῖ ὅλα τά ἄλλα αἰσθητικά στοιχεῖα διά μέσου τοῦ ρυθμοῦ.Ὁ ρυθμός καί τό ὕφος τῆς μουσικῆς εἶναι οἱ δυό συνησταμένες στίς ὀπτες συγκλίνουν ὅλες οἱ αἰσθητικές λύσεις τῆς εἰκόνας καί τῆς ἀφήγησης προκειμένου νά φτάσουμε (μέ κάποια διακριτικότητα βέβαια) στό ἀποτέλεσμα μιᾶς χορογραφίας σχεδόν γιά ὅλο τό ἔργο.

Ὁ ρυθμός πού ὑπαγορεύουν τά μουσικά μοτίβα καί πέρα ἀπό τά πλεϋ-μπακ καθ'αὐτά (χορός ἤ τραγοῦδι),θά διατρέξη ἀπό ἄκρου σέ ἄκρον ὅλο τό ἔργο καί ὅσον ἀφορᾶ τόν ρυθμό τῆς ἴδιας τῆς δράσης μέσα στό πλατώ,ἤτόν ρυθμό κινηματογράφησης,ἤ τόν ρυθμό μοντάζ τῶν πλάνων γιά τήν τελική ἐναρμόνιση τοῦ φίλμ.Ἡ κάθε σκηνή θά ἐπεξεργασθῆ λαβαίνοντας πάντα ὑπόψιν τήν μουσική παρουσία ἤ φόντο,οἱ δέ λύσεις

κίνησης καί ρυθμοῦ θά δίνονται πάντα ὡς πρός τήν μουσική εἴτε πρόκειται γιά ἐναρμόνιση εἴτε πρόκειτε γιά ἀντίστιξη.

Τό ὕφος τῶν σκηνῶν σάν δράση ἀλλά καί σάν ὄψη θά ὑπαγορεύη ἡ μουσική ἀπό τό δικό της ὕφος μέ τάση νά ἐγκατασταθῆ ἕνας διάλογος αἰσθητικός μεταξύ τῆς μουσικῆς καί τῶν ὑπολοίπων αἰσθητικῶν στοιχείων ὅπου τό ἕνα θά ἀπαντοῦσε στό ἄλλο καί τό ἀποτέλεσμα θά ἦταν ἡ <u>αἰσθητική ἑνωτητα</u> ἡ ὁποία μέ τήν σειρά της ἀπαντᾶ στό μήνημα ἑνωτητας πού φέρνει ἡ ὅλη δραματουργία.

Ἡ ἐπίτευξη στό ἔργο μιᾶς τέτοιας ἑνώτητας ὅπως προσδιορίστηκε,δίνει ἀφορμή νά φανταστῆ κανείς ὅτι τό ἔργο ὅλο θά ἀποτελέση μιά <u>πολυδιάστατη μελῳδική κραυγή</u> τῆς μοίρας καί τῶν πεπρομένων ἑνός ὁλόκληρου Λαοῦ.

κίνησης καὶ ρυθμοῦ θά δίνονται πάντα ὡς πρὸς τὴν μουσική εἴτε πρόκειται γιά ἐναρμόνιση εἴτε πρόκειται γιά ἀντίστιξη.

Τό ὕφος τῶν σκηνῶν σάν ὄρχηση ἀλλά καί σάν ὄψη θά ὑπαγορευθῆ ἡ μουσική ἀπό τό ὕφος της ὥστε μέ τόση νά ἐγκαταστάθῆ ἕνας ὁλόκληρος αἰσθητικός μεταξύ τῆς μουσικῆς καί τῶν ὑπολοίπων αἰσθητικῶν στοιχείων ὥστε τό ἕνα θά ἀκουμπᾶ στό ἄλλο καί τό ἀποτέλεσμα θά ἦταν ἡ αἰσθητική ἑνότητα ἡ ὁποία μέ τήν σειρά της ἀκουμπᾶ στό μέγιστο ἑνότητος πού φέρνει ἡ ὅλη δραματουργία.

Ἡ ἐπίτευξη στό ἔργο μιᾶς τέτοιας ἑνότητας ὅπως προσδιορίστηκε, δίνει ἀφορμή νά φανταστῆ κανείς ὅτι τό ἔργο ὅλο θά ἀποτελέσῃ μιά πολυδιάστατη μελῳδική κραυγή τῆς μοίρας καί τῶν καημένων ἑνός ὁλόκληρου λαοῦ.

Β' ΣΚΗΝΙΚΗ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ :
'Ο διαχωρισμός σέ σκηνές καί ή κινηματογραφική τους προσαρμογή,όπως έπίσεις καί ή είσαγωγή όρισμένων δραματουργικών καί αίσθητικών λύσεων πού έπιχειροῦνται παρακάτω άποτελοῦν μιά πρώτη,γρήγορη ματιά ή όποία μένει πολύ κοντά στίς δυνατότητες πού προσφέρει τό ΐδιο τό θεατρικό κείμενο.'Η παρετέρω άνάπτυξή τους καί κυρίως ή πιό έλεύθερη κινηματογραφική άπόδοση τοῦ κειμένου εἶναι δουλειά πού θά γίνη έκ τῶν ὑστέρων στήν διάρκει τῆς συγγραφῆς τοῦ σεναρίου.

Σκηνή 1η (ἄσπρο-μαῦρο)
Μιά σκηνή είσαγωγῆς στήν ταινία θά προηγηθῆ άπό τούς τίτλους ένάρξεος.Αὐτή θά εἶναι ίστορική είσαγωγή άποτελούμενη άποκλιστικά άπό ίστορικά ντοκουμέντα (κινηματογραφικά έπίκαιρα,φωτογραφίες,έντυπα,έγγραφα κ.λ.π.)ή όποία έχει σκοπό νά είσάγη τόν θεατή στό 'Ελληνικό ίστορικό φαινόμενο καί συγχρόνος προδιαθέτοντάς τον νά έρμηνεύη τήν ταινία έπαγογικά ώς πρός τήν 'Ελληνική ίστορία.
Πιό συγκεκριμένα ή ίστορική περίοδος πού πραγματεύεται αὐτή ή σκηνή άρχίζει άπό τό 'Αλβανικό Έπος καί φτάνει μέχρι τήν άπελευθέρωση άπό τούς Γερμανούς.'Η ίστορική αὐτή άνασκόπηση εἶναι σύντομη,τηλεγραφική καί χειρίζεται κυρίως τό θέμα τῶν τεραστίων θυσιῶν καί άπωλειῶν σέ έμψυχο ὑλικό.τό περιφανές άντιστασιακό ἦθος τῶν 'Ελλήνων στό 'Αλβανικό καί τήν Κατοχή,τόν στρατηγικό άντίκτυπο πού εἶχε διεθνώς αὐτή ή άντίσταση καί τά πρῶτα σπέρματα τοῦ έμφύλιου πού έμφανίζονται στόν χῶρο συγχρόνος μέ τήν ξένη παρέμβαση.'Η σκηνή αὐτή κλίνει πάνω σ'έναν έντυποσιακό άπολογισμό θυσιῶν καί άπωλειῶν γιά τήν 'Ελλάδα τῆς περιόδου αὐτῆς.

Σκηνή 2η (έγχρωμο)
Οἱ άρχικοί τίτλοι τῆς ταινίας θά προβληθοῦν πάνω σέ μιά σειρά Βυζαντινῶν είκονογραφήσεων οἱ όποιες έπιδιώκουν νά

δώσουν στόν θεατή μιάν αἴσθηση ένός πολιτιστικοῦ παρελθόντος,μιᾶς καταγωγικῆς προέλευσης τῆς 'Ελληνικῆς κοινωνίας.
Τήν σκηνή αὐτή τῶν τίτλων μπορεῖ νά συνοδεύη μουσικά τό "ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ" σέ σκέτη μουσική χωρίς τραγούδι άλλά σέ μεγαλιώδη ἐκτέλεση καί ή δυνατόν μέ πολλά πνευστά καί κρουστά.
'Η ἐπιλογή τῶν εἰκονογραφήσεων θά γίνη μέ βάση τήν 'Ελληνοπρέπεια τοῦ στίλ καί τοῦ θέματος.Οἱ τίτλοι θά τελιώσουν πάνω στήν εἰκόνα μιᾶς Παναγίας τῆς ὁποίας ἡ ὄψη καί ή στάση κυρίως θά ἀναπαραχθῆ στήν ἑπόμενη σκηνή μέ τίς Μάνες.

Σκηνή 3η (ἔγχρωμο)
Πλαν-σεκανς,μεγάλης διάρκειας πάνω στίς Μάνες οἱ ὁποῖες πλέκουν ὥρα πολύ,ἀσταμάτητα,χωρίς νά μιλάνε ἐνῶ ταυτόχρονα κανένας ἄλλος ἦχος δέν ἀκούγεται,σέ σημεῖο πού ὅλο αὐτό νά πάρη διάσταση τελετουργίας.'Η Μάνα στό ἐπίκεντρο ἔχει σχεδῶν τήν ἴδια στάση καί κάνει ρακορ μέ τήν Παναγία τοῦ τέλους τῆς προηγουμένης σκηνῆς δένοντας ἔτσι ὀπτικά τίς δύο σκηνές.
Μετά ἀπό ἀρκετή ὥρα στόν ἦχο μπαίνουν σιγά καί στήν διάρκεια δυναμώνουν μέχρι νά κυριαρχήσουν ὁ "ΑΠΡΙΛΗΣ" καί διάφοροι ἦχοι γιορτῆς.Τότε μόνο ἡ εἰκόνα ἐγκαταλοίπει τίς Μάνες καί ἔρχεται νά περιγράφη τό χῶρο τῆς γειτονιᾶς ὅπου ὑπάρχει γιορτή.
Οἱ προτάσεις πού γίνονται γιά τήν σκηνή αὐτή εἶναι κατ'ἀρχήν νά ἀναπτυχθῆ πολύ περισσότερο καί νά προστεθοῦν συμπληρωματικές σκηνές ἀπό τήν ζωή τῆς συνοικίας.Στήν δουλειά (Περικλῆς,'Ανδρέας),ἕνας ἐρωτικός περίπατος (Παῦλος,'Ισμήνη)ὅπου ὁ Παῦλος εἰδοποιεῖ τούς ἀριστερούς νά πᾶνε νά περικυκλώσουν τούς δεξιούς στήν μάχη τοῦ 'Αϊ-Γιάννη,νά ἀναπαραστηθῆ ή ἴδια ἡ μάχη τοῦ 'Αϊ-Γιάννη πάντα μέσα σ'ἕνα κλίμα γιορτῆς ὅπου οἱ δεξιοί ἐξοντώνονται καί ἀπό ὅπου ὁ Τάκης φεύγει μέ τό πιστόλι στό χέρι γιά νά πάη στήν γειτονιά ἀλλά καί ἄλλες σκηνές πού σκοπό ἔχουν νά ἀποδώσουν τόν 'Ελληνικό τρόπο ζωῆς καί ἀτμόσφαιρα ὥστε ὁ θεατής νά πάρη μιά γεύση τῆς νοοτροπίας καί τῆς αἰσθητικῆς τοῦ χώρου.

Οἱ σκηνές αὐτές θά ἦταν ἐπιπλέον γιά τόν θεατή μιά προκαταρκτική γνωριμία μέ τούς ἥρωες τοῦ ἔργου τῶν ὁποίων ἡ ἐμφάνιση πλέον στό χῶρο τοῦ δράματος (στήν γειτονιά) δέν θά ἦταν θεατρική.
Ἡ γιορτή ἡ ἴδια θά μποροῦσε νά εἶναι ἡ γιορτή τῆς ἀπελευθέρωσης ἀπό τούς Γερμανούς πετυχαίνοντας ἔτσι τήν συνέχια καί τό δέσημο τῆς σκηνῆς εἰσαγωγῆς τῆς ὁποίας τά ντοκουμέντα θά τέλιωναν μέ σκηνές ἀπό τήν ἀ ελευθέρωση. Ὅλες δέ οἱ σκηνές πού προαναφέρθηκαν συμβαίνουν μέσα σ'ἕνα κλίμα ἀνοιξιάτικου λιρισμοῦ (συμπεριλαμβανομένης καί τῆς μάχης στόν 'Αϊ-Γιάννη)καί ὅλες ἀναφέρονται καί κατευθύνονται στήν γιορτή στήν ὁποία καί θά καταλίξουν.
Ἡ διαδοχή αὐτή τῶν σκηνῶν κλίνει πάνω στόν Τάκη ὁ ὁποῖος διαβαίνει σοκάκια καί χαμόσπιτα μέ τό πιστόλι στό χέρι ἔχοντας γλυτώσει ἀπό τήν μάχη. Τῶρα μόνο ἡ λιρική ἀτμόσφαιρα ἀλλάζει,ἡ μουσική τελίωσε καί τό κλίμα βαραίνει. Πάνω σ'αὐτήν τήν πορία καί πρίν ἀκόμα φτάση στήν γειτονιά ἡ σκηνή κόβεται.

Σκηνή 4η (ἄσπρο-μαῦρο)

Τήν στιγμή αὐτή παρεμβάλονται ἱστορικά ντοκουμέντα ἀπό τήν διάσκεψη τῆς Γιάλτας καί ὁ θεατής πληροφορεῖται σύντομα γιά τό μοίρασμα τοῦ κόσμου σέ ζῶνες ἐπιροῶν καί γιά τήν παραχώριση τῆς 'Ελλάδας στήν ἐπιροή τῶν 'Αγγλο-Αμερικάνων.
Τά ντοκουμέντα αὐτά μποροῦν νά δωθοῦν σέ κίτρινη μονοχρωμία κατόπιν ἐργαστηριακῆς ἐπεξεργασίας.

Σκηνή 5η (ἄσπρο-μαῦρο)

Τό ἄσπρο-μαῦρο τῆς εἰκόνας ὅπως καί ἡ κίτρινη μονοχρωμία συνεχίζουν καί στήν σκηνή αὐτή ὥστε νά δέσουν ἄμεσα αἰσθητικά καί νά φανή ὁ ἀντίκτυπος τῶν συμφωνιῶν τῆς Γιάλτας πάνω στήν μικρή γειτονιά (στούς Ἕλληνες).
Στό χῶρο τῆς γιορτῆς ὅλος ὁ κόσμος ἀκίνητος λές κάι πάγωσε ἡ στάση τους παρ'ὅλα αὐτά εἶναι τήν στιγμή τοῦ χοτοῦ ἤ τοῦ πιοτοῦ ἤ σέ κίνηση μισοτελιωμένη,πάντως ὅλοι τους

ἀκινητοποιημένοι.Πάνω σ'αὐτήν τήν παρωμένη εἰκόνα μαίνει ἡ εἰσαγωγή ἀπό τό "ΟΝΕΙΡΟ" καί ὅταν μπαίνει τό τραγούδι τότε ὅλος αὐτός ὁ κόσμος ἀρχίζει νά κινῆται σέ ἔντονο ρελαντί τῆς εἰκόνας,ὄχι ὅμως γιά νά συνεχίση τήν γιορτή ἀλλά γιά νά ἀναπαραστήση τό τραγοῦδι καί τόν διχασμό μέ μιά ὁμαδική μιμική (χορογραφία).Στό τέλος τοῦ τραγουδιοῦ ὅλος αὐτός ὁ κόσμος ξαναβρίσκει τήν ἀρχική του θέση καί ἀκινητοποιῆται πάλι.

Ὁ Τάκης εἰσβάλει στήν ἀκίνητη γειτονιά ἀνεμίζοντας τό πιστόλι του καί σέ κίνηση τό ἴδιο ἔντονο ρελαντί πού εἶχαν προηγουμένως οἱ ὑπόλοιποι...

Σκηνή 6η (ἔγχρωμο)

Ρακόρ πάνω στήν κίνηση τοῦ Τάκη καθώς ἀνεμίζει πάντα τό πιστόλι καί τόν ἑαυτό του μέσα στόν χῶρο.Τώρα ἡ μονοχρωμία ἐξαφανίστηκε,τά χρώματα ξαναζωντανέψανε καί ἡ κίνησή του ἔχει γίνει ρεαλιστική ὅπως καί τῶν ἄλλων τριγύρω του πού συνεχίζουν νά γιορτάζουν.Στήν ἀπειλητική θέα τοῦ Τάκη σταματοῦν κι ἀποτραβιοῦνται καχύποπτοι ἤ φοβισμένοι καί ἀπομακρίνονται.

Στήν συνέχεια τῆς σκηνῆς μεσολαβοῦν οἱ ἀφίξεις-παρουσιάσεις τῶν ἄλλων ἡρώων τοῦ ἔργου ὅπως καί ὁ διάλογος πού ἀναπτύσεται μεταξύ τους. Ἡ πρόταση πού γίνεται εἶναι νά διεξαχθῆ ὁ διάλογος καί σέ ὅλη τήν διάρκειά του νά ἀλληλοαπηλοῦνται ὅλοι μέ τά ὅπλα τους.Αὐτό θά δημιουργοῦσε μιά κινητικότητα στήν σκηνή καί θά τῆς πρόσδιδε ἕνα ἄγχος,ἐνῶ συγχρόνως ἡ Μάνα θά κυκλοφοροῦσε ἀσταμάτητα κι ἀλαφιασμένη γιά νά τούς καθησυχάση,ἡ δέ Ἰσμήνη πεσμένη κατάχαμα κλέει ἀσταμάτητα ἐνῶ κάνει κι αὐτή τίς δικιές της ἐπεμβάσεις στήν συζήτηση. Ἡ Μάνα καταφέρνει νά τούς ἡσυχάση μόνο πρός τό τέλος τοῦ διαλόγου καί λίγο πρίν φτάσουν οἱ πατεράδες.

Σκηνή 7η (ἔγχρωμο)

Ἡ ἄφιξη τῶν πατεράδων γίνεται μέ μετάθεση τόπου γιατί ἡ εἰκόνα τούς πιάνει ἀπό τήν στιγμή πού ὁ πατέρας τοῦ Τάκη διηγεῖται τήν ἱστορία τοῦ "Ἄγγλου λοχαγοῦ" κρεμασμένος μισός μέσα,μισός ἔξω ἀπό τό γκαζοζέν.

Ἔτσι φτάνουν στήν γειτονιά καί οἱ νέοι ὅλοι ἔχουν κρύψει τά ὅπλα τους ἐκτώς ἀπό τόν Τάκη ὁ ὁποῖος συνεχίζει νά παίζη μ'αὐτό προκλιτικά.Στήν συνέχια ἡ σκηνή ἐκτηλίσεται κανονικά μέχρι τήν στιγμή πού ἐμφανίζεται ἡ γυναίκα μέ τόν σκοτωμένο γυιό.

Σκηνή 8η (ἔγχρωμο)

Γιά τήν σκηνή τῆς γυναίκας μέ τό σκοτωμένο παιδί,γίνεται ἡ πρόταση νά παιχτῆ ἀπό τήν ἴδια τήν Μάνα (Σφία)καί τόν ἴδιο τόν Παῦλο σέ διπλή ὑπόσταση γιατί συγχρόνως θά παραμένουν ἀνάμεσα στούς ὑπόλοιπους οἱ ὁποῖοι συμμετέχουν ἐν εἴδει χοροῦ σ'αὐτήν τήν σκηνή. Ἡ λύση αὐτή θά παρεμβάλη ἕναν τραγικό καί ἀναπάντεχο τόνο γιά τήν διήγηση ἀφοῦ ὁ θάνατος τοῦ Παύλου παρεμβαίνει πρίν τήν ὥρα του καί ὅσο ἀκόμα αὐτός ζεῖ. Ἡ τραγωδία λοιπόν πού πρόκειται νά ζήσουν στό μέλλον εἶναι ἀπό τώρα παροῦσα μιά καί οἱ καταστάσεις καί οἱ σχέσεις προμυνύουν μιά τέτοια τραγωδία.Ἄλλωστε τό ὀνειρικό ὕφος αὐτῆς τῆς σκηνῆς δικαιολογεῖ τήν πρόωρη παρουσία τοῦ θανάτου ὁ ὁποῖος τήν κάνει νά εἶναι προφητική, ἐπιπλέον πέρνει μιάν ἐνδιαφέρουσα διάσταση ἀφοῦ ὁ Παῦλος ζωντανός ἀκόμα ὅπως καί ἡ Μάνα του παρακολουθοῦν καί συνομιλοῦν μέ τόν θάνατό του.

Ὁ νεκρός Παῦλος φέρνει στό αὐτί του ἕνα κόκκινο γαρύφαλο.

Σκηνή 9η (ἄσπρο-μαῦρο)

Μέ τήν ὀνειρική διακομιδή τοῦ νεκροῦ Παύλου ἡ εἰκόνα ἔχει φύγει ἀπό τήν γειτονιά καί περνάει κατευθύαν σ'ἄλλους χώρους.

Ἀμέσως λοιπόν μετά τήν διακομιδή ὑπάρχει δυνατότητα παρεμβολῆς ἱστορικῶν ντοκουμέντων τά ὁποῖα ἐν συντομία ἀναφέρονται στήν περίοδο ἀπό τήν ἀπελευθέρωση καί μέχρι τήν

διάσκεψη τῆς Βαρκιζας.Κυρίως δηλαδή στά Δεκεμβριανά.

Σκηνή 10η (ἔγχρωμο)

'Η σκηνή τῆς ἁλισήδας ἀρχίζει ἀπό τήν ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἀναπαράσταση τῆς ἱστορίας,ἐνω ὁ διάλογος τῶν συνομιλητῶν ἀκούγεται (OF). Ἡ στιγμή αὐτή εἶναι μιά καλή εὐκαιρία πού μᾶς βγάζει ἀπό τήν γειτονιά καί δίνει τήν δυνατότητα νά περιγραφοῦν ἄλλοι χῶροι 'Ελληνικοί,ἄλλες καταστάσεις καί ἀτμόσφαιρες καί ἄλλα συναισθήματα ἀφοῦ τό ὕφος εἶναι νοσταλγικό,χαροῦμενο καί γεμάτο ἀγάπη.

Ὁ διάλογος καί ἡ σειρά μέ τήν ὁποία παραθέτει τά γεγονότα μπορεῖ νά γίνη ὁδηγός γιά τό μοντάζ αὐτῆς τῆς σκηνῆς καταργόντας ἔτσι τήν νατουραλιστική καί πεπατημένη ἀφήγηση ἀντικαταστόντας την μέ μιά συνειρμική ἐξέλιξη πράγμα πολύ πιό ἀτμοσφαιρικό πού ἐκφράζει συγχρόνως τόν χαρακτῆρα παρε ρενθοντολογίας πού ἔχει ἡ συζήτηση.

Πρός τό τέλος τῆς σκηνῆς καί μέ παράλληλο μοντάζ παρεμβαίνουν φλας ἀπό τούς διά φορους συνομιλητάς μέχρι πού διαδοχικά ἡ σκηνήν μεταφέρεται στόν χῶρο τῆς συζήτησης,δηλαδή στήν γειτονιά ἐκεῖ ὅπου πρόκειται ν'ἀκολουθήση ἡ προδοσία.

Σκηνή 11η (ἔγχρωμο)

'Η σκηνή ὅπου προδίδει ὁ Περικλῆς κατ'ἀρχήν μένει ὅπως ὑποδεικνύει τό κείμενο,μέ μεγάλες παρ'ὅλα αὐτά δυνατότητες ἐπεξεργασίας στό ἐσωτερικό της ὅπου θά μποροῦσε νά ἀξιοποιηθῆ ἕνας χῶρος ὁραματικός σέ σχέση μέ τό πλεϋ-μπακ (ΕΝΑ ΔΕΙΛΙΝΟ).

Πάντως ἡ σκέψη πού ὑπάρχει εἶναι νά χορευτῆ τό τραγούδι ἀπό τόν γέροντα πατέρα τοῦ Περικλῆ ὁ ὁποῖος ἀπό ἀπογοήτευση κι ἀπελπισία γιά τήν προδοσία χορεύει τόν ζεϊμπέκικο.

ΠΡΑΞΗ

Σκηνή 12η (άσπρο-μαύρο)

Στό σημείο αύτό τής Πραξης ύπάρχει δυνατότητα παρεμβολής μιάς άρκετής ποσότητας ντοκουμέντων διότι ό κύβος έρίφθει, ή προδοσία έγινε καί μιά καινούργια περίοδος άνοίρει γιά τήν μικρή ζωή τής γειτονιάς,ή περίοδος τής νύχτας...

Μιά γερή άνάσα λοιπόν άπό ίστορικά ντοκουμέντα μπορεί νά γίνη καί τά όποία άμέσως μετά τήν προδοσία τού Περικλή περνάνε στήν προδοσία πού έγινε μέ'τίς συμφωνίες τής Βαρκιζας.'Εκεί ό θεατής καταλαβαίνει τόν έμπεγμό τού κινήματος πού έχει γίνει ένώ τά ντοκουμέντα συνεχίζουν περιγράφοντας τίς συνέπιες.'Ετσι όλόκληρη ή περίοδος τού έμφύλιου περνάει μπροστά άπό τά μάτια τού θεατή,άρκετά περιληπτικά βέβαια γιά νά μήν κουράση καί βαρύνη δυσανάλογα.

'Εκ παραλλήλου μέ τά γεγονότα σέ παράλληλο μοντάζ καί διπλωτυπίες παρακολουθούμε τήν άτέλιωτη πορεία ένός γερο-Τυφλού καί τής νεαρής κόρης του πού τού χρησιμεύει γιά όδηγός.Είναι ή πρώτη γνωριμία μας μέ τόν Τυφλό καί τήν Τασία, έτσι πού θά είναι κινηματογραφημένοι σέ άσπρο-μαύρο,σέ παράλληλο μοντάζ καί διπλοτυπίες σέ σχέση μέ τά ντοκουμέντα θά δίνεται ή έντύπωση ότι όλα αύτά τά γνώρισαν στήν διάρκεια τής άτέλιωτης πορείας τους καί είναι ή προσωπική τους δραματική έμπειρία.

Σκηνή 13η (έγχρωμο)

'Η είκόνα είναι άκόμα σέ άσπρο-μαύρο όταν ό Τυφλός μέ τήν κόρη του πλησιάζουν πρός τήν γειτονιά καί ή ίδια αύτή είκόνα τής άφιξής τους μετατρέπεται διαδοχικά σέ έγχρωμη (έργαστηριακό τρίκ).'Ετσι Τυφλός καί Τασία φτάσανε στόν χώρο τού δράματος.

Αύτή ή άφιξη κι ό διάλογος μεταξύ τους μένουν πιστά στό κείμενο διατηρόντας μ'αύτόν τόν τρόπο τήν άναφορά πού γίνεται στά πρόσωπα τού Οιδίποδα καί τής 'Αντιγώνης.

Σκηνή 14η (~~μεσολαβεί~~ έγχρωμο)

Μεσολαβεῖ ἡ συνάντηση τοῦ Τυφλοῦ καί τῆς Τασίας μέ τόν Παῦλο.

'Η συζήτηση Τασίας καί Παύλου εἶναι δυνατόν νά ἀναπαραχθῆ μέ τίς πραγματικές ἱστορίες πού διηγοῦνται(ἡ πυρκαγιά στό σπίτι τοῦ Τυφλοῦ καί ἡ ἐκτέλεση τοῦ πατέρα τοῦ Παύλου). Οἱ ἀναπαραστάσεις αὐτές μποροῦν νά παρουσιασθοῦν σάν ὄνειρα τοῦ μισοκυμισμένου Τυφλοῦ ἤ καί σάν ἀναπαραγωγή τῶν ψιθύρων πού ἀκούει ἀπό τήν συζήτηση τῆς Τασίας καί τοῦ Παύλου.Πρέπει ὅμως νά διατηρηθῆ ἡ ἀμφιβολία στόν θεατή γιά τό ἄν κατάλαβε ὁ γέρος τίποτα γιά τόν θάνατο τῶν δυό παιδιῶν του.

Σκηνή 15η (ἔγχρωμο)

Μετά ἀπό τά ὄνειρα τοῦ Τυφλοῦ καί σύμφωνα μέ τήν συζήτηση πού μεσολαβεῖ ὅπου ἀναφέρεται ὁ Ἄρης Βελουχιώτης,δυνατόν νά περάση ἕνα φλας ἀπό ντοκουμέντα πληροφοριακά γι αὐτόν καί τά ὁποῖα κυρίως θά ἐπιμήνουν γύρω ἀπό τήν ἐκτέλεσή του. Γιά τήν ἐν γένει δράση του ὁ θεατής ἔχει εἴδη πληροφορηθεῖ ἀπό τίς σκηνές πού ἀναφέρονται στήν ἀντίσταση τῆς κατοχῆς καί στόν ἐμφύλιο.

Σκηνή 16η α'(ἔγχρωμο)

'Η ἐμφάνιση τῆς 'Ισμήνης στό μπαλκόνι καί ὁ διάλογός της μέ τόν Παῦλο μένουν σύμφωνα μέ τίς ἐνδείξεις τοῦ κειμένου. Μικρή λεπτομέρια,στό σημεῖο μώλις πρίν φιλιθοῦν ἡ 'Ισμήνη τοῦ περνάει στό αὐτί ἕνα κόκινο γαρύφαλο πού ἔκοψε ἀπό τήν γλάστρα της,ἀπό ἐδῶ κι ἐμπρός ὁ Παῦλος θά φέρνη τό γαρύφαλο στ'αὐτί συνέχια μέχρι τό τέλος τοῦ ἔργου.

Σκηνή 17η (ἔγχρωμο)

'Η εἰκόνα φεύγει ἀπό τήν γειτονιά καί πλανιέται σέ ἄλλους χώρους,ἄλλες καταστάσεις τῆς ζωῆς τοῦ Παύλου καί τῆς 'Ισμήνης.Εἶναι σκηνές ἀπό τήν προσωπική τους ζωή,ἀναδρομές

στό παρελθόν τους καί τόν ἔρωτά τους.Πάνω σ'αὐτές πέφτει (OF) ὁ διάλογός τους ὁ ὁποῖος συνεχίζει μέ τίς ἐκδηλώσεις ἀγάπης καί τρυφερότητας.'Η μουσική πού κυριαρχεῖ σ'αὐτήν τήν ἀτμοσφαιρα εἶναι οἱ "ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΣΠΗΛΙΕΣ".
Αὐτές οἱ σκηνές εἶναι μιά ἀκόμα λυρική-ποιητική φυγή ἀπό τόν χῶρο τοῦ δράματος.Τέτοιες σκηνές παίζουν ἕνα ρόλο ἀντίστιξης στήν ὅλη τραγική ἀτμοσφαιρα τοῦ ἔργου πετυχαίνοντας ἔτσι νά κάνουν ἀκόμα πιό ἀνάγλυφη τήν τραγωδία ἀντιπαραθέτοντας νότες μιᾶς κάποιας εὐτυχίας.

Σκηνή 16η β΄(ἔγχρωμο)

'Απότομα ἡ ἀτμόσφαιρα ἀλλάζει,βρισκόμαστε πάλι στήν γειτονιά ὅπου ὁ Παῦλος καί ἡ 'Ισμήνη λογοφέρνουν γιά νά καταλίξουν στόν χωρισμό.Τήν στιγμή πού ὁ Παῦλος πιάνει τόν λαιμό του καί διαισθάνεται ὅτι πρόκειται νά πεθάνη ἡ σκηνή κόβεται...

Σκηνή 18η (ἔγχρωμο)

'Ο Παῦλος ὁδηγεῖται πρός ἐκτέλεση,τόν στίνουν στόν τοῖχο καί πυροβολοῦν.Τήν χαριστική βολή τήν δίνουν πάνω στό γαρύφαλο πού ἐξακολουθεῖ νά φέρνη στό αὐτί του.

Σκηνή 19η (ἄσπρο-μαῦρο)

'Η εἰκόνα δείχνει τήν λιθογραφιά πού σχεδίασε ὁ Πικασσό καί ἡ ὁποία ἀναπαριστᾶ τόν Μπελογιάννη χαμογελόντας καί κρατόντας στό χέρι ἕνα γαρύφαλο."Ενα σχόλιο πληροφορεῖ τό κοινό γιά τήν προσωπικότητά του καί τό τραγικό τέλος του.
Τό ἴδιο σχόλιο συνεχίζει μέ ἀλλεπάλληλες ἀπαριθμήσεις ἐκτελέσεων ἤ δολοφονιῶν ἐνῶ στήν εἰκόνα περνᾶνε τά ἀνάλογα ντοκουμέντα εἴτε κινηματογραφημένα εἴτε ἀπό φωτογραφίες.

στό παρελθόν τους καί τόν ἔρωτά τους. Πάνω σ'αὐτές πέφτει (ΟΡ) ὁ διάλογός τους ὁ ὁποῖος συνεχίζει μέ τίς ἐκπλήξεις ἀγάπης καί τρυφερότητος. Ἡ μουσική πού κυριαρχεῖ σ'αὐτήν τήν ἀτμόσφαιρα εἶναι οἱ "ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΣΠΗΛΙΕΣ".

Αὐτές οἱ σκηνές εἶναι μιά ἀκόμα λυρικό-ποιητική φυγή ἀπό τόν χῶρο τοῦ δράματος. Τέτοιες σκηνές παίζουν ἕνα ρόλο ἀντίστιξης στήν ὅλη τραγική ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔργου πετυχαίνοντας ἔτσι νά κάνουν ἀκόμα πιό ἀνάγλυφη τήν τραγωδία ἀντιπαραθέτοντας νότες μιᾶς κάποιας εὐτυχίας.

Σκηνή 16η β'(ἐξωτερικό)

Ἀπότομα ἡ ἀτμόσφαιρα ἀλλάζει. Βρισκόμαστε πάλι στήν γειτονιά ὅπου ὁ Παῦλος καί ἡ Ἰσμήνη λογοφέρνουν γιά νά καταλίξουν στόν χωρισμό. Τήν στιγμή πού ὁ Παῦλος πιάνει τόν λαιμό του καί διαισθάνεται ὅτι πρόκειται νά πεθάνη ἡ σκηνή κόβεται...

Σκηνή 18η (ἐξωτερικό)

Ὁ Παῦλος ὁδηγεῖται πρός ἐκτέλεση, τόν στήνουν στόν τοῖχο καί πυροβολοῦν. Τήν χαριστική βολή τήν δίνουν πάνω στό γαρύφαλο πού ἐξακολουθεῖ νά φέρνη στό αὐτί του.

Σκηνή 19η (ἄσπρο-μαῦρο)

Ἡ εἰκόνα δείχνει τήν λιθογραφιά πού σχεδίασε ὁ Πικασσό καί ἡ ὁποία ἀναπαριστᾶ τόν Μπελογιάννη χαμογελῶντας καί κρατῶντας στό χέρι ἕνα γαρύφαλο. Ἕνα σχόλιο πληροφορεῖ τό κοινό γιά τήν προσωπικότητά του καί τό τραγικό τέλος του.

Τό ἴδιο σχόλιο συνεχίζει μέ ἀλλεπάλληλες ἀπαριθμήσεις ἐκτελέσεων ἤ δολοφονιῶν ἐνῶ στήν εἰκόνα περνᾶνε τά ἀνάλογα ντοκουμέντα εἴτε κινηματογραφημένα εἴτε ἀπό φωτογραφίες.

Σκηνή 20η (έγχρωμο)

'Ο μονόλογος τῆς Μάνας μέ τούς ἐφιάλτες της τήν ὥρα πού βγαίνει ἀπό τό σπιτικό της ἀκούγεται (OF) πάνω στήν εἰκόνα τοῦ λαμπεροῦ φεγγαριοῦ πού δεσπόζει τήν συνοικία.

Στήν συνέχια ὁ διάλογος Μάνας-Παύλου-Τυφλοῦ-Τασίας καί 'Ισμήνης γίνεται σύμφωνα μέ τίς ὁδηγίες τοῦ κειμένου ὅπως ἔχει. Μόνο κατά διαστήματα παρεμβαίνουν φλας ἀπό τόν Γρηγόρη καί τούς ὑπόλοιπους ἀντάρτες οἱ ὁποῖοι φευγαλέα καί μέ χίλιες προφυλάξεις διαβαίνουν τά νυχτερινά σοκάκια τῆς συνοικίας καί μέ κατεύθυνση τήν γειτονιά. Τό ἐπαναληπτικό αὐτό μοτίβο τῶν παρεμβολῶν θά δώση κινητικότητα στόν διάλογο καί μιά αἴσθηση μηστηρίου στήν ἀτμόσφαιρα, ἐνῶ ταυτόχρονα θά προαιτημάσουν κινηματογραφικά τήν ἐμφάνιση τῶν ἀνταρτῶν στό χῶρο.

Στό ἄκουσμά τους, ὅταν θά ἔχουν πλησιάση, ὁ Παῦλος βιάζεται νά φύγη.

Σκηνή 21η (ἔγχρωμο)

'Η ἐμφάνιση τῶν ἀνταρτῶν στήν γειτονιά καί ἡ ἀπαγογή τοῦ πατέρα τῆς 'Ισμήνης γίνεται σύμφωνα μέ τίς ἐνδείξεις τοῦ κειμένου. Φυσικά θά γίνη σχετική ἀνάπτυξη τῆς σκηνῆς μέ τήν περιγραφή τῆς σύλληψης τοῦ πατέρα στό ἐσωτερικό τοῦ σπιτιοῦ τίς ἀντιδράσεις τῆς γυναίκας του, τίς ἀντιδράσεις τῶν ἴδιων τῶν ἀνταρτῶν...

Σκηνή 22η (ἔγχρωμο)

Μέ τήν ἔξοδο τῆς Τασίας ἡ ὁποία τρέχει νά φωνάξη βοήθεια σταλμένη ἀπό τήν 'Ισμήνη, ὁ γερο-Τυφλός νοιάζει πολύ κουρασμένος, τό κεφάλι του βαραίνει ἀπό νύστα καί ἕνα ὄνειρο τόν στριφογυρνάει...

Σκηνή 23η (άσπρο-μαύρο)

Μέσα σ'ένα καμαρίνι θεάτρου καί μπροστά στόν φωτισμένο καθρέφτη ένας καθολικός παπάς ξεντύνεται,ό Χάρος. Αφίνει τά καθολικά ράσα καί φοράει έκεΐνα τής όρθοδοξίας,στό ξηρισμένο πρόσωπό του κολάει μιά ψεύτικη μακριά γενιάδα καί είναι αίτημος,φτιστός άρχοντόπαπας.

Σκηνή 22η β'(έγχρωμο)

Κλάματα τής Μάνας τής 'Ισμήνης συνεφέρουν τόν Τυφλό γιά λίγο άπό τόν ύπνο του,ρίχνει μιά τυφλή ματιά γυρίζοντας τό κεφάλι πρός τό κατόφλι τοΰ σπιτιοΰ όπου είναι σοριασμένες οί δυό γυναίκες,μετά άποκοιμιέται πάλι...

Σκηνή 24η (άσπρο-μαύρο)

'Ο άρχοντόπαπας,ό Χάρος έχει έμφανιστεΐ στήν γειτονιά καί εύχάριστος,εύλογος καί πολλές φορές μέχρι καλοκάγαθος έκτελεΐ τήν σκηνή του λίγο ώς πολύ τέτοια πού τήν ύποδεικνύει τό κείμενο.

Μιά βασική παρέμβαση,όταν άναφέρεται στό ταγκό μιά παλιά καί χαρακτηριστική μελωδία ταγκό γεμίζει τόν ήχο ένώ ή γειτονιά έχει γεμίσει άπό ζευγάρια χορευτών.Τά ζευγάρια αύτά άποτελοΰνται μόνο άπό άντρες (όπως πολλές φορές στά έπαρχιώτικα πανηγύρια)καί όταν προσέξωμε καλλίτερα θά δοΰμε ότι σέ όλες τίς περιπτώσεις ό ένας είναι άριστερός καί ό παρτενέρ είναι δεξιός έτσι βλέπομε τούς Παΰλο-Τάκη,Νικολιό-Περικλή,'Ανδρέα-Γρηγόρη κ.λ.π.Χορεύουν σέ άρκετά έντονο στίλ καί θά έλεγε κανείς ότι ό χορός αύτός έκφράζει τήν αίμαφρόδιτη κατάσταση άγάπης καί μίσους πού τούς συνδέει γενικότερα.Κατά διαστήματα καί σύμφωνα μέ τά περάσματα τής μουσικής έναλλάσσονται καί οί μέν όδηγοΰν τόν χορό,οί δέ όδηγοΰνται καί τανάπαλιν.

"Οπως έμφανίστηκαν οί χορευτές έτσι έξαφανίζονται διά

μαγείας όταν ὁ Χάρος ἔρχεται στόν κοιμισμένο Τυφλό καί τοῦ λέει τά ἐνήγματα.Πάνω στά τελευταῖα λόγια τοῦ Χάρου ἡ εἰκόνα γίνεται διαδοχικά φλου ὅλο καί περισσότερο μέχρι πού ἐξαφανίζεται.

Σκηνή 25η (ἔγχρωμο)

Τό ὄνειρο συνεχίζεται ἔγχρωμο αὐτή τή φορά.

'Από τό φλου τῆς προηγούμενης εἰκόνας μέ ρακορ στό φλου μιᾶς ἄλλης εἰκόνας,τό φλου αὐτό ξεδιαλύνει πολύ ἀργά καί ἕνας διαφορετικός χῶρος ἀρχίζει νά διακρίνεται μέ δυσκολεία Φιγοῦρες ἀπό δυό κρεμασμένους μπροστά στόν σταθμό τῆς Λάρισας,ὁ ἕνας φοράει μπλέ πουλόβερ κι ὁ ἄλλος κίτρινο(γιατί ὄχι μπλέ καί κόκινο;).Πάντως ἡ εἰκόνα εἶναι τόσο φλου πού οὔτε πρόσωπα διακρίνονται ἀλλά καί με δυσκολεία μαντεύει κανείς ὅτι πρόκειται γιά κρεμασμένους.Πάνω σ'αὐτήν τήν εἰκόνα ἀκούγεται (OF) ἡ φωνή τοῦ ἀγουροξυπνημένου Τυφλοῦ ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνει τά ἐνήγματα τοῦ Χάρου,τέλος ἀποξυπνάει ἀπό τήν κραυγή τῆς Τασίας ἡ ὁποία ἔχει ἔλθει στό μεταξύ καί τόν ἀκούει νά λέη αὐτά τά λόγια.

Σκηνή 26η (ἔγχρωμο)

'Ο Τάκης ἔχει ἔρθει στόν χῶρο πρός βοήθεια τῆς 'Ισμήνης καί τῆς Μάνας της.'Ο διάλογος πού μεσολαβεῖ καί ὅλη ἡ ἐξέλιξη τῆς σκηνῆς γίνεται σύμφωνα μέ τίς ὑποδείξεις τοῦ κειμένου χωρίς συμαντικές ἀλλαγές.Μόνο πού σ'ὅλην αὐτή τή διάρκεια ἡ εἰκόνα συγκεντρώνεται στήν 'Ισμήνη ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι παίζουν φόντο,γιατί οἱ στιγμές αὐτές ἔχουν μεγάλη βαρύτητα στό ἄτομό της γιατί ζεῖ τό δράμα ὅπου πρόκειται νά προδόση τόν ἀγαπημένο της.

Σκηνή 27η (άσπρο-μαύρο)
'Η χρονική έλλειψη πού μεσολαβεῖ σ'αὐτό τό σημεῖο ἀπό τό ἴδιο τό κείμενο,δίνει τήν δυνατότητα γιά παρεμβολή ὁρισμένων ἱστορικῶν ντοκουμέντων.Μέ πολύ περιληπτικό τρόπο ἀναπαράγεται ἡ ἐξέλιξη τοῦ καθεστότος ἀπό τό 1952 καί δῶθε μέχρι καί τό πραξικόπημα τῆς 21 'Απριλίου 67.

Σκηνή 28η (ἔγχρωμο)
Οἱ Μουσικοί καί ὁ Τραγουδιστής ἐγκαταλείπουν τό ὑπόγειο ταβερνάκι πού βρίσκεται ἐκεῖ κοντά στήν γειτονιά καί ὅπου εἶχαν πάει νά φάνε κάτι."Ολο αὐτό τό διάστημα (ἀπό τήν Πράξη καί δῶθε)ἀπουσίαζαν ἀπό τήν ἐξέδρα τους ἔχοντας ὅμως ἐγκαταλείψει ἐκεῖ τά ὄργανά τους ἀκουμπησμένα στίς καρέκλες μάρτυρες τῆς δράσης ἡ ὁποία συνεχίζονταν στήν γειτονιά.

Μέ βηματισμό ἀργό-κανονικό πᾶνε πρός τήν γειτονιά, εἶναι ἀμίλητοι καί κάπως ἀμέτοχοι στήν ἀτμόσφαιρα γύρω τους παρ'ὅλα αὐτά δημιουργοῦν αἴσθηση καί οἱ περαστικοί τούς χαιρετοῦν μέ σεβασμό κι ἐκεῖνοι ἀνταποδίδουν μ'ἄλλον τόσον.

Σκηνή 29η (ἔγχρωμο)
Οἱ Μουσικοί καί ὁ Τραγουδιστής ἔρχονται στήν ἐξέδρα τους καί πέρνουν πάλι τίς θέσεις τους λές καί τό γλέντι θά ἔχη συνέχεια...
'Η Μάνα τοῦ Παύλου βγαίνει ἀπό τό σπιτικό της γιά νά πάη στόν Τσαγκάρι.'Η 'Ισμήνη προδίδει.

Σκηνή 30η (ἔγχρωμο)
'Ο Περικλής ἔρχεται καί μεσολαβεῖ ὁ διάλογός του μέ τόν Τάκη καί τήν 'Ισμήνη σύμφωνα μέ τίς ὁδηγίες τοῦ κειμένου. Φλάς (σφῆνες) ἀπό βασανιστήρια τοῦ Νικολιοῦ παρεμβαίνουν στήν διάρκεια αὐτῆς τῆς συνομιλίας προσδίδοντάς της

ἕνα τόνο τραγικότερο,μιά αἴσθηση μαστιγώματος τῶν αἰσθήσεων πράγμα πού θά χρωματίση ἀκόμα περισσότερο τήν φοβερή προδοσία.

Σκηνή 31η (ἄσπρο-μαῦρο)

Στά ὑπόγεια τῆς ἀσφάλειας ὁ Νικολιός ὑφίσταται μεσαιωνικά βασανιστήρια.

Αὐτή θά εἶναι σκηνή φλας (σύντομη) πού σκοπό ἔχει νά κάνη παροῦσα τήν φυσική (σωματική) βία μέσα στήν δραματουργία πράγμα πού λοίπει στό θεατρικό κείμενο γιά νά φανοῦν τά ἀποτελέσματα ἀπό τήν συμπεριφορά τῶν ἡρώων καί ἡ προδοσία νά πάρη τήν σωστή της διάσταση καί νά μήν μήνη σάν μία ἀφηρημένη ἔννοια μέσα στό ἔργο.

Σκηνή 32η (ἔγχρωμο)

Ὁ Ἀνδρέας μέ τούς ἄλλους ἔρχονται καί μεσολαβεῖ ἡ ἀποκάλυψη τῆς προδοσίας τῆς Ἰσμήνης σέ βάρος τοῦ Παύλου.

Σκηνή 33η (ἔγχρωμο)

Ἀπό τά σοκάκια τῆς συνοικίας ἕνα ἀπόσπασμα συνοδεύει τόν Νικολιό ἀλησοδεμένο καί καταβασανισμένο μέ κατεύθυνση τήν γειτονιά.

Σκηνή 34η (ἔγχρωμο)

Παράλληλα μέσα σέ παρόμοια σοκάκια ἀλλά χωρίς νά συναντηθοῦν ποτέ,ἡ Μάνα τοῦ Νικολιοῦ διαβαίνει γρήγορα κι ἀλαφιασμένη.Πανικοβλημένη φτάνει πρώτη στήν γειτονιά,χαιρετάει τούς Μουσικούς καί μήν ἔχοντας ποῦ ἀλλοῦ νά ἀπευθυνθῆ κατευθύνεται στήν φίλη της τήν Μάνα τοῦ Παύλου.

ἕνα τόνο τραγικότερο,μιά [illegible] [illegible] τῶν αἰσθή-σεων πράγμα πού θά χρωματίσει ἀκόμα περισσότερο τήν φοβερή τραγωδία.

Σκηνή 31η (ἄσπρο-μαῦρο)

Στό ὑπόγειο τῆς ἀσφάλειας ὁ Νικολός ὑφίσταται μεσαιωνικά βασανιστήρια.

Αὐτή θά εἶναι σκηνή φλας (σύντομη) πού σκοπό ἔχει νά κάνη περισσότερο τήν φυσική (σωματική) βία μέσα στήν δραματουργία πράγμα πού λείπει στό θεατρικό κείμενο γιά νά φανοῦν τά ἀποτελέσματα ἀπό τήν συμπεριφορά τῶν ἀρχῶν καί ἡ προδοσία νά πάρη τήν σωστή της διάσταση καί νά μήν μείνη σάν μιά ἀφηρημένη ἔννοια μέσα στό ἔργο.

Σκηνή 32η (ἔγχρωμο)

Ὁ Ἀνδρέας μέ τούς ἄλλους ἔρχονται καί μεσολαβεῖ ἡ ἀποκά-λυψη τῆς προδοσίας τῆς Ἰσμήνης σέ βάρος τοῦ Παύλου.

Σκηνή 33η (ἔγχρωμο)

Ἀπό τά σοκάκια τῆς συνοικίας ἕνα ἀπόσπασμα συνοδεύει τόν Νικολό ἁλυσοδεμένο καί κατεβασανισμένο μέ κατεύθυνση τήν γειτονιά.

Σκηνή 34η (ἔγχρωμο)

Παράλληλα μέσα σέ παράμερα σοκάκια ἀλλά χωρίς νά συναντη-θοῦν ποτέ, ἡ Μάνα τοῦ Νικολοῦ διαβαίνει τρέχοντα κι ὀλοφυρο-μένη. [illegible] φτάνει πρώτη στήν γειτονιά,χαιρετάει τούς [illegible] καί μήν ἔχοντας ποῦ ἀλλοῦ νά ἀπευθυνθῆ κατευθύνεται στήν φίλη της τήν Μάνα τοῦ Παύλου.

Εἶναι ξεχιλισμένη στά δάκρυα,πρίν ὅμως ξεσπάση ἡ ἄλλη τῆς βάζει στά χέρια τό πλεχτό της,τήν καθίζει πλάϊ της,βγάζει καί τό δικό της καί μένουν ἐκεῖ κι οἱ δυό νά πλέκουν μέ ἀγωνία...
'Η Μάνα τοῦ Παύλου ψιθυρίζει τόν μονόλογό της (Μαῦρα πουλιά πού πετᾶτε...) καί ἡ Μάνα τοῦ Νικολιοῦ μέ τόν ἴδιο τρόπο ψιθυρίζει τόν δικό της (Τόν Νικολιό μου τόν πῆγα στό σχολεῖο...) ἐνῶ συγχρόνως πλέκουν ἀσταμάτητα.

Σκηνή 35η (ἔγχρωμο)

'Από τήν ἄφιξη τῆς Πόπης καί τοῦ Πατέρα της καί μέχρι τό σημεῖο πού μπαίνει ἡ μουσική (σόλο κλαρίνο καί σαντοῦρι) ἡ σκηνή ἐξελίσεται κανονικά καί σύμφωνα μέ τίς ἐνδείξεις τοῦ κειμένου.

Σκηνή 36η (ἔγχρωμο)

Μέ τήν εἴσοδο τῆς μουσικῆς ἡ εἰκόνα δείχνει στήν ἀρχή φλου καί στήν συνέχεια ὅλο καί πιό καθαρά τούς δύο κρεμασμένους μέ τά χρωματιστά πουλόβερ.
'Ο διάλογος τοῦ Τυφλοῦ καί τῆς κόρης του Τασίας γίνεται (OF) πάνω σ'αὐτήν τήν εἰκόνα.
Πάντως πρίν ἀκόμα ξεκαθαρίση ἐντελῶς ἡ εἰκόνα ἡ σκηνή κόβεται...

Σκηνή 37η (ἔγχρωμο)

7. Μεσάνυχτα,ὁ Παῦλος μέ τό γαρύφαλο στ'αὐτί κατεβαίνει τήν ρεματιά κάτω ἀπό λαμπερό φεγγάρι καί κατευθύνεται στό γιοφύρι.Σέ παράλληλο μοντάζ ἡ 'Ισμήνη τραγουδᾶ τά "ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ" καί κιτάει πού καί πού τό γιοφύρι ὅπου οἱ χωροφύλακες πέρνουν θέσεις παγηδεύοντάς το καί ὅπου σέ λίγο θά φτάση ὁ ἀγαπημένος της...
Στήν συνέχεια ὅλη ἡ σκηνή μέ τήν σύλληψη τοῦ Παύλου,τόν θάνατο τῆς 'Ισμήνης,τίς ὁμολογίες τοῦ Νικολιοῦ κ.λ.π. XXXX

Εἶναι ξεχειλισμένη στά δάκρυα,πρίν ὅμως ξεσπάση ἡ ἄλλη τῆς βάζει στά χέρια τό πλεχτό της,τήν καθίζει πλάϊ της,βγάζει καί τό δικό της καί μένουν ἐκεῖ κι οἱ δυό νά πλέκουν μέ - ἀγωνία...

Ἡ μάνα τοῦ Παύλου ψιθυρίζει τόν μονόλογό της (Μαῦρα κουλικού πετᾶτε...) καί ἡ μάνα τοῦ Νικολοῦ μέ τόν ἴδιο τρόπο ψιθυρίζει τόν δικό της (Τόν Νικολό μου τόν πῆγα στό σχολεῖο...) ἐνῶ συγχρόνως πλέκουν ἀσταμάτητα.

Σκηνή 35η (ἔγχρωμο)

Ἀπό τήν ἄφιξη τῆς Ὠδῆς καί τοῦ Πατέρα της καί μέχρι τό σημεῖο πού μπαίνει ἡ μουσική (σόλο κλαρίνο καί σαντούρι) ἡ σκηνή ἐξελίσσεται κανονικά καί σύμφωνα μέ τίς ἐνδείξεις τοῦ κειμένου.

Σκηνή 36η (ἔγχρωμο)

Μέ τήν εἴσοδο τῆς μουσικῆς ἡ εἰκόνα δείχνει στήν ἀρχή φλου καί στήν συνέχεια ὅλο καί πιό καθαρά τούς δύο κρεμασμένους μέ τά χρωματιστά κουλόβερ.

Ὁ διάλογος τοῦ Τυφλοῦ καί τῆς κόρης του Τασίας γίνεται (ΟΡ) πάνω σ'αὐτήν τήν εἰκόνα.

Πάντως πρίν ἀκόμα ξεκαθαρίση ἐντελῶς ἡ εἰκόνα ἡ σκηνή κόβεται...

Σκηνή 37η (ἔγχρωμο)

Μεσάνυχτα,ὁ Παῦλος μέ τό γαρύφαλο στ'αὐτί κατεβαίνει τήν ρεματιά κάτω ἀπό λαμπερό φεγγάρι καί κατευθύνεται στό γιοφύρι.Σέ παράλληλο μοντάζ ἡ Ἰωάννη τραγουδᾶ τά "ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ" καί κιτάει κοῦ καί κοῦ τό γιοφύρι ὅπου οἱ χωροφύλακες παίρνουν θέσεις παγιδεύοντάς το καί ὅπου σέ λίγο θά φτάση ὁ ἀγαπημένος της...

Στήν συνέχεια ὅλη ἡ σκηνή μέ τήν σύλληψη τοῦ Παύλου,τόν θάνατο τῆς Ἰωάννης,τίς ὁμολογίες τοῦ Νικολοῦ κ.λ.π. ἐξελ

ἐξελίσσεται κανονικά καί σύμφωνα μέ τίς ἐνδείξεις τοῦ κειμένου.
Σ'ὅλο αὐτό τό διάστημα οἱ Μανάδες τοῦ Παύλου καί τοῦ Νικολιοῦ συνεχίζουν νά πλέκουν λές καί δέν βλέπουν ὅλες αὐτές τίς τραγικές σκηνές πού ξετηλίγονται ἐκεῖ μπροστά τους.

Σκηνή 38η (ἔγχρωμο)

Τό προσκήνιο (ἡ γειτονιά) ἔχει ἀδειάσει,μόνο ἀπομένουν τά σπίτια κάπως ἐρειπωμένα καί οἱ μανάδες πού εἶναι περισσότερες τώρα (4-5) πάντα καθισμένες στό κατώφλι καί πλέκουν...'Ο Τραγουδιστής καί οἱ Μουσικοί ἐκεῖ κι αὐτοί πάνω στήν ἐξέδρα τους,καθισμένοι στίς καρέκλες τους,ἀμίλητοι σάν καθρέφτες τῆς ζωῆς πού πέρασε σ'αὐτήν τήν γειτονιά
Στό βάθος ἡ παλιά 'Αθήνα ἀρχίζει νά ἀλλάζη ὄψη ὅπου μερικές πολυκατοικίες ἀρχίζουν νά ὑψώνονται.
Οἱ στρατιῶτες ἔρχονται καί πληροφοροῦν τήν Μάνα ὅτι ὁ 'Ανδρέας σκοτώθηκε στόν πόλεμο,ὅμως ἐκείνη μοιάζει νά μήν ἀκούη πιά παρά μόνο πλέκει μαζί μέ τίς ἄλλες...

Σκηνή 39η (ἔγχρωμο)

Μέσα σέ ὀνειρική ἀτμόσφαιρα ὅπου μοιάζει ἀμφίβολο ἄν πρόκειται γιά πραγματικότητα ἤ ὄχι,ὁ γερο-Τυφλός ψυχοραγεῖ καί ἀνταλλάσει τόν διάλογο μέ τήν Μάνα τοῦ Παύλου ὅπου ἐκείνη ἐκδικεῖται λέγοντάς του τήν ἀλήθεια γιά τούς γυιούς του.Στό τέλος αὐτῆς τῆς συζήτησης ὁ γερο-Τυφλός ἀποκοιμιέται-πεθαίνει καί ἡ Μάνα τοῦ σταυρώνει τά χέρια.

Σκηνή 40η (ἔγχρωμο)

'Η νεαρή Τασία περνάει μπροστά ἀπό τίς Μάνες (τώρα ἔχουν γίνει 7 ἤ 8) καί μένει λίγο νά τίς κιτάη.Τά σπίτια τους τριγύρω εἶναι ἀκόμα πιό ἐρειπωμένα ἐνῶ κι ἄλλες πολυκατοικίες ξεφυτρώνουν στό βάθος ὅπου φαίνεται ἡ 'Αθήνα.

Οί Μάνες έξακολουθοῦν νά πλέκουν ένῶ μπροστά τους άρχίζει νά συσωρεύεται ἕνα μεγάλο πλεχτό.
'Η Τασία κατευθύνεται μπροστά στούς Μουσικούς πού εἶναι κι αὐτοί ἀκόμα ἐκεῖ. Σέ έσωτερικό μονόλογο τούς ἐκμυστηρεύεται τήν ἐρημιά της ἀλλά καί τήν ἐκδίκηση πού ἔχει νά πάρη γιά ὅλα αὐτά πού τῆς συνέβηκαν καί πού ἴδαν τά μάτια της. Ὑπόσχεται στούς Μουσικούς ὅτι αὐτή θά φτάση στήν 'Αθήνα...καί ἀπομακρύνεται ἀπό τόν ἐρειπωμένο τόπο.

Σκηνή 41η (ἔγχρωμο μέ σφῆνες ἄσπρο-μαῦρο)

Οί Μάνες στό κατώφλι ἐξακολουθοῦν νά πλέκουν (τώρα ἔχουν γίνει 10 ἤ 12), μπροστά τους ἕνα τεράστιο πλεχτό πού ἁπλώνει μέχρι τήν μέση τοῦ δρόμου, τό πλεχτό αὐτό ἔχει πάρει ἀκριβῶς τό σχῆμα τοῦ χάρτη τῆς 'Ελλάδας καί ἡ κάθε μιά ἀπό τίς Μάνες κρατάει μιάν ἄκρη της καί τήν πλέκει...

Τά σπίτια τους εἶναι σχεδών ἐρείπια πιά ένῶ στό φόντο ἡ 'Αθήνα κινήγεται στίς πολυκατοικίες.
Σ'αὐτήν τήν εἰκόνα μπαίνει ἡ εἰσαγωγή μουσικῆς ἀπό τά "ΠΕΡΙΒΟΛΙΑ" ἐνῶ ταυτόχρονα στήν εἰκόνα παρεμβάλονται σφῆνες (ἄσπρο-μαῦρο) ἀπό τά γεγονότα τοῦ Νοέμβρη 73.

~~XXXXXXX~~ Σκηνή 42η (ἄσπρο-μαῦρο)

Τό τραγοῦδι (ΤΑ ΠΕΡΙΒΟΛΙΑ) μπαίνει καί ἡ εἰκόνα μεταφέρεται ἐξ ὁλοκλήρου μέσα στά γεγονότα τοῦ Νοέμβρη. Χορεύει ἡ 'Αθήνα μέ τόν Χάρο μέσα σέ δρόμους γεμάτους συνθήματα, συγκρούσεις, τράκτ, μακελιό. Χορέυουν οἱ νεαροί φοιτητές μέσα στά ἐπαναστατημένα περιβόλια τῆς 'Αθήνας ἀγωνιζόμενοι, ὀργανώνοντας νοσοκομεῖο, μεταδίδοντας ἐπαναστατικά μυνήματα μέ τόν ραδιοσταθμό... Τό τραγοῦδι τελειώνει, ἕνα σύντομο σχόλιο ἐνημερώνει τούς θεατές γιά τά γεγονότα.
Τελευταία εἰκόνα τῆς ταινίας ἡ ὀχυρωμένη εἴσοδος τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς μέ φοιτητές σκαρφαλωμένους, πλακάτ ἀπό

συνθήματα ἐπαναστατικά καί πλῆθος λαοῦ πού στέκει ἐκεῖ μπροστά.Πάνω σ'αὐτήν τήν εἰκόνα μπαίνει τό "ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ" σέ χορωδιακή ἐκτέλεση ἐνῶ ταυτόχρονα ξετηλίγονται οἱ τίτλοι τοῦ ΤΕΛΟΥΣ.

συνθήματα ἐπαναστατικά καί πλῆθος λαοῦ κοῦ στέκει ἀπεί-
ρουστά. Πάνω σ'αὐτήν τήν εἰκόνα μπαίνει τό "ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ"
σέ χορωδιακή ἐκτέλεση ἐνῶ ταυτόχρονα ξετυλίγονται οἱ
τίτλοι τοῦ ΤΕΛΟΥΣ.